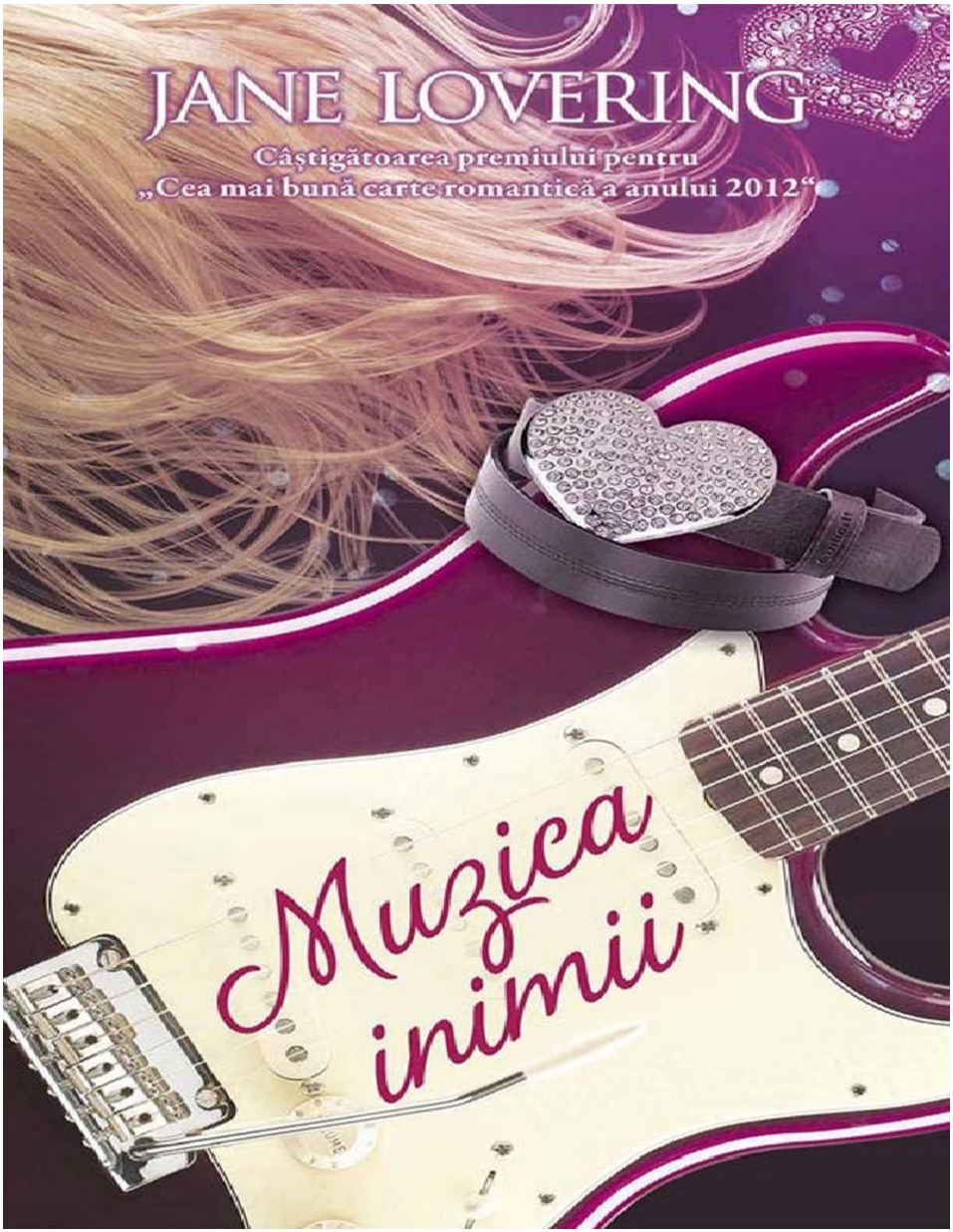
JANE LOVERING
Câștigătoarea premiului pentru
„Cea mai bună carte romantică a anului 2012“
Muzica inimii

Jane Lovering

MUZICA INIMII

Traducere din limba engleză
Daniela Truția

LIRA
2013

Please Don't Stop the Music
Jane Lovering
Copyright © 2011 Jane Lovering

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Muzica inimii
Jane Lovering
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florin Pînzaru
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN PDF: 978-606-686-308-7
ISBN Print: 978-606-686-028-4

În memoria lui Peggy Thompson, 1922-2010

capitolul 1

Când dracu' îți mănâncă și ultimul biscuit cu cereale, atunci știi că ai în față o zi grea.

Ei bine, de fapt era Saskia[1], nu împielițatul, și orice tendință spre copite era bine ascunsă în sandalele cu barete și tocuri foarte înalte marca Manolo Blahnik[2], dar dincolo de asta, asemănarea era remarcabilă, până la ochii ușor injectați și aerul de superioritate imorală.

— Mă tem că am vești proaste, Jemima. Adică, sigur, proaste pentru tine, nu pentru mine!

A râs cristalin, de-mi venea s-o lovesc cu o cărămidă.

— Am decis să-mi găsesc furnizori în altă parte.

Buzele ei subțiri și strânse au mai ciugulit câteva firimituri, ronțăind încet biscuitul de jur împrejur, până când aproape mi-a venit să țip: „Dar *mănâncă*-l o dată!", numai că n-am îndrăznit.

— Iartă-mă, ce spuneai?

— Bijuteriile tale sunt foarte… sunt superbe, fără îndoială, foarte complicate ca design, dar să știi că sunt și foarte scumpe.

Dura săptămâni întregi să fac un astfel de obiect. De aceea acceptase Saskia să le primească în magazinul ei, pentru că erau prohibitive ca preț.

— Am discutat cu vreo două persoane din Statele Unite, care confecționează obiecte foarte asemănătoare și mi le pot furniza cam la jumătate preț față de tine.

Jumătate? Ce materiale folosesc, aș fi vrut s-o întreb: plastic și aracet? Deja ajunsesem cu finanțele la limită, fiindcă închiriasem o cameră în căsuța lui Rosie și-mi făcusem atelier

în hambarul lui Jason.

— Ți-aș putea oferi o reducere… dacă folosesc materiale mai ieftine… am încercat eu, dar Saskia deja se ridica în picioare.

— Oricum, am hotărât să dau magazinului o alură mai cosmopolită, să cumpăr marfă din întreaga lume. Cam asta i-ar trebui dragului nostru colțișor de provincie, nu crezi? Un strop din Cultura Lumii. Bun, acum trebuie s-o întind, sunt ocupată până peste cap, până peste cap!

A pus neglijent restul de biscuit pe marginea mesei, a mai stat o clipă, de parcă s-ar fi așteptat să vină majordomul să-l ia de acolo, apoi, ridicând scurt din umeri, a dispărut pe ușă, lăsând în urmă o dâră de parfum Arpège, amestecat cu damf de pucioasă.

— S-a dus? a întrebat Rosie, ițindu-și un umăr în capul scărilor înguste. M-am gândit să mă țin deoparte până pleacă, nu-i mai trebuia și altă muniție în marele Război al Mizeriilor. Gata, iubire, a plecat Cruella.

Ultimele cuvinte erau adresate bebelușului ei, Harry, care scâncea ușor, în timp ce ea îl ținea în brațe ca pe un rucsac ud.

— Tocmai… tocmai a dat cu mine de pământ.

— A dat cu tine de pământ?

M-am străduit să nu mă uit la Rosie, care și-a tras în jos bluza de pijama, potrivind gura lui Harry în jurul unui sfârc, ca pe un nasture prins într-o butonieră.

— De la ce înălțime? Au! Hai, Jem, zi mai departe, te ascult, alăptarea nu-ți secătuiește creierul, să știi.

— Da, știu, numai că-mi distrage atenția când te văd cu sânul pe-afară și cu Harry ancorat de tine, numai pârțuri și râgâieli.

— Sună ca o petrecere pe cinste, a zis nostalgic Rosie. Adu-mi aminte, Jem, ce sunt petrecerile?

— Iartă-mă, dar tocmai am rămas fără o para chioară grație Demonului Diamantelor, iar tu îmi zâmbești indulgent, cu gândul numai la mămoșeniile tale! Poate te bate gândul să mă azvârli afară în zăpadă când n-am să-mi mai pot plăti facturile. În plus - bomboana pe colivă -, a mai mâncat și ultimul biscuit

cu cereale.

— Tare-i afurisită, așa-i? a oftat Rosie.

Rosie livra magazinului felicitări confecționate de mână, așa că era la curent cu Saskia Împielițata. Numai că se extinsese mai demult și acum aproviziona majoritatea buticurilor care vindeau felicitări în această parte a districtului North Yorkshire. O cunoscusem pe Rosie acasă la Saskia într-o după-amiază în care adusesem o serie de catarame pentru curele, fiecare reprezentând unul dintre cele Șapte Păcate Capitale, incrustate cu pietre prețioase, ocazie cu care descoperisem că amândouă o detestam pe Saskia cu o patimă ajunsă aproape obsesie bolnăvicioasă. Întâlnirea se dovedise utilă cu șase luni în urmă, când sarcina o determinase pe Rosie s-o lase mai moale cu munca, iar contractul meu de închiriere pe termen scurt a apartamentului din York începuse să mi se pară restrictiv. Era o situație aproape perfectă, atâta doar că fructul sarcinii trebuia acum să doarmă într-un pătuț portabil, înghesuit undeva lângă șifonierul lui Rosie: când bebelușul avea să se mute într-un pat ca lumea, probabil am fi fost nevoite să transformăm baia în cameră de locuit.

— Ai să-ți găsești tu altceva, a zis Rosie, încheindu-și bluza de pijama și săltându-l pe umăr pe Harry, care a râgâit ca un mitocan îndopat cu bere. Ai douăzeci și opt de ani, ești blondă și arăți superb. Faci cele mai frumoase bijuterii pe care le-am văzut în viața mea și mai ești și suplă, afurisito. Lumea o să se târască în genunchi să-ți cumpere creațiile, zău așa. Saskia oricum nu te-a pus în valoare așa cum meritai; pentru ce faci tu ar trebui să fii celebră în toată lumea, nu să stai într-o prăvălie de bibelouri cu pretenții, unde n-ai loc să azvârli un ac!

A cugetat o clipă, îndepărtându-și cârlionții negri de pe frunte.

— Și nici nu te pot arunca afară în zăpadă, pentru că nu e iarnă.

— Era o figură de stil. Acum pe bune, Rosie, ce-am să mă fac de bani? Vreau să zic că nici nu se putea mai rău, deja împart atelierul cu un tip care citește *Săptămânalul acarului*, la

modul cel mai serios.

Jason era un artist care locuia într-un frumos apartament de sub acoperișul unui hambar, ca un porumbel realizat din punct de vedere material, și care confecționa obiecte din piese de locomotivă. Din cale-afară de necioplit, însușirea lui cea mai de preț era că arăta ca o combinație de Johnny Depp și Jack Davenport.

— Și știm amândouă că Saskia mi-a primit creațiile la *Petit Lapin* numai pentru că m-am împrietenit cu Jason, așa că el a pus o vorbă bună pentru mine. Saskia îl place atât de mult încât ar cumpăra și Liverpool LC dacă i-ar cere-o el. Vreau să spun că toată lumea a admirat obiectele, nu și prețurile.

— *Petit Lapin,* a chicotit Rosie, fără a lua în seamă tirada mea. Îți jur, Jem, nu pot să aud numele ăsta fără să mă gândesc la un club de striptease. Mă și miră că cei de la Camera de Comerț din York nu i-au cerut să-l schimbe.

— Cu un soț bogat ca Alex, dacă voia, putea să-i zică și „Freacă-mă cu cocoșelul".

Am rămas cu privirea pironită pe perete.

— Chiar am crezut că va ieși ceva din treaba asta, am spus încet.

Rosie și-a pus ușor mâna pe brațul meu.

— Chiar *iese,* mi-a replicat ea cu blândețe. Lumea se dă în vânt după creațiile tale, ajunge să-ți citești e-mailurile ca să vezi asta. Nu-i da voie Saskiei să te deprime, vor fi alte magazine dornice să-ți vândă creațiile, de asta să n-ai teamă. În definitiv, ce se tot agață de chestia cu banii?

Alex, soțul Saskiei, „se ocupa" cu ceva în domeniul imobiliar. Cuplul locuia în același sat cu noi, numai că într-o casă mult mai mare. Din perspectiva Saskiei, a locui la douăzeci de kilometri de York era echivalentul ideii de periferie a Knightsbridge[3]-ului, în timp ce eu și Rosie socoteam că Saskia adăugase cuvântul „colică" la bucolică și nu se lăsa până ce nu avea să fie alungată înapoi la oraș de către localnici înarmați cu furci. Lucru greu de crezut, din păcate, având în vedere banii pe care ea și Alex îi investeau în instituțiile satului, însă noi două tot băteam în retragere când ea se

plângea de concertul de cocoși de la ora cinci dimineața sau de mirosul vacilor.

— Să fi ajuns oare căsnicia ei pe butuci?

— Păi, da! a pufnit Rosie. Asta e în stare să-l lase pe Alex fără un sfanț! Oricum, ție cât ți-a plătit pentru ultima livrare? Două mii? Pentru ea două mii de lire sunt mărunțișul pe care l-ar da unui cerșetor pe stradă, în caz că s-ar îndura vreodată să dea ceva unui cerșetor, afară de un zâmbet ironic și un șut la glezne.

— Sper că nu le dă *un șut* pe bune!

— Ei, sigur că nu!

Rosie a privit în jos la căpșorul adormit al lui Harry și l-a sărutat cu blândețe.

— Dar are o față de parcă mai că ar face-o de n-ar fi careva prin preajmă. În sfârșit, ideea era că… of, Jem, fir-ar să fie, care *era* ideea? Credeam că după ce-am să-l nasc pe Harry, o să-mi îmbunătățesc memoria. Știi că încep să cred că după făt nu mi-a ieșit placenta, ci creierul?

— Păi, mersi de imagine. Cred că ce vrei tu să zici de fapt e că Saskia nu prea duce lipsă de bani.

— Da. Da, întocmai. Și ne-a mâncat nouă ultimul biscuit? Ia stai o clipă, mămică de sugar, adică eu n-am dreptul la *nici un fel* de privilegii? Uite ce e, îl pun pe Harry în pătuț să doarmă, după care mă apuc să fac niște felicitări. Am de onorat câteva comenzi până la sfârșitul săptămânii viitoare, așa că mai bine mă apuc acum, cât e liniște.

— Ești sigură că nu preferi să te culci puțin?

Harry, binecuvântate fie-i scutecele, nu era chiar bebelușul liniștit și cuminte pe care Rosie fusese cumva încredințată că o să-l aibă, în ciuda tuturor CD-urilor cu cântece de balene și orelor de yoga pentru gravide, în decursul cărora începuse să semene tot mai mult cu un ou prins de un băț. De la venirea lui pe lume, Rosie căpătase cearcăne sub ochi, o paloare și un aer istovit de parcă ar fi trăit simultan în mai multe lumi paralele.

— Nuu, mai bine mă apuc de treabă. Am să ațipesc mai târziu.

— Te-ai mai gândit la… poate…

Suna incoerent, dar Rosie știa la ce mă refer.

— Îl pot crește *singură* pe Harry absolut fără nici o problemă, atâta vreme cât Saskia nu-și pune în minte să facă din el vreo haină din piele de sugar sau cârnați sau mai știu eu ce.

Tatăl lui Harry era un subiect despre care Rosie nu pomenea niciodată. Nu avusese nici un prieten timp de cel puțin un an sau, evident, avusese măcar atunci când concepuse copilul, dar se încăpățâna să nu vorbească despre el. Eu, una puneam pariu că era vorba de Jason, dar aș fi pus pariu pe Jason pentru orice, de la finanțarea unor acte de terorism până la aruncarea gunoiului pe jos. Cu toate acestea, trăgeam cumva nădejde că el era tatăl. Era un bărbat cu dare de mână, prezentabil și nu însemna neapărat că Harry era condamnat să ajungă abia nițel mai destupat decât un raft de bibliotecă: Rosie era suficient de isteață ca să remedieze acest defect.

— Păi, dacă așa crezi tu… Ar fi mai bine să mă adresez din nou comisiei de marketing. Din nou. Auzi acolo, „cosmopolit”! Mi-e și groază să mă gândesc ce o să facă din magazinașul ăla drăguț! Presupun că ar fi trebuit să ne dăm seama, întotdeauna și-a dorit să fie Suprema din Centrul Orașului York.

— N-ar fi trebuit să fie negresă?

M-am holbat la Rosie o clipă, după care sinapsele mele au reușit să se conecteze la modul de gândire al unei tinere mame.

— Alea-s *Supremele*[4], scumpo. Uite, mă duc în York, să bântui magazinele de bijuterii, în căutarea altei piețe de desfacere. Ai nevoie de ceva?

— Un trup nou? Unul în care toate părțile care trebuie să intre undeva chiar intră și nu flutură în vânt?

— Am să-ți cumpăr niște pantaloni măsură mare.

Rosie și-a coborât privirea spre propriul corp.

— Ai putea găsi ceva lung de la gât până la glezne?

— Hai, că nu arăți chiar așa de rău. Nu uita că acum nici două luni ai născut un bebeluș de cinci kilograme. Durează până se așază toate acolo unde au fost.

— Mda.

În glasul lui Rosie se ghicea oboseala și brusc mi-a venit o idee nemaipomenită.

— Ce-ar fi să-l iau cu mine pe Harry?

S-a apropiat de mine cu un aer protector, ținând strâns la piept trupușorul adormit al lui Harry.

— De ce?

— Pentru derutarea cercetărilor. Vreau să zic că data trecută când m-am dus să-mi prezint creațiile, toată lumea m-a refuzat. Dacă mă duc cu un copil în cărucior, s-ar putea ca măcar să le fie milă de mine.

— Vasăzică, vrei să-mi iei copilul doar ca să inspiri compasiune? Jemima, asta-i de-a dreptul imoral.

Am văzut cum i se închideau pleoapele, de parcă simplul gând la somn i-ar fi fost de ajuns.

— Bine. În frigider sunt câteva sticluțe cu lapte de mamă, în caz că se trezește.

— Păi abia l-ai ghiftuit.

Rosie mi-a aruncat o anumită privire, care exprima prăpastia de netrecut dintre mame și restul femeilor.

— Pentru orice eventualitate. E deviza mea.

— Credeam că deviza ta e Biscuiți, Tricouri mulate și Orlando Bloom?

— Mda, a oftat ea. Pe urmă am născut un copil.

capitolul 2

Orașul York are numeroase străzi și alei care se întretaie unele cu altele, acoperind o arie restrânsă cu un număr aproape nelimitat de opțiuni, ca un fel de realitate comercială gen fractal. Cu toate acestea, am descoperit curând că: a) că majoritatea magazinelor, deși pe dinafară arătau exclusiviste și de firmă, ofereau de fapt variante deprimante ale acelorași lucrături ecologice în lemn și cercei de serie și b) nu puteai împinge un cărucior pe piatra de pavaj. Oricât ar fi de pitorească, piatra de pavaj pune la încercare constituția fragilă a unui copil, așa că Harry s-a cam albit la față când capul i-a săltat pe salteluță a treia sau a patra oară. De data asta a început să scâncească iritat. Am privit în jos la trupușorul îmbrăcat cu hăinuțe de dimineață. Purta un costumaș croșetat în culori pastel peste un body verde care-i plăcea lui Rosie fiindcă i se părea că-l face mai drăguț. Eu, una, aveam impresia că semăna cu o plasă de rafie plină cu zarzavaturi, dar oricum nu era copilul meu.

— Încă un magazin, Harry. Îți promit. Pe urmă o să mergem acasă.

Bineînțeles, mințeam, fiindcă el avea opt săptămâni și nu-mi putea face reproșuri. Nu că mi-ar fi folosit la ceva. Aș fi putut la fel de bine să mă las păgubașă după acel „încă un magazin”: nimeni nu se arăta dispus și majoritatea buticurilor erau atât de înghesuite încât mă vedeam nevoită să împing căruciorul înăuntru și apoi să mă retrag cu spatele, riscând să trag aproape toată marfa după mine. Nici aplecatul peste cărucior și expunerea portofoliului peste capul lui Harry nu oferea prea multe oportunități. Răspunsul era întotdeauna același:

„Regret, sunt frumoase, dar puțin cam scumpe", până când, în cele din urmă, am epuizat toate buticurile de bijuterii din centrul orașului York.

Harry începuse să plângă de-a binelea. Am încercat să-l liniștesc mișcând căruțul înainte și înapoi, pe urmă legănându-l periculos, și m-am cocoțat pe ghizdul fântânii de la intrarea în galeria de artă, întrebându-mă ce să fac.

În definitiv, era vorba de *York*! Orașul plimbărilor cu trăsura trasă de cai și al sculpturilor medievale. Dacă nu puteam vinde aici catarame lucrate de mână, atunci puteam la fel de bine să mă duc până în Franța. Nici acolo nu uimisem Continentul, dar cel puțin eșecurile mele aveau ceva din strălucirea galică. Sau până în Italia: m-aș fi putut duce iarăși în Italia, unde descoperisem că populația dispunea de o gamă variată de ridicări din umeri prin care se debarasa la modul elegant de cineva care venea cu o cataramă de curea în forma Punții Suspinelor din Veneția. Dacă nu reușeam să-mi vând bijuteriile, puteam să scriu o carte cu titlul „*Cum să exprimi că ți se dau papucii în zece limbi europene*"… Ia stați puțin! Nu cumva mai era o ulicioară acolo, între cele două prăvălii?

Ba chiar așa: soarele lumina un pasaj pe care nu-l remarcasem până atunci, în punctul în care zidurile celor două buticuri nu se mai atingeau. Trăgând după mine căruciorul cu Harry cel țâfnos, deși căruțul abia avea loc să treacă fără să zgârie pereții de cărămidă, am ajuns într-o curticică pavată din spatele străzii comerciale. În curticică se găseau două construcții de dimensiunile unor chioșcuri, dintre care una era închisă cu scânduri bătute în cuie, iar cealaltă expunea în vitrină postere muzicale în toate culorile și tricouri inscripționate cu diverse date de turnee. Într-un colț, încolăcit ca un șarpe adormit, se vedea o curea lungă de piele. Păi cordoanele aveau nevoie de catarame, nu?

Am împins ușor ușa cu umărul și am intrat cu spatele, trăgând căruțul după mine, conștientă de faptul că eu și Harry nu încăpeam amândoi în prăvălie. Ca o măsură de compromis (dar și pentru că dacă l-aș fi lăsat afară, Rosie ar fi aflat cumva și m-ar fi omorât), am lăsat partea din față a căruțului să atârne

peste treaptă. Era cumva lipsit de demnitate pentru o vizită de afaceri, dar mi-am propus să fac abstracție de demnitate, dat fiind iepurașul pufos agățat de cărucior și sacul cu schimburi cu Locomotiva Thomas.

Când s-a deschis ușa, o sonerie hodorogită a scos un bâzâit care mi-a iritat urechile. Dincolo de pragul propriu-zis, prăvălia se lărgea destul de mult, făcând loc unor rafturi cu muzică, unor chitare agățate pe pereți și unui stand cu postere ale celor mai noi formații muzicale. Între afișe cu *The Fenders*[5], zidurile erau acoperite cu fluturași fosforescenți anunțând concerte cu un DJ pe nume Zafe. În fundul magazinului se vedea o tejghea cu o casă de marcat, la care nu era nimeni. Era întuneric și mirosea a lac de mobilă și hârtie veche, genul de miros pe care-l întâlnești într-o bibliotecă și care-ți impune să păstrezi liniștea și să nu mănânci nimic care ar risca să păteze.

— E cineva aici?

Sunetul glasului meu l-a făcut pe Harry să scâncească un pic mai tare. Speram să nu-i fie foame și să nu se fi udat. Trebuie să mărturisesc că aveam unele rețineri în legătură cu ambele extremități ale lui Harry și producțiile lor.

— E cineva aici?

Harry a mai plusat puțin în ce privește scâncetele. Acum era și roșu la față. Să-i fi fost oare prea cald? Bebelușii se supraîncălzeau? Știam că trebuie feriți de frig, dar Rosie nu pomenise nimic despre căldură. M-am aplecat cu prudență și am coborât puțin pătura de pe trupușorul lui verde.

— Așa e bine?

În timp ce coboram pătura și mai mult, un iz cunoscut, ca de drojdie, a plutit dinspre cărucior, după care petele s-au întins pe spatele și pe laturile costumașului.

— Oh, Harry…

Simțindu-se dintr-odată foarte bărbat, Harry părea chiar mândru de el. Grozav. Cu hrana mă puteam descurca, cu pamperșii la fel. Dar să-l schimb cu totul, adică haine și cearșaful din căruț, asta nu, eram deficitară la capitolul curățătorie completă.

— Pot să te ajut?

Glasul venea din firida întunecoasă din fundul magazinului. Un bărbat. Mai bine de-atât nici că se putea.

— Eu… îmi cer scuze… doar că… ăsta mic e puțin…

— Așteaptă o clipă.

S-au auzit pași, apoi zgomotul unei uși trântite, câteva clipe de tăcere, timp în care Harry dădea din picioare ca un dansator amator de cancan, oferindu-mi ocazia să-mi dau seama exact cum stăteau lucrurile. Ca să nu mă lansez în descrieri prea amănunțite, pot spune doar că era murdar până și pe *păr.* Pe urmă, în fața mea, pe prag, a apărut cineva, care însă nu putea intra din pricina lui Harry și a căruciorului încărcat de miasme.

— Bună ziua. Așa-i mai bine, acum te pot vedea. Ai venit pentru chitară?

— Care chitară?

— Atunci răspunsul este nu. Auzi, n-ar fi mai bine să scoți cărucul afară și să aduci copilul înăuntru, să vedem ce putem face?

Am simțit cum cărucul era tras afară și n-am avut de ales, am fost nevoită să-l urmez până în curte și să dau ochii cu bărbatul care trăgea de el.

Să afirm că era o apariție bizară, ar însemna să epuizez adjectivul prin care i-aș fi putut descrie hainele, dar un răgaz de câteva minute cu dicționarul în față, la exclamația „puah", ar fi îndreptat lucrurile. Era înalt și ciolănos și purta o cămașă mult prea largă pentru el - sau măcar potrivită pentru un bărbat cu umeri lați. Părul negru și încâlcit îi atârna în lațe inegale, scoțându-i în evidență obrajii supți, și purta un pantalon multicolor atât de strâmt încât speram să fie supraelastic, altfel ar fi fost condamnat să stea în picioare cât era ziua de lungă. În jurul șoldurilor exasperant de osoase purta o centură enormă, probabil tot atât de grea ca el, terminată cu o cataramă de argint ornată cu un cap de mort. Într-un cuvânt, arăta ca un cerșetor îmbrăcat cu haine primite de pomană și călcat de o mașină de tuns iarba.

Nu-mi puteam lua ochii de la catarama care împodobea centura lui. În cele din urmă, tipul a tușit, ca să-mi capteze

atenția.

— De regulă îmi place foarte mult să se holbeze femeile la sexul meu, dar tu… insiști cam mult, așa că încep să mă îngrijorez.

— Ah, îmi cer scuze.

— Nu-i cazul. Dacă știam, mi-aș fi îndesat în pantaloni o pereche de șosete, să ai la ce să te uiți. Și acum, nu vrei să intrăm? Parcă ar trebui să ne uităm nițel la flăcăul ăsta.

Bărbatul s-a aplecat în față, pregătindu-se să-l ia în brațe pe Harry, dar eu m-am repezit să-l opresc.

— Nu!

Bărbatul a făcut un salt înapoi, ridicând amândouă mâinile. Mă privea intens, de parcă chipul meu ar fi fost cel mai important lucru pe care-l văzuse în ziua aceea.

— Stai așa, nu s-a întâmplat nimic. Doar nu-l iau la bătaie sau altceva de soiul ăsta.

— Sigur că nu, numai că-i murdar din cap până în picioare.

— Murdar? Păi ce-a făcut? A lucrat pe șantier?

Și-a scuturat lațele de pe ochii mari și căprui, apoi s-a uitat în jos la Harry.

— Ești un tip foarte hotărât, așa-i?

— Voiam să spun că a făcut caca, am explicat eu, dar el a părut să nu mă asculte, și a continuat să-l studieze atent pe Harry.

Cutele de pe față și buzele ușor strânse, abia vizibile printre țepii obrazului neras cam de multișor lăsau să se înțeleagă că aceea era expresia lui obișnuită.

Pe urmă, a început să adulmece.

— Aha. Vasăzică de-asta te văicăreai. Păi, am în spate o bucătărioară, dacă e nevoie de puțină apă caldă și un prosop.

Mi-am dat toată silința. Zău că da. *Simțeam* prezența lui Rosie în încăperea aceea strâmtă, ca la o ședință de spiritism. Totuși, părerea mea e că până la urmă m-am descurcat destul de bine pentru cineva care nu trecuse prin experiențele extreme ale meseriei de părinte și într-un târziu am reușit să-l aduc pe Harry înapoi în magazin, înfășurat în toate prosoapele de bucătărie avute la îndemână. Incredibilul meu salvator

stătea sprijinit nepăsător de tejghea.

— Dumnezeule mare! Arată ca un vlăstar de împărat roman!

— Să știi că spăl prosoapele și ți le aduc înapoi.

Tipul cel neglijent, îmbrăcat în pantaloni strâmți, l-a măsurat din priviri pe omulețul înfofolit în prosoape și a clătinat ușor din cap.

— Nu-ți face probleme. Nu cred că aș mai putea șterge vreodată o cană fără să mă gândesc la… mă rog, înțelegi ce vreau să spun. Poți să le păstrezi.

— I-am pus pamperși curați.

Înlocuisem cearșaful din căruț cu un prosop uriaș cu inscripția „Glasgow, orașul culturii", care, pliat în două, acoperea complet salteluța.

— În afară de asta, cu ce te pot ajuta?

M-am lansat într-o tiradă exhaustivă, plus un tur al portofoliului, însoțit de explicații, apoi, cu mare măiestrie, i-am înfățișat piesa de rezistență: o cataramă de curea alcătuită din instrumente muzicale întrepătrunse între ele, cu acul din mijloc în formă de microfon. El a întors cu grijă catarama pe toate părțile, trecându-și degetele peste suprafața ei, fără să-și ia ochii de la mine, în timp ce eu îi relatam povestea obiectului, explicându-i cum anume îl confecționasem. I-am descris cum încălzisem și răsucisem sârma, cum a trebuit să amplasez cristalele cu grijă, cum mânuisem fiecare piesă de parcă ar fi avut un suflet care se cerea trezit la viață, eu fiind o simplă unealtă a creației. Trebuia să recunosc că avea mâini frumoase, cu degete foarte lungi și subțiri - în adâncul cărora se ghicea ceva tainic.

— Ben, zise el brusc, în clipa când am făcut o pauză ca să-mi trag sufletul.

— Poftim?

— Așa mă cheamă. De la Benedict. Benedict Arthur Zacchary Davies. Credeam că ai să mă întrebi.

— Toate numele șterse de pe lista pentru nou-născuți, nu-i așa?

O remarcă puțin cam dură din partea mea. Era foarte bine

că-i ținusem prelegerea cu caracter comercial, dar nu-i spusesem nici măcar cum mă cheamă, deci cum ar fi putut să comande vreun obiect? Mda. Haide, Jemima, nu te mai purta ca o amatoare.

— Jemima Hutton.

Deși cam târziu pentru ziua în curs, i-am întins mâna, gest care implica puțină jonglerie cu Harry.

— Hutton? La fel ca locul acela din mlaștini?

— Ăăă… da. Așa cred.

„Schimbă subiectul, Jemima."

— Deci, te-ar interesa?

Ochii lui îmi studiau atent trăsăturile feței. Ce să mă intereseze?

— Creațiile mele.

— Ah, da. Creațiile tale.

Acum eu eram nedumerită. Avea un mod ciudat de a mă fixa cu privirea. Era un tip neobișnuit. Implacabil. Ceva din înfățișarea lui Ben Davies îmi spunea că avea o profunzime aparte, că sub acea bizarerie de suprafață se ascundea mult mai mult.

— Da, creațiile mele.

Mâinile lui se jucau cu catarama, răsucind-o între degete ca un magician care execută trucul cu dispariția monedei. La el, limbajul trupului era extrem de derutant, nepotrivit cu reacțiile lui, ca și cum una ar fi spus și alta ar fi fost în mintea lui, și ceva din toată această luptă interioară ar fi răzbătut la suprafață, modelându-i gesturile. Deocamdată continua să mă privească neclintit, deși parcă și-ar fi dorit să plec.

— Nu prea știu.

Trebuia să-l fac să se răzgândească. Dacă Saskia ar fi aflat că altcineva era interesat de mine, poate s-ar fi hotărât să mă păstreze în exclusivitate pentru ea. În plus, nu mai aveam mult și aș fi rămas fără o para chioară. Până și tipul ăsta straniu, cu mica lui afacere pitită pe o străduță dosnică, era mai bine decât nimic.

— Ce-ar fi să revin peste câtva timp? Să zicem, mâine? Ți-aș putea aduce alte obiecte mai mici și mai ieftine. Uite, îți las

catarama asta, pe încredere. Ca să te ajute să iei o hotărâre.

Toate cărțile de marketing spun că trebuie să te arăți tare pe poziție, să nu dai clientului nici o posibilitate de a se retrage - ceea ce reușisem, se citea pe chipul lui.

— N-am clienți pentru așa ceva. Lumea care vine aici deja mă știe, aici se caută chitare, instrumente muzicale, nu bijuterii.

M-am uitat disperată în jurul meu prin magazin.

Trebuia să găsesc un punct comun între noi doi, un interes comun, ceva, *orice.* Privirea mea a poposit pe o chitară de un galben strălucitor, în formă de stea, atârnată în fundul prăvăliei, aproape în interiorul bucătărioarei care-mi salvase pielea (pe a mea și pe a lui Harry).

— Frumoasă piesă. Vărul meu se pricepe la chitare. Cânți?

El a înghițit în sec și a pus catarama pe tejghea. Apoi și-a frecat obrazul cu palmele.

— Nu, a murmurat abia audibil. Nu mai cânt.

— Ai renunțat? De ce?

Nu mi-a răspuns, și când am ridicat ochii spre el am văzut că-și pironise privirea în podea. Un mușchi îi zvâcnea în obraz și degetele i se strângeau și tremurau spasmodic, de parcă ar fi ciupit strunele unui instrument de mult pierdut. Brusc mi s-a făcut rușine. Ceva ieșise la iveală pe chipul lui, ceva ce nu reușea să ascundă sub limbajul distorsionat al trupului și sub aparenta superficialitate. Un fel de dor amestecat cu disperare.

Harry, pe umărul meu, a încetat să se mai izbească cu capul de mine și a început să scâncească. I-am schimbat poziția și când am ridicat ochii, tipul - Ben - mă fixa din nou cu privirea.

— Uite cum facem. Am să păstrez asta…

Și-a încleștat degetele pe catarama adusă ca mostră.

— …Dacă o vând, atunci am să-ți mai comand câteva bucăți. Dacă nu, nu.

M-a străbătut o undă de speranță. Nu era un da categoric, dar nici un refuz net.

— Mulțumesc, Ben.

Un surâs neașteptat m-a făcut să-i promovez chipul la categoria „frumos”.

— N-ai pentru ce, Jemima.

A întors cartea de vizită pe care i-o dădusem.

— Îți trimit e-mail dacă am vreo veste.

— Sau poți să mă suni. Pe cartea de vizită am trecut și numărul de mobil.

— Ar fi bine să-l duci pe domnișorul tău acasă. Pare gata-gata s-o comită din nou.

Ben a făcut un semn din cap spre Harry, care într-adevăr avea o expresie foarte gânditoare.

— Nu te mai pot salva, nu mai am nici măcar un prosop de vase.

În timp ce-l așezam pe Harry în căruț, am aruncat o privire prin ușa prăvăliei și l-am văzut pe Ben luând din cui chitara strălucitoare în formă de stea. A ciupit o coardă, apoi a schițat câteva acorduri, plimbându-și degetele de-a lungul corzilor de parcă ar fi încercat să recunoască formele unei iubite de demult. Arăta atât de serios, atât de firesc ținând chitara sprijinită lejer de coapse încât nu-mi venea să cred că renunțase să mai cânte. Și totuși, în timp ce trăgeam căruțul cu spatele ca să ies din curticică, mi s-a părut că Ben plângea, cu capul plecat deasupra corzilor.

21 aprilie

Vremea este foarte frumoasă. Am vândut două chitare, un poster (Iggie Pop[6], cu preț redus: 2 lire). Micul dejun: trei Weetabix[7].

Asta vrei să scriu, doctore? Astea sunt lucrurile care să-ți vorbească despre mine?

Am băut o sticlă întreagă de vin. În loc de masă de prânz. Cândva mi-ar fi fost de ajuns câteva grame de cocaină și aș fi cântat la nesfârșit, lipsit de griji, viața ar fi fost frumoasă și m-aș fi simțit stăpânul lumii. Acum am senzația că înșfac zilele de gât, trăgându-le după mine una câte una. Și atunci, ce vrei să spun? Ce-ar trebui să scriu? Vrei adevărul? Vrei să știi cum mă simt? Mă simt înspăimântat, iată cum mă simt, înspăimântat și deprimat. Ce rost mai au toate astea?

Deci azi a fost… o zi. Miercuri? Posibil. Cui îi pasă? Cui dracu' îi

pasă? Nimic deosebit, doar ore care trec la nesfârșit aici, în cutia asta. Ba nu, totuși a fost ceva: a venit o fată cu bebelușul ei și mi-a cerut să-i cumpăr niște podoabe pe care le confecționează singură. Mi-a părut cumva rău pentru ea, părea cam dezorientată, nu prea stăpână pe situație, dar o să-și intre în mână. Va prinde șpilul, așa cum trebuie să facem toți. Să înotăm prin rahat până când înțelegem că ne așteaptă alt rahat. Era… drăguță, slabă. Părea nițel cam speriată. Era ceva în privirea ei… I-am zis cum mă cheamă, dar n-a reținut, așa încât presupun… hei, tre' să fie câteva, nu știi? Da, știu la ce te gândești, dar nu.

N-am nevoie de nimeni.

capitolul 3

Când am mers la atelier a doua zi, Jason tocmai termina de amplasat un portret al lui David Beckham pe partea frontală a unui motor Deltic Diesel.

— Ceainicul e pe foc.

Nici măcar n-a ridicat ochii la mine, pur și simplu s-a agățat de scară ca să sudeze încă o sârmă vârâtă prin obrazul fotbalistului. Sărmanul Beckham părea suferind de o acnee metalică, de fapt nici restul motorului nu arăta prea bine, dar ăsta era genul de creații pe care le realiza Jason. Ba le și vindea. Uneori te întrebai unde ajunsese arta.

— Mersi.

— Ah, ai primit și un e-mail. Două bucăți de zahăr.

— Te-aș ruga să nu-mi mai citești e-mailurile, Jase. Unele ar putea fi personale.

Jason și-a proptit piciorul de o traversă, ca să-și asigure stabilitate, și și-a luat un aer gânditor.

— Corect. Deci iubitul tău misterios va comunica cu tine prin e-mailuri? Nu-i prea romantic.

— Așa e, Jason, am zis eu apăsat. Iar cum tu ești un mare romantic, te-ai și găsit să faci comentarii.

Am făcut cafeaua, însă drept pedeapsă, nu i-am pus zahăr. Jason mi-a adresat cea mai reușită privire *à la* Johnny Depp, cu capul plecat și uitându-se la mine printre gene.

— Oh, scumpete, nu-ți ieși din fire.

S-a dat jos de pe scară, drept la picioarele mele.

— N-am făcut asta decât o dată!

— Să duci o fată la *Hot Fuzz*[8] și pe urmă să-i dai papucii prin e-mail, numai pentru că n-a râs? Zău așa, Jase, nici nu era

cazul să existe o a doua oară.

Jason a luat o înghițitură zdravănă de cafea, urmată de o serie de strâmbături care erau în sine niște opere de artă.

— Jem, scumpete, tu chiar vrei să mă omori, sau ce?

— Prin *e-mail,* Jason, am replicat eu cu severitate. Este absolut inacceptabil.

— Ai vândut ceva.

— Este ca și cum ți s-ar da papucii printr-un bilețel autocolant. Eu… *poftim*?

— Un tip ți-a trimis un e-mail să te anunțe că ți-a vândut o cataramă. Asta presupunând că nu-i cumva limbaj cifrat, prin care zice de fapt că aseară s-a culcat cu tine, ceea ce nu s-a întâmplat, scumpete, din moment ce te cunosc și cred că te-ai fosilizat acolo jos…

— Ești așa un nătâng, Jase.

L-am dat deoparte din drum cu cotul și am alergat în biroul unde era calculatorul. Jason avea aceleași gusturi la aparate ca și la femei: să aibă o linie frumoasă și să fie sexy. Și foarte, foarte lente. Nu-i plăcea ca prietenele lui să fie mai inteligente decât el, așa spunea, și totuși se învârtea într-un cerc enorm de fete cărora le dădea întâlniri amoroase. Și, atenție! De regulă ieșea cu top-modele, așa că înțelegeți cum vine treaba.

— Trebuie să fie de la Ben. Tipul la care am lăsat ieri catarama. Unica mea speranță. Ți-am povestit aseară, ai uitat?

— Ah, da.

S-a aplecat ușor peste umărul meu în timp ce mă conectam.

— Tipul de la butic, ăla fără clienți și care vinde *chitare.* Mda. Mi se pare o ocazie de excepție.

Nu l-am luat în seamă și mi-am accesat Inboxul. Printre alte oferte și propuneri de afaceri era un e-mail de la baz-davies@gmail.com.

Dragă Jemima,

Mă bucur să te anunț că azi-dimineață ți-am vândut catarama. Așa că, dacă vrei să treci să-mi mai aduci niște creații de ale tale, voi fi încântat să le primesc.

Cu stimă,

Ben Davies

Davies Guitars - Bessel Street - York. La noi găsiți tot ce e legat de muzică.

— „Cu stimă"! Să fiu al naibii, Jem! Ăsta vorbește la fel ca taică-meu!

— E un e-mail de afaceri, nu cum primești tu. Singurele e-mailuri care ajung la tine bat recordul mondial la frecvența cuvântului *sex* pe fiecare rând.

— Jemima! Jason!

Era Rosie, care ne striga de la intrare.

— Sunteți aici?

— Bună, Rosie.

Am ieșit din birou.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai a sunat Saskia.

Rosie gâfâia ușor. Nu mai putea merge la sala de gimnastică atâta timp cât încă avea o burtă cât toate zilele.

— Mi-a dublat comanda.

— Uau!

— Da. Numai că vrea să fie totul gata până în weekendul viitor. Așa că mă întrebam… te-ar deranja să ai tu grijă de Harry în locul meu? Măcar azi, ca să mă apuc de treabă.

Și, bineînțeles, oprit în prag era cărucior.

— Presupun că e înăuntru.

Jason s-a uitat la săculețul colorat cu schimburi și s-a apropiat de cărucior cu zâmbetul tembel pe care-l arbora întotdeauna în preajma lui Harry. Oricare i-ar fi fost păcatele - și existau zone seismice cu mai puține riscuri decât persoana lui -, ținea mult la bebeluș.

— Doar n-ai adus și mijlocul de transport doar ca să ne obișnuiești cu ideea.

— Nu știu ce să mă fac!

Rosie a izbucnit brusc în plâns.

— Nu pot lucra cu Harry lângă mine, pur și simplu nu pot! Plânge și trebuie să-l iau în brațe, pentru că numai așa se potolește! Nu pot să mă ocup de felicitări doar cu o mână!

Pe Jason l-a năpădit un val de compătimire. Sigur, în mare parte compătimire, pentru că o parte din el era cositor și rugină.

— Sigur că stăm noi cu el, nu, Jem? E un puștiulică adorabil, nu-i nici o problemă.

Apoi, de îndată ce Rosie a plecat:

— Vrei să stai tu cu el, Jem? Trebuie să-l pregătesc pe domnul Beckham pentru livrare.

— Dar trebuie neapărat să merg la York să mai duc câteva podoabe!

— Ieri l-ai luat cu tine pe Harry. Domnul Nas-pe-Sus nu s-a plâns, nu?

— Nu, dar…

— Adică, sigur, Harry poate sta aici, dar știi și tu, aici am lipici și atâtea altele. Nu vreau să mă simt eu vinovat pentru cel mai tânăr aurolac din lume.

— Bine. Tipul e cam dus, măcar dacă iau cărucțul, îl pot folosi pe post de armă.

Jason s-a oprit la jumătatea scării.

— Sper că nu-i vreun psihopat…

— Un ce?

— Sau poate că este genul cu priză la fete, adică rău și încruntat?

— N-am de unde să știu. Nu mă interesează *el*, vreau doar să-mi vând obiectele.

Jason m-a privit cu coada ochiului.

— Deci înțeleg că puțin îți pasă dacă-i un ucigaș în serie sau ceva de genul ăsta. Vrei să vin după tine dacă nu te întorci până la ora ceaiului sau o să-ți placă chestia asta cu țicneala? Ia zi, Jem, ce anume te atrage pe tine? De-aia n-ai pe nimeni? Aștepți vreun tip care-și agață iepurași de pâslă pe pereți, cu unu' ca ăsta ai vrea să-ți faci de cap?

M-am uitat cu atenție la Jason, care purta un tricou cu inscripția Railway World pe sub o salopetă mizerabilă și uzată, bocanci uriași de piele și o pereche de mănuși enorme.

— Oricine te întrece pe tine în țicneală, Jason, probabil bate câmpii într-o celulă.

Am apucat bara cărucior.

— Și nu doresc să-mi fac de cap, nu, mulțumesc. Este vorba doar de afaceri.

Hohotul lui de râs m-a urmărit până am ajuns pe peticul de teren accidentat pe care ne plăcea să-l denumim peluză.

Eu, Harry, cărucior lui Harry, sacul cu schimburi, biberoanele, jucăria pufoasă și scutecele de rezervă am luat autobuzul spre oraș. Mi-a luat ceva timp, dat fiind că m-am chinuit să aduc cărucior în spațiul special amenajat și să găsesc pedala de imobilizare, ca nu cumva Harry să dispară brusc pe intervalul dintre scaune. Azi băiețelul arăta înfloritor, într-un costumaș de lână de culoare stacojie, gen „Scufița Rosie în primii ani de viață". Stătea în poponeț, proptit între perne, și obrăjorii i se clătinau ori de câte ori autobuzul trecea peste câte un obstacol de viteză în drumul lui spre centrul orașului.

Când am coborât lângă Galeria de Artă, eu și Harry am rămas ochi în ochi.

— Bun.

Am înclinat cărucior, ca să-l pot pironi cu o privire pătrunzătoare.

— Am să te rog să-ți reții fluidele corporale, tinere. Am de discutat afaceri.

În plus, voiam să mă uit ceva mai bine la tipul cel slăbănog. Incidentul exploziv din ajun, combinat cu stresul meu de a-mi vinde creațiile, mă lăsase cu impresia unui schelet cu părul lung și privire disperată.

De data asta n-am reușit să mă strecor la fel de bine pe aleea îngustă și cărucior a răzuit peretele de cărămidă, scoțând scântei, până am ajuns în curticică. În lumina prăfoasă a soarelui, câteva jardiniere suspendate răspândeau miresme de trandafiri și miere, iar o pisică roșcată și-a ițit capul de după un tomberon. Pereții văruiți în alb și florile multicolore, balustrada neagră de care era prinsă cu lanțul o bicicletă, banca, toate păreau desprinse dintr-o ilustrată cu Grecia. Până și cele două magazinașe aveau un aer continental, cu acoperișurile lor joase cu streșini înclinate, care ascundeau

intrările în umbră. Numai Harry - în centrul acestui tablou, cu o mică pată pe costumaș, în căruțul lui zgâriat - atenua cumva efectul.

Până în clipa când Ben Davies s-a ivit în pragul magazinului.

Venea spre mine, coborând treptele cu spatele și strigând către cineva dinăuntru:

— Ascultă la *mine* ce-ți spun, nu semnez!

Astăzi purta o cămașă gri-deschis și niște jeanși vechi și decolorați. A pășit nesigur pe pietrele de pavaj din curte și s-a răsucit pe călcâie, ajungând față în față cu mine, moment în care a închis ochii.

— Oh, Doamne! a exclamat el cu năduf. Chiar când credeam că m-am obișnuit cu ziua asta.

— Păi, îmi pare rău.

De fapt, nu-mi părea rău deloc și cred că lipsa de regret mi se citea întru câtva pe față.

— M-am gândit să-ți aduc și restul de obiecte. Dacă tot ai vândut catarama.

Ben a deschis încet ochii.

— Ah, da, sigur. Ți-am vândut catarama, așa că imediat ai presupus că am să-ți pot primi colecția, pe care nu mă îndoiesc că într-un fel sau altul o ai asupra ta.

A privit scurt spre Harry.

— …sau asupra lui. Ce-ai făcut, l-ai așezat peste obiecte, ca pe un traficant de droguri? Ai umplut scutecele cu heroină, așa-i?

În pragul magazinului a apărut un bărbat. Tipul a făcut un semn cu mâna în direcția lui Ben.

— Cred că amicul tău, avocatul din vecini, mai vrea să-ți spună o vorbă.

— Cum?

Ben a clipit des spre mine.

— Tipul din magazin. Îmi închipui că tre' să fie avocat sau lucrează în domeniul legii, din moment ce vrea să-i semnezi ceva. Oricum, poartă costum.

— Ce logică impecabilă! Adică, dacă porți costum, este

musai să fii avocat. Ce altceva mai execuți la cerere, ghicești în cărți?

Harry a scos un fel de gâlgâit, de parcă cineva i-ar fi tras dopul.

— Presupun că el ar putea fi Omul-în-Negru[9].

M-am uitat la bărbatul cu ochelari și costum.

— Ai vizionat vreun științifico-fantastic bun de curând?

— Nu vreau să discut cu el, mi-a spus crispat Ben.

Avea riduri fine de stres în jurul gurii.

— I-am spus tot ce aveam de spus.

— OK, păi se pare că el e de altă părere. Vine încoace.

N-am apucat să zic mai mult, că Ben s-a aplecat, m-a prins de umeri și a început să mă sărute.

Nu mă așteptasem la una ca asta și am intrat în panică. Senzația de claustrofobie pe care mi-o dădea apropierea de el, atingerea buzelor lui îmi evocau amintiri pe care le crezusem de mult îngropate, aducându-le la suprafață ca pe niște mortăciuni ridicate pe oglinda unui lac. Îi simțeam pe limbă gustul, o dulce umezeală, simțeam în nări mirosul de nucă de cocos din părul lui. Mi s-a tăiat răsuflarea, mi s-a strâns stomacul și am încercat să mă desprind de el, dar bara cărucior ului rămăsese prinsă între noi și acum mă împungea în șale, iar mișcarea trupurilor noastre îl legăna periculos pe Harry dintr-o parte într-alta, așa că eram nevoită să stau nemișcată, ca nu cumva să-l răstorn. Chiar când voiam să-l apuc pe Ben de urechi și să-l îndepărtez de mine, el a făcut un pas în spate, m-a privit drept în ochi și m-a întrebat șoptit:

— A plecat?

Mi s-a oprit răsuflarea în gât. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, golindu-mi plămânii de aer.

— Urrgh.

Atât am reușit să îngaim.

Ben s-a răsucit pe jumătate, până când l-a putut vedea pe individul care continua să stea pe treptele magazinului.

— *La dracu'!*

Șoapta lui mi-a atins pielea ca un abur. Mi s-a făcut pielea de găină și mi s-au înmuiat picioarele.

— E tot acolo, nu ne scapă din ochi. Uite, îmi pare foarte rău, dar…

Buzele lui mi-au cuprins din nou gura, de asta mai blând și mai atent, deși barba lui nerasă continua să-mi zgârie obrazul, iar între trupurile noastre rămăsese un spațiu care dezmințea situația, în caz că cineva ar fi venit să ne privească mai îndeaproape.

De data asta am fost suficient de uluită ca să încremenesc pe loc. Și în ciuda… mă rog, în ciuda a tot, ceva a tresărit în adâncurile ființei mele.

— Dar acum?

Am răspuns ca un robot:

— Acum da. A plecat.

Ben mi-a dat drumul din brațe și s-a îndepărtat de mine. A răsuflat adânc și și-a trecut degetele prin păr.

— S-a dus să-și scrie raportul. Bravo.

Tonul amar îi strâmbase gura într-o grimasă.

— Dar măcar am mai câștigat ceva timp. Și pentru asta trebuie să-ți mulțumesc.

Mi-am golit plămânii de aer și mi-am șters gura cu palma. M-am străduit să mă relaxez. Se terminase.

— N-ai pentru ce.

— Asta-i tot ce ai de zis? „N-ai pentru ce”?

— Păi, stai nițel, să mă uit în cărticica mea cu replici pentru situații în care un nătâng te sărută pe nepusă masă, bine? Ah, da, uite ce scrie.

L-am plesnit peste față. Nu prea tare, în definitiv încă voiam să-mi accepte creațiile, dar suficient cât să înțeleagă că eram supărată.

— Poftim! Sau preferi răspunsul inițial?

Ben s-a uitat la mine o clipă, cu mâna la falcă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce făcusem. Apoi instantaneu, ca o insectă pocnită, s-a trântit pe treapta magazinului, s-a aplecat peste genunchii îndoiți și a izbucnit în râs.

M-am uitat la el câteva secunde.

— Zău că ești țicnit, am spus.

— Iartă-mă.

Glasul lui răzbătea înăbușit.

— Numai că… în clipa de față situația e cam bizară.

— Nu zău!

— Ești prima fată care m-a pălmuit așa. Nu-s obișnuit.

— Păi sigur, tu ești darul lui Dumnezeu pe pământ, așa că nu mă miră.

A ridicat ochii spre mine și râsul i s-a oprit în gâtlej.

— Ești supărată *pe bune,* așa-i? Îmi pare rău, n-am vrut să te compromit sau mai știu eu ce.

— Să mă compromiți? Cum? Doar nu ești cu fotografii după tine, cocoțați pe acoperișuri? Crezi că ai să dai lovitura cu poze în care un vânzător de chitare de pe o stradă lăturalnică fură o sărutare? Cred că nici revista *Hello* nu-i în halul ăsta de disperată.

Da. Amândoi puneam tulburarea mea pe seama faptului că fusesem sărutată de un bărbat care-mi era aproape străin. Așa era mai simplu.

— Se vede câte știi tu.

Ben s-a ridicat din nou.

— Oricum, mă refeream la tatăl lui.

A făcut un semn din cap spre Harry.

— Poți să-i spui… prietenului tău, da?… că am făcut asta doar ca să scap de doctorul Michaels. Mi-a ajuns cât am vorbit cu el azi și-mi trebuia un pretext ca să pun capăt conversației.

— Unu: mă deranjează aluzia că ar trebui să merg și să-i îndrug cuiva din viața mea că un nerod m-a înghesuit pe o alee, și doi: *chiar* arăt a femeie care a născut acum opt săptămâni?

Am arătat spre mine. În ziua aceea purtam o pereche de jeanși vechi, negri și un top minuscul din catifea și satin, care nu reușea să acopere lipsa oricărui semn postnatal.

— N-ar cam trebui să-mi atârne pieile sau ceva de genul ăsta?

Ben s-a uitat de la mine la Harry, apoi din nou la mine.

— Și-atunci ce faci? Îl închiriezi cu ziua?

Am oftat adânc.

— Uite ce este. Ți-am adus colecția mea s-o pui în vânzare.

Dacă nu-i prea mare deranjul. Atât și nimic mai mult.

Ben s-a rezemat de zidul magazinului. Soarele care îi punea în evidență aspectul neglijent nu-l avantaja prea mult, deși făcea să-i strălucească părul.

— Nu, nu, acum chiar m-ai făcut curios. Mă trezesc că-mi intră în magazin o femeie neobișnuită și autoritară, pare-se împingând un cărucior cu un bebeluș furat. Trebuie să recunoști că am motive să fiu curios.

Am închis și am deschis gura de mai multe ori.

— Ah, bun, acum ai rămas fără grai.

— N-am rămas fără grai, am protestat eu. Atâta doar că mă abțin să nu te mușc. Ai idee cât poți fi de antipatic?

— Pe ce scară?

— Cum dracu' faci să vinzi ceva vreodată? Te încrunți la oameni și bombăni până se simt obligați să-ți cumpere marfa ca nu cumva să arunci blesteme asupra lor? Pentru că, să știi, nu ești chiar pe primul loc în topul comercianților de succes.

Ben a clătinat imperceptibil din cap.

— Ia să vedem puțin… poți să mai spui o dată cine-i un ciudat? Pentru că încep să cred că cineva mă întrece de departe.

Mi-am mușcat limba, dar rău de tot. O arestare a mea pentru omor (cu sau fără motiv) ar fi fost genul de subiect pe care Saskia l-ar fi trâmbițat până la sfârșitul lumii.

— Uite ce e, i-am spus, vreau doar să știu dacă te interesează să-mi primești și celelalte obiecte.

— Da.

— Cum?

— Ah, scuză-mă, mi-au scăpat cumva câteva cuvinte în letonă sau ceva de genul ăsta? Da. D.A. Îți primesc marfa.

Am deschis gura de câteva ori, dar angrenajul minții mele nu reușea să se urnească din loc.

— Oh.

— Lasă-le la magazin, bine? Eu va trebui să ies puțin în oraș, mă întorc după-amiază, așa că te rog să încui tu și să pui cheile în cutia poștală.

Din instinct de conservare, am reacționat instantaneu,

prinzând cheile din aer înainte să mă pocnească în cap.

— Pa.

Ben mi-a întors spatele și a pornit pe alee în pas săltat, dar îndeajuns de lent încât să-i observ jeanșii spectaculos de strâmți, în timp ce se îndrepta spre strada principală.

— Oooaaaaaaaaaaaaaa! a comentat scurt Harry.

22 aprilie

Vremea… cui îi pasă? Am deschis magazinul, nici urmă de clienți, m-am gândit să dau anunț la ziar, dar zău așa? Cui îi trebuie?

OK, da, m-ai prins. Am sărutat-o. Dar numai ca să te pun în situația penibilă de a-mi ține iarăși discursul despre „cum trebuie să mă împac cu situația". Iar ea e drăguță, așa că bate-mă, omoară-mă, dar celibatul nu rămâne fără urme, să știi. În timp ce o sărutam… mi-am imaginat o clipă că totul e bine. Că și eu sunt bine. Iar pentru acea clipă, acel unic moment de extaz cât ea a rămas tăcută și nemișcată, i-am simțit bătăile inimii, gustul răsuflării, ca și cum ar fi fost o situație reală, ca și cum aș fi revenit la viață numai pentru asta.

Drace, totuși s-a speriat. Vedeam cum îi pulsa artera din gât de parcă i s-ar fi zbătut un iepuraș sub piele și aș fi vrut să știu ce anume o speriase în asemenea măsură. Adică… Doamne sfinte… doar nu arăt ca o sperietoare, nu? Nu-s o pocitanie de un metru optzeci. Dar ea și-a revenit, trebuie să recunosc. M-a pălmuit și mi-a zis că sunt antipatic. A fost grozav.

Și ar mai fi ceva în legătură cu Jemima. Ca să-ți spun adevărul, pare capabilă să privească în adâncul meu, făcând să mă treacă fiorii. Iar la ora actuală nu mi se întâmplă foarte des să spun adevărul, doctore, probabil ai remarcat, nu-i așa?

Presupun că ăsta-i rostul micului tău exercițiu. Să mă determini să țin un jurnal zilnic, singurul unde îmi pot deschide sufletul cu adevărat… bine gândit. Din punctul tău de vedere. Dar dintr-al meu? Cred că onestitatea a fost unul din lucrurile care au murit în mine, după înțelegere și luciditate. Acum zac aici, și zile precum cea de azi mă fac să-mi dau seama cât de departe sunt de o viață normală.

Ciudat cum un singur sărut dat unei fete împotriva voinței ei mă poate face să văd limpede…

capitolul 4

M-am cuibărit pe canapea, privind țintă în paharul cu vin.

— Crezi că am făcut ce trebuie? am întrebat-o pe Rosie, care stătea aplecată deasupra mesei, lipind frunze uscate pe niște fâșii de carton. Mă refer la faptul că mi-am lăsat obiectele acolo. Ar putea vinde tot pe o nimica toată, ca apoi s-o șteargă cu banii.

— Mmm. Ai încredere în el?

Rosie a ridicat privirea. Ochii ei păreau imenși în spatele ochelarilor de apropiere pe care-i purta când lucra.

— Da. Nu. E un nemernic.

Am luat o înghițitură de Chardonnay ieftin. De fapt, mă gândeam la sărutul smuls cu forța și la reacția mea de după aceea, dar nu aveam de gând s-o recunosc față de Rosie.

— E sexy?

Rosie a lipit o frunză de stejar vopsită în trandafiriu, cu o expresie atât de concentrată încât ochelarii au început să-i alunece pe nas.

— Este așa de slab, adică, ar fi… nu știu… ca și cum m-aș culca cu o prăjină sau cam așa ceva. Iar felul cum se îmbracă! Ar fi trebuit să-i vezi hainele, azi avea niște jeanși, efectiv…

— Te previn, Jem, mie răspunsul tău îmi pare afirmativ.

— Hm.

Am ridicat sticla.

— Sigur nu vrei și tu un pahar?

Rosie și-a clătinat sânul către mine.

— Alăptez.

— Bine, dar acum n-ai să renunți la toate plăcerile, nu?

— Crede-mă, când ai un copil foarte mic, nu prea rămân

multe lucruri care să-ți facă plăcere. Sau la care să-ți vină măcar să te gândești.

A înălțat brusc capul, de parcă i l-ar fi smucit cineva cu o sfoară.

— Oh, iar s-a trezit.

— Nu l-am auzit.

Două secunde mai târziu l-am auzit și eu. Țipetele lui Harry ajungeau până la noi prin pereții groși ai casei.

— Vrei să mă duc eu?

— Nu.

Rosie a oftat și și-a luat paharul.

— Încerc să-i mai dau o dată să sugă, poate așa se potolește.

— Pot să lucrez eu ceva la felicitări cât timp lipsești?

Ea a clipit încet, rămânând câteva secunde cu pleoapele închise.

— Mă descurc. Îl culc din nou pe Harry, pe urmă mă întorc să termin astea. Saskia le vrea până poimâine, așa că va trebui să lucrez la noapte.

— Aoleu, parcă ziceai că le vrea până la sfârșitul săptămânii… chiar și așa ar fi însemnat să faci un tur de forță.

— S-a răzgândit.

Rosie a început să urce scările, masându-și obosită spatele. Am auzit-o intrând în camera lui Harry și zicând răstit „Acu' ce mai vrei?", pe urmă zgomotul tălpicilor leagănului pe podea, semn că Harry fusese luat în brațe. A urmat un scârțâit când Rosie s-a așezat pe marginea patului, apoi s-a lăsat o tăcere care a durat până când mi-am terminat vinul. Am urcat scările și am privit prin ușa întredeschisă. Rosie era lungită pe pat, îmbrăcată, și dormea dusă, cu Harry alături, încă ținându-i sfârcul în gură. Copilașul avea ochii închiși și mânuțele lui micuțe se relaxaseră în somn ca niște stele de mare. L-am luat ușor în brațe și l-am așezat în pătuț. În afară de o tresărire scurtă în clipa când a atins cu ceafa cearșaful rece, nu s-a mișcat. I-am învelit pe el și pe maică-sa, deși am evitat să-i acopăr sânul cu rochia. Am tras pătura peste ea și am stins lumina. Pe urmă m-am dus în camera mea și m-am trântit pe divan.

Vinul îmi crease o stare de euforie, dând naștere unei plăcute fantezii în care podoabele confecționate de mine erau descoperite de o femeie putred de bogată - să zicem Madonna - care mă smulgea din anonimat, cerându-mi s-o urmez în turnee în calitate de designer de modă personal. Realitatea a încercat să-și vâre coada întrebând ce-ar căuta Madonna în buticul dosnic al lui Ben, dar n-am luat-o în seamă și am adormit cu imaginea plăcută a unei vile din Portugalia, de unde mă înapoiam în Anglia doar ca s-o calc pe nervi pe Saskia cu noii și celebrii mei prieteni.

La trei dimineața m-a trezit Harry. Mi-am pus perna pe urechi, amintindu-mi cât eram de norocoasă să am un acoperiș deasupra capului. Ce contau câteva nopți de nesomn față de situația în ansamblu?

Un alt urlet al lui Harry a sfâșiat tăcerea. Cum naiba suporta Rosie? De fapt… mi-am luat perna de pe urechi, să verific… de ce nu dusese la el? Rosie nu suporta să-l audă pe Harry plângând. În mod normal, l-ar fi luat în brațe la primul mârâit.

— Rosie?

M-am dat jos din pat și am șoptit prin perete:

— Ești acolo?

Auzindu-mă, Harry și-a întețit eforturile. Am traversat palierul și am intrat în cameră, în caz că Rosie s-ar fi simțit rău și nu s-ar fi putut da jos din pat sau mai știu eu ce. Nu era acolo.

— Rosie?

Am luat în brațe trupușorul fierbinte și umed al lui Harry și l-am lipit de mine. Tremura de atâta plâns și-și răsucea capul departe de mine, în semn de respingere.

— Ssst. Totul e în regulă.

Am încercat să liniștesc bebelușul, dar nu-mi puteam scoate din cap ideea că se întâmplase ceva. Rosie nu-l lăsa niciodată pe Harry să facă o criză de plâns.

Am coborât scara în vârful picioarelor, cu pumnișorii lui Harry încleștați în părul meu, în timp ce el își lovea fruntea de mine ca un fan al muzicii *heavy metal* ascultând formația *Motorhead*. Rosie era la parter, aplecată deasupra mesei și

întinzând vopsea granulată peste niște semințe.

— Rosie? Ce s-a întâmplat, nu l-ai auzit?

I-am atins umărul și am vrut să i-l dau în brațe pe Harry, dar ea s-a ferit, ridicând pensula din păr de cămilă, ca să mă țină la distanță.

— Nu… nu-i pot face față în clipa asta, Jem. Atâta tot… Credeam că după un timp va adormi din nou. Chiar trebuie să termin felicitările astea.

În lumina slabă a lămpii chipul ei părea brăzdat și plin de pete roșii.

— Te simți bine?

A dat din cap cu îndârjire, cu disperare.

— O să fie bine. Zău că da. Atâta doar că trebuie să termin felicitările astea, altfel Saskia n-o să mai vrea să-i livrez și altele. Dacă termin tot în noaptea asta, nu mai am decât să finisez câte ceva pe ici, pe colo, înainte să i le duc.

Evita să se uite la Harry.

— În frigider e un biberon, vrei să-l încălzești și să-i dai tu de mâncare? După asta ar trebui să adoarmă imediat și atunci am să…

— Rosie…

I-am vorbit cu băgare de seamă, dar apăsat, până când a ridicat ochii către mine.

— Am să-l hrănesc cu dragă inimă pe Harry, am să-l schimb, am să-l duc la culcare și am să-i fac tot ce-i dorește inimioara. Numai că - și acum te rog să mă asculți cu atenție - am să fac toate astea numai dacă accepți să te culci din nou. În clipa asta.

— Jem, eu…

— ÎN CLIPA ASTA, Rosie!

De regulă, nu sunt atât de autoritară. La dracu', nu sunt chiar deloc. De fapt, sunt o timidă pe care toți o dau la o parte, dar vorbele mele au avut efectul scontat. Rosie a devenit dintr-odată inertă și s-a îndreptat spre scări de parcă ar fi trecut printr-o ședință de hipnoză pe scenă. Harry a încetat să mai plângă și a rămas cu gura căscată la mine, exact atât de deschisă cât îmi trebuia ca să-i îndes printre buze tetina

biberonului - ceea ce am și făcut câteva secunde mai târziu.

Am rămas cu ochii la fețișoara lui în extaz în timp ce sugea, și m-am întrebat ce dracu' făceam. Era în toiul nopții și eu hrăneam bebelușul altei femei, în timp ce ea se dusese la culcare. Când devenisem într-atât de altruistă? Deși trebuia să recunosc că era plăcut să-l țin lipit de mine pe Harry în timp ce sugea și să mă uit cum trupușorul lui se relaxează. Ca și cum aș fi devenit mamă fără obositoarele nouă luni în care mi-ar fi fost greață și m-aș fi îngrășat. În plus, nu mi se lăsase burta și nici nu aveam niște sâni cât toate zilele.

Ca și cum simplul gând la sâni enormi s-ar fi propagat prin eter, s-a auzit o bătaie ușoară în geam, apoi profilul șmecheros al lui Jason s-a lipit de geam.

— E cineva pe-acolo? a șuierat el.

— Doar eu.

— Oh. Tocmai am isprăvit ce aveam de făcut în noaptea asta și am văzut că la voi ardea lumina. Ai niște cafea care să nu pară că a trecut deja prin șapte rânduri de rinichi?

M-am dus cu pași târșâiți, ținându-l pe Harry sub braț, și am deschis ușa.

— Bine, bine, dar poți vorbi și tu în șoaptă? Am expediat-o pe Rosie la culcare și nu vreau să găsească vreo scuză să coboare iar aici.

— 'Nțeles.

Jason și-a azvârlit bocancii din picioare și a intrat.

— Atunci pun apa la fiert, bine?

Pleoapele lui Harry au început să se lase grele și ritmul suptului s-a domolit treptat. Curând a devenit o greutate caldă și umedă sprijinită de brațul meu, iar când Jason s-a înapoiat în micuța sufragerie, cu două căni aburinde și un pachet de biscuiți, Harry deja dormea dus.

— Deci Rosie a lucrat?

L-am culcat pe Harry pe canapea, ca să-mi pot lua cana. Singura dată când voisem să iau în mână ceva fierbinte în timp ce-l țineam pe Harry în brațe, urletul lui Rosie se auzise până în Dorset.

— Știi cum e Rosie, nu vrea să dezamăgească pe nimeni.

Dacă i-a zis Saskiei că felicitările vor fi gata mâine, atunci se va face luntre și punte să le termine.

Am privit căpșorul pufos al lui Harry.

— De fapt, mă cam îngrijorează Rosie.

— Mmm? a exclamat Jason, uitându-se la mine pe după marginea căniі. Ce-i cu ea?

— E absolut epuizată. Oare e normal?

Jason și-a coborât privirea, oferindu-mi priveliștea genelor lui incredibil de lungi.

Erau unul dintre principalele lui puncte de atracție, deși eu, una, îi declarasem fără ocolișuri că și cămila are gene frumoase, deși pute ca un tomberon.

— Când a născut Viv, era dărâmată mai tot timpul. Țin minte că Lance, cumnatu-său, mi-a povestit că nu se mai culcase cu ea de patru ani.

— Jason, te rog!

— Tu ai deschis discuția.

Jason a suflat în cafea ca s-o mai răcească.

— OK, bun. Îmi închipui că așa se întâmplă. Dar dacă se va odihni bine, o să-și revină.

Am căscat prelung, de mi-au trosnit fălcile.

— Atunci nu te deranjează să stai cu ochii pe Harry până dimineață? Din moment ce tot ești treaz.

S-a trântit pe canapea, alături de Harry.

— OK. Dat fiind că ești așa convingătoare, am să stau cu el până se trezește una din voi. Îmi dai mie porția ta de fulgi de porumb?

Am căscat din nou.

— Sigur. Oricum sunt ai lui Rosie.

— Apropo, a zis Jason, căutându-se prin buzunarul salopetei. Ai mai primit un e-mail de la tipul tău. L-am scos la imprimantă, ca să nu mai fie nevoie să bați drumul la atelier.

— Cum rămâne cu confidențialitatea, Jason? Să știi că asta nu implică doar să fii singur când te masturbezi. Oricum, aveam impresia că mi-am schimbat parola.

— Chiar ți-ai schimbat-o. Dar am văzut-o. Pe bune, Jem, „Creștin”? Ce fel de parolă-i asta? Niciodată nu mi-aș fi

închipuit că-ți pasă de cele sfinte.

— Nu știam că una dintre surorile tale are copii.

Am luat de la el foaia împăturită de mai multe ori, rezistând impulsului de a mă apuca s-o citesc.

— Mda. Jasper și Freddie. Nume luate din anunțurile cu căței pierduți, dar puștii sunt simpatici. Care-i faza cu tine, Jem, doar nu ești singură la părinți?

— De unde știi? am întrebat pe un ton glacial, dar Jason n-a părut să observe.

— Am stat de vorbă cu Rosie despre tine. Chiar după ce te-ai mutat aici. Ne întrebam de unde atâta mister legat de propria-ți persoană. Ea zicea că nu se poate să fii singură la părinți, pentru că te certi prea bine.

— Eu pun pariu că totuși n-a zis chiar așa.

Mi-am descleștat pumnii, străduindu-mă să mă relaxez.

— Noo. Nu fac decât să traduc vorbele ei în *lingua franca.* Asta înseamnă limbajul nostru comun, a adăugat el, văzând expresia de pe chipul meu.

— Da, știu *și eu* ce înseamnă…

— Dar ce, te miră că știu eu? Păi mai cunosc și eu câte ceva, am făcut școală la Roedean[10].

— Jason, Roedean e o școală de fete.

Jason mi-a zâmbit parșiv.

— Mda, e uimitor câte poți învăța de la gagicile alea snoabe când le-o tragi în Pavilion.

M-am cutremurat.

— Aș prefera să nu fie un eufemism, iar dacă este, te rog să-l ții pentru tine.

Zâmbetul viclean i s-a lățit pe față și a început să miște repede din sprâncene. În timp ce se întindea după un biscuit digestiv, eu am urcat scările și m-am dus la culcare.

capitolul 5

Când am coborât, a doua zi de dimineață - deși de fapt era aceeași dimineață, numai că ceva mai târziu, așa că părea a fi o cu totul altă zi -, Jason dormea tolănit pe canapea, cu Harry lungit deasupra lui. Amândoi sforăiau la unison, deși am observat cu ușurare că doar la fundul lui Harry se întindea o pată de umezeală, nu și la al lui Jason.

M-am dus tiptil la bucătărie, am pus apa la fiert și mi-am pregăti un bol de musli. Abia începusem să mănânc, când a apărut și Rosie. Avea obrajii trandafirii și arăta odihnită cum n-o văzusem niciodată de la nașterea lui Harry.

— Cum te simți? am întrebat-o pe un ton circumspect.

— Oh, Jem.

Și-a dus mâinile la cârlionții negri, începând să se joace cu ei, cu un aer absent.

— Iartă-mă pentru aseară. Eram *terminată,* dar trebuia să lucrez la felicitări, iar Harry nu se potolea și…

— Fii liniștită. Vorbesc serios, Rosie. Harry a adormit ca un mielușel, nu s-a trezit nici acum. Cred că este somnul cel mai profund pe care l-a avut vreodată de când s-a născut. Grație lui Jason al nostru, pe care-l poți vedea acolo.

Ne-am uitat amândouă prin crăpătura ușii de la sufragerie.

— Să-i dea Dumnezeu sănătate.

Obrazul i s-a luminat de un zâmbet afectuos.

— Așa-i că sunt adorabili amândoi când dorm?

— Nu știu dacă l-aș defini pe Jason ca fiind „adorabil", dar trebuie să recunosc că are un oarecare farmec.

— Vorbeam de Harry. Dar zău, Jem, de ce nu încerci să te întâlnești cu Jason? Cred că ar fi un bărbat potrivit pentru tine.

— Rosie, tu ții *vreun pic* la mine?

— Nu-i un tip chiar așa de rău.

Rosie a îndrăznit să se mai uite o dată din prag.

— Trebuie să recunoști că e drăguț. Are picioare lungi și un fund fantastic. Te-ar scoate în oraș, ai cunoaște și alte persoane, în loc să-ți faci veacul în casa asta și în atelier, plus câteva drumuri sporadice la York, unde se pare că întâlnești numai țicniți și ciudați.

— Ai uitat de Saskia.

— Eu atât am avut de zis.

Rosie și-a umplut castronelul cu fulgi de porumb, în timp ce eu am pregătit două căni de ceai.

— Doar dacă… iartă-mă că te întreb, Jem, dar sper că nu-ți plac fetele?

M-am holbat la ea și ceainicul s-a înclinat, lăsând o baltă de apă clocotită pe podea.

— Faptul că mai degrabă mi-aș mânca urechile decât să mă combin cu Jason nu înseamnă că sunt lesbiană, dragă Rosie.

— Știu. Doar că… bun, nu știu mare lucru despre tine, Jem, și în astfel de clipe îmi dau seama de asta. În definitiv, nu prea vorbești despre tine, nu? Mă refer la viața ta de dinainte de a veni aici. Tot ce știu despre tine e că vii de undeva, din sud. Nu flirtezi, nu te întâlnești cu nimeni, ești genul de femeie misterioasă. Presupunând că n-ai fost recrutată de MI5 să spionezi ce fac o mamă dusă cu capul și un artist smintit, de ce atâtea secrete?

— Nu-i vorba de secrete.

— Serios? Când ne-am cunoscut nu eram decât tovarășe de pahar, așa că nu prea ți-am pus întrebări, pe urmă, când am rămas gravidă cu Harry, presupun că aveam nevoie de o prietenă, dat fiind că ai mei sunt așa departe și toate amicele mele socotesc că o seară de distracție în oraș constă în droguri și vodcă. Mai ales când eu nu mai puteam nici măcar *să mă gândesc* la vodcă fără să mi se întoarcă stomacul pe dos. Pentru mine nu era chiar o prioritate să te întreb cine ești și de unde vii, nu la vremea când talia mea ajunsese cât statul Montana, iar memoria… cum se numesc chestiile alea cu găuri?

— Sincer, Rosie, nu-i vorba de secrete.

M-am aplecat să iau o linguriță, cu grijă să-mi ascund expresia feței după pletele lăsate.

— Am avut o viață foarte plicticoasă și am venit în York ca să-mi vând cataramele și bijuteriile într-un oraș care-mi închipuiam că oferă mai multe oportunități. Atât și nimic mai mult.

Rosie m-a privit lung.

— Ne cunoaștem de… cât timp? Un an și jumătate. Întotdeauna mi-ai fost o prietenă adevărată și ai fost alături de mine. Iar după seara de ieri îți rămân datoare. Dar nu mă poți învinui că sunt curioasă, Jem. Mi-ar părea rău să crezi că-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala.

M-am grăbit s-o strâng în brațe.

— Nici pomeneală. Nu fac decât să-mi ascund existența banală și comună sub un văl de tăcere, atâta tot.

În încăperea alăturată s-a auzit un pârț răsunător, apoi vocea lui Jason zicând „Aoleu, fetelor, îmi pare rău. Am uitat că sunteți prin preajmă" și gânguritul lui Harry.

Rosie a început să-și scoată cu lingura cereale din cutie.

— Retractez tot. N-aș vrea să-ți dai întâlnire cu așa un specimen. Doar dacă ai avea propria ta turbină cu aer, atunci ți-ar scuti o groază de bani.

— Probabil că fetele se dau în vânt după mutra lui. Așa trebuie să fie. În orice caz, nu după manierele lui în societate.

Jason a venit în bucătărie cu Harry în brațe. Bebelușul râdea cu gura până la urechi, de parcă n-ar fi văzut ceva mai caraghios în viața lui.

— Doi bărbați fomiști au venit să ia micul dejun.

— Întotdeauna te pârțâi așa dimineața?

Rosie a împins pachetul de musli spre Jason și a început să-și descheie bluza.

El i-a făcut cu ochiul.

— Ai vrea tu să afli, scumpete.

Eu și Rosie ne-am strâmbat simultan.

— Ăăă… nu.

— Oricum, doamnelor, tre' s-o întind, să mai trag un pui de

somn înainte să se crape de ziuă. Doar dacă nu aveți niscai costiță…

— Îmi pare rău, nu.

Rosie s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe Jason pe obraz.

— Mulțumesc pentru aseară, Jason.

Jason a întors încet capul și a pupat-o lung și răsunător până când Harry, care nu-și primise masa, a început să scâncească.

— N-ai pentru ce, scumpete.

Apoi, cu un surâs lasciv care se putea vedea tocmai din Lancashire, a plecat.

Rosie se îmbujorase și mai tare.

— Draci bălțați! a exclamat ea. Iartă-mă, Harry, dar… *draci bălțați!*

A expirat prelung, până când bretonul i s-a ridicat vreo câțiva centimetri.

— Cred că am priceput cum face de are lipici la toate fetele alea.

S-a așezat pe unul dintre taburete și l-a strâns la piept pe Harry.

— Cum a fost sărutul, bun?

Ea a suflat din nou.

— Phii! Ca să mă exprim așa, dacă nu m-aș simți de parcă din burta mea și-ar lua zborul niște avioane cu reacție, mai că i-aș da o șansă.

A privit în jos, la Harry, care sugea de zor.

— Dacă mi-ar promite să nu bată toba.

— Și să nu se pârțâie.

Ea l-a bătut ușor pe Harry peste funduleț.

— Deci, azi te duci la magazin sau ce?

— M-am gândit să merg iar în oraș. Poate să-mi mai încerc o dată norocul cu Saskia.

— Sau…

Rosie m-a privit pieziș pe sub breton.

— Să-ți mai încerci norocul cu tipul la care ți-ai lăsat marfa.

— Aseară mi-a mai trimis un e-mail în care-mi zicea să mă duc să-mi iau banii pentru cataramă. Așa că, dacă *chiar* ne

vedem, e doar pentru afaceri.

Rosie s-a strâmbat.

— Ar trebui să-l inviți la noi. Am putea lua masa cu toții împreună… Eu m-aș ocupa de gătit și de toate celelalte. Hai, Jem, ar fi grozav să văd și eu o față nouă.

— Nu prea suntem în genul ăsta de relație. El este cam… nu știu… tăios. Țâfnos. Cu siguranță, nu-i genul care să facă furori la o petrecere.

— Nu contează. Tu invită-l oricum. Aș putea găti specialitatea aia a mea mexicană cu fasole, ar putea veni și Jason și am fi ca două cupluri care iau masa împreună, nu m-aș mai simți ca grăsanele alea diforme care nu merg niciodată nicăieri și stau doar în tovărășia televizorului.

Eram gata-gata să râd când am văzut că ochii ei pluteau în lacrimi.

— Am să-l invit. Dar să nu te aștepți să și accepte.

M-am ridicat.

— Ar fi cazul să plec. Știi ce zice Saskia despre cine se scoală devreme…

— Da. Pasărea care se trezește devreme este mâncată de o pisică și mai matinală.

— Întocmai.

Mi se părea ciudat să merg în oraș fără Harry, dar așa mă mișcam cu mult mai repede. Am ajuns în fața magazinului *Petit Lapin* chiar când vânzătoarea Saskiei, Mairi, ridica obloanele și descuia ușa de la intrare.

— Saskia a venit? am întrebat.

Mairi a făcut o pauză, ca să digere întrebarea. Era o fată de o frumusețe răpitoare, suplă ca un arbust tânăr și cu un păr atât de imposibil de strălucitor încât eram convinsă că era din nailon. Numai că mintea ei nu avea nici pe departe aceeași strălucire.

— Păi, urma să meargă mai întâi la magazinul din Harrogate, mi-a răspuns ea într-un târziu, pe un ton convingător și înțelept. Totuși am auzit mișcare în partea din spate a magazinului.

— Or fi strigoi.

Am încercat să zăresc ceva dincolo de vitrina cu geamuri fumurii - ultima modă -, să văd dacă Saskia mai avea expuse creații de-ale mele.

— Crezi? Adică, se aud atâtea povești despre clădirile astea vechi, nu? Ăia de vizavi jură că au victime ale ciumei îngropate în grădină.

Mairi a urcat treptele în urma mea și a intrat în magazin.

— Nu știu ce-aș face dacă aș vedea un strigoi. Tu ce-ai face, Jemima?

— Probabil aș încerca să-i vând ceva, am mormăit, privind în jur la interiorul recondiționat al magazinului *Petit Lapin.*

Saskia renunțase la exponatele agățate pe pereți și la ungherele ticsite de obiecte, ideale atunci când căutai ceva. Acum în mijlocul încăperii se vedeau câteva exemplare alese pe sprânceană din ceea ce am presupus a fi artă locală, reflectate în niște oglinzi înalte. Le-am studiat, întrebându-mă din ce spital de boli mintale proveneau cei care le confecționaseră.

— E super, așa-i?

Saskia și-a făcut apariția. Oglinzile o reflectau și pe ea. Aveam senzația că sunt înconjurată de mai multe Lucrezia Borgia.

— Se cheamă „Feminitate".

M-am uitat atent la exponatul cel mai mare.

— Ăsta-i un băț.

Saskia și-a fluturat părul.

— Remarca ta arată cât de puțin înțelegi tu din Artă, Jemima. E vorba de o reprezentare centrală a esenței feminine. Artă americană.

— Aha.

Am mai studiat puțin exponatul.

— Americanii trebuie să fie tare diferiți de noi dacă așa arată esența feminității lor. Mie mi se pare că aduce cumva cu un lemn de foc. Americanii sunt în general inflamabili?

Saskia mi-a întors spatele și a început să-și facă de lucru cu o casetă mică din sticlă în care se găsea ceva ce aducea a eprubetă cu urină.

— Doreai ceva, Jemima? Mairi, iubito, dă drumul la cafetieră, mor să beau un espresso.

Am făcut semnul crucii în spatele ei, dar nu s-a preschimbat într-o grămăjoară de țărână, așa cum sperasem.

— Mă întrebam dacă te-ai mai gândit la posibilitatea de a-mi vinde în continuare obiectele.

Până și eu eram conștientă de tonul disperat al vocii mele ezitante.

— Acum probabil ai unde să le expui. Dispui de tot acest spațiu. Sau le-ai putea duce în Harrogate. Nu m-ar deranja să le aduc acolo, dacă așa vrei.

— Jemima…

Saskia a ridicat ochii în tavan.

— …ia uită-te puțin în jurul tău. Ce vezi?

— Spațiu. Mult, mult spațiu.

— Și mai ce?

— Și un băț.

Saskia s-a răsucit brusc spre mine.

— Vrei să-ți spun eu ce vezi, Jemima? Vrei? Stil, asta vezi. Stil, unicate, obiecte rare la care are acces numai cumpărătorul avizat. Ei bine, chiar dacă trebuie să recunosc că toate creațiile tale sunt superbe, totuși sunt nițel… cum să-ți spun eu ție ca să nu te simți jignită?… nițel cam *ostentative.* Scumpo! a adăugat ea, de parcă acel cuvânt de alint mi-ar fi domolit cumva pornirea de a o strânge de gât. Mairi, mai avem invitații pentru inaugurarea oficială?

Mairi s-a apropiat în vârful picioarelor ei perfecte.

— Mai e un teanc aici, a spus ea îndatoritoare. Și altul acolo.

— Bine.

Saskia a scos la iveală o broșură.

— Uite, Jemima. *Acesta* e genul de obiecte pe care le vând eu. *Aceștia* sunt clienții la care aspir.

Broșura conținea fotografii care o înfățișau pe Saskia ținând în mână diverse obiecte. În multe poze apărea alături de persoane ale căror coafuri și siluete costelive le etichetau ca făcând parte din aristocrație. Toți surâdeau fals, arătându-și toți dinții.

— Te rog să vii la inaugurare, draga mea.

Am rămas cu ochii la dreptunghiul strălucitor.

— Când are loc? am întrebat cu glas lipsit de intonație.

A bătut în invitație cu o unghie perfect manichiurată.

— Săptămâna viitoare. Nu se știe niciodată, poate îți faci și tu niște relații. Am invitat tot felul de lume, chiar și persoane care ar putea cumpăra creațiile tale. Tipi cu bani, pricepi?

Deși știusem că nu voi avea șanse de câștig, totuși mă încerca o vagă senzație de rău.

— Și cine-i vedeta pe care ai invitat-o să facă inaugurarea? am întrebat, citind literele stilizate în caractere gotice.

Saskia a părut stânjenită, lucru care nu-i stătea deloc în fire.

— Am câteva nume, a răspuns ea, întorcându-se să aranjeze exponatul central, ca să nu mai pară chiar adus de vânt. Relații, dragă. Ăsta-i secretul. Ia niște invitații. Adu-ți toți prietenii.

A zâmbit ironic. Nu s-ar fi putut spune că mă învârteam într-un cerc prea numeros.

— O să fie câte ceva de ciugulit, dar în locul tău, aș lua masa înainte de a veni încoace.

Am schimbat o privire cu Mairi. Îmi era milă de ea, eu măcar puteam pleca de acolo.

— Mulțumesc, am spus, străduindu-mă să-mi fac o retragere elegantă. Abia aștept să vin.

— Hmmm. Și acum, Mairi, n-ai putea să te cațări pe balcon cu o cârpă de praf…

Le-am lăsat să-și vadă de treabă. Am vârât în buzunarul de la spate invitațiile atât de lucioase încât aproape au alunecat singure înăuntru și m-am decis să merg la magazinul lui Ben. Avea să-mi dea niște bani și, după cum mergeau lucrurile, el era ultima și unica mea speranță. Aveam un website, dar nu de aici aveam să mă îmbogățesc. De regulă, așa îmi vindeam obiectele mai mici: plăteam mai puțin expedierea, erau mai ușor de ambalat și ceva mai simplu de purtat decât obiectele mai pretențioase plasate în magazine… în magazin.

M-a surprins să văd în vitrină două dintre cataramele mele. Una era atașată la o centură enormă din piele neagră, pliată

peste o chitară de un verde strălucitor. Arăta neașteptat de sexy și, în același timp, sugera o armă de atac. Cealaltă cataramă era purtată de Ben, care stivuia niște amplificatoare ca să facă loc unei siluete din carton, înfățișând un personaj pe care nu-l recunoșteam.

I-am făcut semn cu mâna. După o clipă mi-a răspuns în același fel. În afară de cataramă, azi mai purta un tricou negru și o pereche de jeanși negri și soioși, care aveau un buzunar rupt. Părul și-l legase la spate în coadă de cal. Nu se bărbierise și ochii lui arătau fantastic între atâta păr negru, deși avea niște cearcăne cât toate zilele.

— M-am gândit să trec pe-aici. Să văd… să văd cum merge treaba, înțelegi?

M-am oprit în prag, ușor stânjenită, dorindu-mi ca el să mă invite înăuntru. Dar cum Ben continua să-și vadă de treabă, evitând să mă privească, am început să am senzația că mă țineam scai de el.

— Cum merge treaba? Oh, nemaipomenit. Absolut nemaipomenit, a repetat, luptându-se cu amplificatoarele, pe care le așeza unul peste altul, dând la iveală niște bicepși impresionanți.

Avea brațe osoase, dar cu musculatură de chitarist. M-am trezit privindu-l fix câteva clipe, după care mi-am făcut reproșuri pentru asta, deși nu eram prea sigură de ce.

— Bine. Numai că mi-ai spus chiar tu să vin până aici.

Ben și-a întrerupt activitatea.

— Ți-am spus eu?

Și-a șters fruntea cu mâna murdară, lăsând o dâră cenușie.

— Ești sigură?

Acum chiar mă simțeam ca un musafir nepoftit. Nu că aș fi vrut ca el să fi dorit să vin, desigur, dar… pur și simplu părea să fi uitat că mă chemase și asta mă scotea din sărite.

— Chiar te pricepi să faci o fată să se simtă dorită, nu-i așa?

Am intrat în magazin cu cea mai îndrăzneață alură de care eram în stare.

— Probabil faci furori la întâlnirile amoroase.

— Nu dau întâlniri.

Tonul lui fusese tern, golit de emoții.

— E clar?

— Acum chiar mă uimești.

Avusesem intenția să fiu sarcastică, dar replica sunase ceva mai blând, mai atenuat. Ben mi-a adresat o privire lipsită de expresie.

— Și de ce te-am chemat?

— Nu mi-ai trimis un e-mail aseară? Să vin să iau banii pentru cataramă?

— OK, ți-am trimis. Dar nu-mi închipuiam… nu-mi închipuiam că ai să și apari.

A coborât din vitrină și s-a uitat cu multă atenție în jurul meu.

— Unde-i bebelușul?

— E copilul prietenei mele, nu fratele meu siamez. Adică, n-ai banii pentru mine?

Mă bazasem pe ei ca să-i plătesc lui Rosie o parte din ce-i datoram pentru facturile lunii în curs.

— Întotdeauna ești așa pusă pe harță?

Ben s-a dus în partea din spate a magazinului, privindu-mă peste umăr.

— Cred că faci furori la întâlnirile amoroase.

Unu la unu.

— Ha, ha. Bine, dacă vrei, sunt dispusă să am cu tine un mic duel verbal, dar dacă tot am venit pentru bani, mă gândesc că am scuti atât timpul tău, cât și al meu dacă am trece la subiect.

Ben și-a trecut din nou mâna peste frunte. Coada i se desfăcuse și câteva șuvițe îi alunecaseră pe obraz, dându-i un aer de adolescent neglijent. Dar un adolescent cu ochi de om trecut prin viață.

— Da. Da, sigur, ai dreptate. Mă gândeam doar că…

S-a întrerupt și s-a dus la casa de marcat. Era un model vechi, cu taste proeminente și sertar care se trăgea în afară cu un clinchet.

— Am zis o sută cincizeci, da?

Casa a scos clinchetul care însemna „Nici o vânzare” și s-a deschis.

— Îți dau două sute. Restul de cincizeci ca avans, până mai vând una din celelalte catarame.

— Ai acolo două sute de lire bani gheață?

Mi-am lungit gâtul peste tejghea.

— Uau, atunci trebuie să faci vânzare, nu glumă.

— Chitarele sunt scumpe.

A scos patru hârtii de câte cincizeci de lire dintr-un compartiment în care se vedeau mult mai multe bancnote de același fel.

Am vârât banii în buzunar și am dat să plec, când deodată mi-am amintit de promisiunea făcută lui Rosie. M-am întors din nou spre el.

— Vrei să vii la noi la cină într-o seară?

— *Poftim*?

— La cină. La noi acasă. Uite, e complicat… Prietena mea - cea cu bebelușul - nu prea iese din casă în perioada asta și sunt cam îngrijorată pentru ea… dar vrea să aibă musafiri, să mai cunoască lume și mi-a sugerat…

I-am văzut expresia și m-am întrerupt. Părea înspăimântat. Nu doar speriat, cum aș fi fost eu dacă aș fi fost invitată acasă de cineva complet străin, ci înspăimântat de a binelea.

— Eu nu prea…

— Crede-mă, nu-i vorba de o întâlnire, sunt perfect de acord cu tine în ce privește întâlnirile amoroase. Este… auzi, las-o baltă. Am să-i spun lui Rosie că te-am invitat, dar că tu… nu știu… ai de gând ca în următorii cinci ani să rămâi slab ca un schelet sau cam așa ceva.

— Chiar crezi că-s slab ca un schelet?

L-am măsurat din cap până în picioare.

— Sincer? Da. Iar pantalonii ăia strâmți nu te avantajează chiar deloc. De ce nu porți niște jeanși obișnuiți?

— Ce-i ăsta, un chestionar?

— Nu contează. Trimite-mi un e-mail dacă mai vinzi ceva, iar eu am să mă apuc să mai confecționez câteva obiecte în locul celor vândute între timp.

Pusesem mâna pe clanță, gata să împing ușa înțepenită, când el a spus liniștit:

— Am să vin.

Nedumerită, m-am întors cu fața către el.

— Unde?

— La cină. Stai cam prost cu memoria recentă, așa-i?

Undeva în adâncul sufletului îmi făcea plăcere acest duel verbal. Era… ah, care era cuvântul? Da, *distractiv.* Un lucru de care uitasem, până acum.

— Asta pentru că sunt nevoită să-mi țin inteligența în frâu și să utilizez numai cuvinte *scurte,* ca să mă înțelegi tu. Ai adresa mea pe cartea de vizită pe care ți-am dat-o. Little Gillmoor. Lângă Kirkbymoorside.

— Locurile astea chiar există în realitate?

Ben a trecut pe lângă mine și a închis ușa din nou.

— Invitația asta la cină. E… adică sigur nu… nu mă chemi acolo pentru un motiv anume?

— Nu, domnule „Mă-dau-în-vânt-după-mine-însumi". Nu vreau să pun laba pe tine, indiferent ce înțelegi tu prin asta. Te-am invitat numai pentru că așa m-a rugat Rosie. Mie, una, puțin îmi pasă dacă ai să mai mănânci ceva vreodată în viața ta.

— Uau! Cred că-i grozav să te aibă omul ca prieten. Uite.

Era limpede că luase o decizie și încă una care-l costa scump. Dar încetase să-și mai întindă mizeria aia pe față.

— Am nevoie de cineva care să mă ajute în magazin. Câteva ore pe săptămână, atât, am niște… întâlniri și trebuie să închid ca să pot pleca. Dacă aș avea pe cineva care să se ocupe măcar de casa de marcat… și cum eu îți vând obiectele, m-am gândit că poate te interesează. Sigur, am să te plătesc corespunzător. Și, evident, îți fac o favoare dacă vin la cină.

Ziceți ce vreți despre omul acesta, dar zău că avea un zâmbet irezistibil. Desigur, pentru o planșă anatomică ambulantă. Păi…

Am pus în balanță timpul în care n-aș mai fi putut confecționa podoabe și faptul că aș fi avut o leafă regulată.

— Bine. Dar nici măcar nu știi dacă mă pricep la casa de marcat sau să umblu cu banii. Aș putea vinde tot în lipsa ta și apoi să fug cu banii.

— Tu ai avut încredere să-mi lași cataramele. Eu am încredere să-ți las pe mână magazinul. Batem palma?

Mi-a întins o mână murdară. Am șovăit și, într-un târziu, i-am dat și eu mâna. Avea o mână caldă, cu degete atât de lungi încât se întâlneau peste ale mele.

— Batem.

— Mâine am o întâlnire. Poți să vii pe la zece? Îți dau pe mână magazinul și pe urmă te las să te descurci singură. Nu-i prea greu.

Ben s-a uitat în jur la evidenta lipsă de clienți.

— Nu suntem nici pe departe Marks and Spencer[11]. Te pricepi cât de cât la chitare?

— Oarecum. Am avut un prieten chitarist.

— Parcă era vorba de un văr.

La dracu'! De regulă nu comiteam astfel de gafe. Ceva din ochii lui adânci, din felul lui de a fi îmi întunecase memoria, așa că-mi fusese greu să-mi amintesc. *Sau ușor să uit.*

— Da.

— Atunci mâine-dimineață îți voi spune tot ce trebuie să știi.

A urmat o pauză.

— Voiai să pleci, a spus el într-un târziu.

— Da.

— Și când va fi cina?

Am clătinat din cap. Mă cam tulbura propria-mi inconsecvență. *Vărul* meu. Sigur, îi spusesem că *vărul* meu era chitarist…

— Am s-o întreb pe Rosie. Îți spun mâine.

A încuviințat din cap. Apoi mi-a întors spatele, semn că discuția se încheiase. Am ieșit din magazin, zăbovind câteva clipe să-mi privesc catarama din vitrină.

23 aprilie

Ciudată e viața, știi? Îți petreci zilele ciupind corzile unei chitare, încropind aceeași linie melodică anostă și deodată - să vezi minune! - melodia se înfiripă și te trezești cântând-o în fiecare zi. Ca și cum ai fi

știut-o dintotdeauna. Azi a fost o astfel de zi.

M-am simțit din nou ființă omenească. În după-amiaza asta am ieșit să-mi cumpăr niște haine, stil retro, nimic trăsnit, dar… Ea crede că sunt slab ca un schelet! Uite cine vorbește, scumpo! Totuși, există un nu știu ce… fata asta ascunde ceva. Ce figură a făcut când a vorbit despre chitare, ai fi zis că venea apocalipsa călare pe o motocicletă Gibson. Privirea i s-a adâncit, i s-a înnegurat și-n minte îmi răsuna melodia aia, un arpegiu urcător și coborâtor, ca un avertisment. Fata asta e aducătoare de necazuri. O simt, și muzica o simte, dar e ca și cum nu m-aș putea feri la timp, o să mă lovească… și știi ce? O parte din mine chiar vrea să se întâmple așa. Să mă izbească ceva enorm, să mă spargă și să mă deschidă… Iartă-mă. Ăsta a fost un vers dintr-un cântec. Una dintre cele mai bune piese ale mele, din vremea când… da, știu. Nu te gândi prea mult, nu privi în urmă.

Numai că, vezi tu, necazul e că atunci când nu privești în urmă, nu vezi ce se târăște în urma ta.

capitolul 6

Am stat lungită în pat în cămăruța mea, ascultând respirația regulată a lui Rosie în încăperea alăturată. Era reconfortant s-o aud pufnind în somn și să ascult zbârnâitul muzical al arcurilor de fiecare dată când se răsucea în pat. Să întind mâna și să ating toți pereții în același timp. Ca în pântecul mamei. *În siguranță.*

Rosie nu putea pricepe cum de puteam dormi într-un spațiu atât de îngust.

— Dacă te mai îngrași vreo trei kilograme, o să avem nevoie de echipament special ca să te băgăm și să te scoatem de acolo.

Nu-i spusesem că, în comparație cu o celulă, această cămăruță confortabilă, cu zugrăveala coșcovită de pe pereți și cu tavanul adâncit suspect într-un colț, era un adevărat palat. Totul aici, de la plapuma brodată cu margarete la colecția de scoici de pe pervazul șubrezit, era *al meu*. Și nu era nevoie să mă lupt ca să-l păstrez. Nu trebuia să dorm iepurește ca nu cumva persoana care se întâmpla să împartă celula cu mine să prindă drag de vreun obiect al meu și să-și argumenteze pretențiile cu vreun obiect ascuțit șterpelit mai devreme din atelierul închisorii.

Mi-a venit în minte o amintire vagă. O cămăruță asemănătoare. O dâră de parfum, o mână catifelată prinzându-mă de bărbie, o conversație în șoaptă despre… ceva. Greutatea încărcată de așteptare a unui ciorap de Crăciun presând o pătură cu ponei peste picioarele mele și o veioză cu lumină trandafirie trimițând umbre fascinante pe tapetul din cameră. O amintire dureroasă, cu toată frumusețea ei. Exista mult mai mult dincolo de acea dimineață de Crăciun, dar mă temeam să

privesc prea adânc în trecut și suferința era garanția că nici nu voi încerca vreodată.

Psihiatrii au un nume pentru această blocare deliberată a memoriei. Mie mi se întâmpla de atâta timp și devenise atât de eficientă încât probabil mi-aș fi asigurat un capitol referitor la cazul meu în orice manual de psihologie. De fapt, unul dintre medicii închisorii chiar scrisese un fel de teză bazată pe cazul meu, ceea ce mă făcea din cale-afară de mândră, într-un fel oribil, ca o recunoaștere a faptului că în sfârșit puteam realiza ceva, chiar dacă asta însemna să-mi ucid în față amintirea a tot ce fusese bun odinioară.

Totuși, uneori impulsul de a regăsi ceva din ce fusese odată mă silea să îngădui unei amintiri începătoșate să iasă la iveală, cu prețul unei suferințe cumplite și copleșitoare.

În contururile ciudatului desen lăsat de crăpăturile din tencuială deslușeam figuri. Una îmi amintea de Randall. Felul în care crăpătura se rotunjea semăna leit cu nasul lui strâmbat spre stânga după confruntarea cu un individ care se dovedise a fi mai mare bătăuș. Mi-am așezat capul într-o poziție mai confortabilă și m-am silit să-mi relaxez tot trupul. Gândul la familia mea mă crispa întotdeauna. Mă făcea mai mică, o țintă mai greu de nimerit.

Cât despre Chris… nu voiam să-mi amintesc de el. Nu acum.

capitolul 7

— Ei, ce zici?

Am ridicat obiectul confecționat din sârme meșteșugit împletite, ca Jason să-și dea cu părerea.

— Mda. Ce spuneai că reprezintă?

— Un portativ muzical. Cu cheia sol.

— Ah, da, acum am priceput. Foarte drăguț.

Jason și-a îndreptat din nou atenția spre David Beckham, care îi cam dădea de furcă. Materialul pe care era pictat se tot smulgea din niturile în care-l prinsese Jason și din fotbalist atârnau fâșii de pânză, de parcă ar fi suferit de o boală neobișnuită.

— Bine. Eu am fugit. Dacă prind autobuzul de ora nouă pot să ajung la timp.

Am împins ceva mai încolo pe masa din atelier catarama pe care începusem s-o confecționez și m-am frecat la ochi. Cu o seară în urmă lucrasem ore în șir și acum ochii mă înțepau și mă usturau. Mă apucasem de treabă cu noaptea în cap, după o noapte de somn agitat și de vise rele, și nu voiam să dau ochii cu Rosie înainte de a pleca. Nu voiam să recunosc față de ea că nu puteam fi mama de ocazie a lui Harry ori de câte ori avea ea ceva de terminat, și asta mă făcea să mă detest mai mult decât de obicei. Sigur, ca prietenă, bla, bla, bla, ar fi trebuit să fiu fericită să-i dau o mână de ajutor când plângea copilul, bla, bla, bla! Dar atitudinea ei din ultima vreme nu-mi convenea deloc. Aveam senzația că, dacă aș fi fost disponibilă, mi l-ar fi pasat pe Harry indiferent că avea sau nu de lucru. Nutream cumva speranța că, dacă n-aș fi fost în permanență prin preajmă și gata s-o ajut, s-ar fi descurcat de minune, de aceea

mă și trezisem devreme, cu gând s-o pornesc fără grabă către magazin. Cel puțin, Jason nu intrase iar în tură de noapte, lucrând în timp ce ba fredona, ba acționa aparatul de sudură - situație pe lângă care Harry ar fi fost o alternativă fericită.

— Ah! Ai venit.

Când am ajuns, am observat cum Ben își făcea de lucru în fața magazinului.

— Astea-s cheile de la casa de marcat, alea sunt de la ușa din față. Dacă vrei să pleci, nu uita să încui. Ne vedem mai târziu.

În timp ce vorbea, și-a tras pe el o geacă ponosită, care părea să fi fost inițial o pătură de cal.

— Atâta tot?

M-am strecurat pe lângă el în cadrul ușii, în timp ce el ieșea, iar eu intram.

— N-ai de gând să-mi spui cum să procedez cu hoții de magazine și altele asemenea?

M-am străduit să fac abstracție de clipa în care trupurile noastre veniseră în contact și umerii lui îi atinseseră pe ai mei.

— Vorbești serios?

Ben s-a uitat în jur la pereții pe care erau agățate chitare mari și grele.

— Bine, dacă intră careva îmbrăcat într-o foaie de cort, percheziționează-l înainte de plecare.

Și cu asta, s-a făcut nevăzut, lăsând în urmă o dâră de parfum surprinzător de plăcut pentru un bărbat care nu-și dădea niciodată întâlnire.

Am petrecut o jumătate de oră agreabilă în căutarea unor indicii din care să deduc unde se dusese, cu părul proaspăt spălat și strălucitor și dat cu aftershave scump. În spatele tejghelei era un calendar, dar pentru ziua respectivă nu exista nici o însemnare, doar un cerc galben desenat cu carioca fosforescentă. Am constatat că Ben își ținea un tricou de schimb în sertarul din mica lui bucătărie și că avea 145 de e-mailuri necitite, dar nu mă puteam loga să le citesc, chiar de-aș fi vrut.

Pe urmă am început să mă cam plictisesc. Nu venea nimeni,

nici măcar să caște gura. Am frunzărit *Kerrang!*[12], deși era un număr vechi, am îndreptat câteva instrumente muzicale care se înclinaseră sub propria greutate și am început să mă plimb prin magazin citind posterele de pe pereți.

Numele „Zafe Rafale!" sărea în ochi pe toate, scris cu litere fluorescente de diverse culori. „Cel mai bun DJ britanic al anului 2008!" După toate aparențele, în ultimul an, Zafe dăduse numeroase concerte în orașul York și în împrejurimi și absolut toate erau menționate pe acești pereți. M-am întrebat de ce. Să fi avut Ben vreo relație (poate sexuală, mi-am zis eu cu o curiozitate perversă) cu Zafe? Sau pur și simplu se dădea în vânt după postere lucioase și multicolore? Era cumva daltonist?

Tocmai mă dusesem în bucătărioară să-mi fac o cafea când clopoțelul de la intrare a răsunat cu o vibrație care a cutremurat pereții, trimițându-mi un fior ca un șoc electric pe șira spinării.

— Dumnezeule, un client.

M-am șters pe mâini și m-am strecurat pe sub tăblia tejghelei așa încât să-mi fac apariția din spatele casei de marcat.

— Bună dimineața!

— O femeie!

Tinerelul cu tuleie în barbă, pălărie vărgată și cercei s-a tras un pas înapoi.

— Bravo! Alți bărbați au fost nevoiți să mă dezbrace ca să descopere asta.

Mi-am dres glasul.

— Deci, cu ce te pot servi?

— Ben e aici?

Am privit ostentativ prin micul magazin.

— Dumnezeule mare! Să știi că a căzut printre scândurile din podea! Nu-i nimic, o fi el slăbănog, dar n-are cum să cadă mai jos de temelie. Treci mai târziu, o să dureze toată dimineața să-l săltăm de acolo.

Tânărul rămăsese cu ochii în podea, de parcă într-adevăr s-ar fi așteptat să vadă creștetul lui Ben ițindu-se încet printre

scânduri.

— Eu doar… am văzut… m-am gândit că poate ar vrea să afle… a îngăimat el.

Vorbea de parcă ar fi fost plătit pentru fiecare cuvânt.

— Vrei să-i arăți asta?

Cu un gest aproape timid a pus o revistă pe tejghea, împingând-o spre mine.

— Pagina patruzeci, mi-a șoptit și, până să iau în mână revista, a și șters-o.

Contrar primelor mele impresii și convingeri, revista nu se chema *Crime din lumea modei. Cum să contribui la ele,* ci ultimul număr din *Metal Hammer,* cea mai bună revistă muzicală pentru amatorii de heavy metal avizați și pentru chitariștii adepți ai stilului indie[13]. Pagina patruzeci era înțesată de scurte știri și bârfe. Cum în continuare duceam lipsă de clienți, m-am așezat să citesc.

Când s-a întors Ben, cu geaca pe braț, dând astfel la iveală un tricou alb surprinzător de strâmt, pe care-l purta pe dedesubt mi-am zis că descoperisem ce căutam.

— Un tip mi-a zis să-ți dau asta.

M-am lăsat să alunec de pe tejgheaua pe care șezusem, legănându-mi picioarele și probabil alungând o mulțime de clienți.

— Îhî. Ți-a spus și un nume?

— *Metal Hammer.*

— Un nume cam bizar pentru un băiat.

Ben și-a agățat geaca în cuier și a deschis sertarul casei de marcat.

— Vorbeam de revistă. Și nu te teme, că nu ți-am furat banii, de fapt nici măcar n-am deschis sertarul în lipsa ta. Cred că voia să te uiți la asta.

I-am fluturat pe sub nas revista deschisă la pagina respectivă, punctând cu degetul știrea relevantă.

— Tocmai s-a inventat chitara care se acordează singură. Ca un robot.

— Grozav.

A luat revista din mâna mea și mi-a dat o bancnotă de

douăzeci de lire.

— Poftim. Cred că e suficient pentru o oră și jumătate cât ai stat aici bându-mi cafeaua și… *nu. Oh, nu!*

A privit pagina tipărită și în secunda următoare a scăpat-o din mână de parcă i-ar fi ars degetele. Tremura din tot corpul.

— Ben? Mă auzi…?

I-am atins brațul cu prudență.

— Ce e?

S-a ferit, apoi m-a privit cercetător, aproape speriat.

— Iartă-mă, n-am fost atent… n-am auzit… ce-ai spus.

— Ți-e rău?

A râs cum nu se poate mai amar și s-a lăsat să alunece la podea, cu spatele sprijinit de tejghea.

— Tocmai a trecut pe deasupra mea o umbră din trecut, a răspuns. Da. Exact asta s-a întâmplat.

Avea un tatuaj aproape de umăr. Acolo unde-și suflecase mâneca tricoului. Era un desen celtic bizar, care-i înconjura bicepsul și iar am început să-mi pun întrebări în legătură cu el. Am fost nevoită să închid ochii și să răsuflu adânc ca să mă stăpânesc. *Nu te implica*…

— Nu înțeleg.

El a ridicat ochii.

— Nici măcar să nu încerci.

Și-a sprijinit bărbia pe genunchii îndoiți.

— Zău, Jemima, nici măcar să nu încerci.

— Pot să te ajut cu ceva?

Eram nedumerită de forța reacției lui. Nimic pe acea pagină, pe care o parcursesem în întregime, nu părea să fie cauza unei asemenea manifestări. Doar dacă-l deranjase din cale afară faptul că Metallica urma să scoată un nou album.

Din nou a râs amar.

— Mă tem că nu. Nu.

Acum se uita în jur la pereții magazinului și nu știu dacă-și dădea seama, dar degetele îi jucau pe coapse ca și cum ar fi cântat o melodie pe o chitară invizibilă.

— Nimeni nu mă poate ajuta cu nimic. Am încheiat discuția.

— Dar…

— Du-te acasă, Jemima.

Părea atât de disperat încât am renunțat la indiferența mea obișnuită. Am strâns din dinți și l-am atins din nou pe braț. Mi-am plimbat degetul pe contururile tatuajului.

— Frumos tatuaj.

Încercam să schimb subiectul, să pun capăt vizibilei lui suferințe.

A ridicat mâna și mi-a zvârlit degetele cât colo.

— Nu mă atinge.

Vorbise greoi, ostenit, ca și cum cuvintele ar fi fost atinse de uzură.

— Îmi pare rău, dar nu pot…

M-a privit din nou, cu o expresie atât de îndurerată. Încât am fost silită să mă uit în altă parte.

— Hai, du-te acasă.

M-am îndreptat spre ușă. Întreaga atmosferă era atât de încărcată de suferința lui încât aveam senzația că pășesc pe cioburi de sticlă. Când eram pe punctul să trec pragul, i-am auzit glasul din nou. A lăsat să-i cadă revista din mână.

— Jemima?

N-am întors capul.

— Ce e?

— Ai întrebat-o pe prietena ta?

Continua să stea pe podea, cu bărbia sprijinită de genunchi. Părul îi acoperea ochii, dar știam că poate să mă vadă.

— Despre cină?

— Oh, da. Joi. E OK pentru tine?

Era o conversație ridicolă. Ben ședea acolo cu aerul că și-ar fi dorit ca întreaga lume să se prăbușească în jurul lui, iar eu, care primisem reproșuri și eram vizibil tulburată, îi vorbeam peste umăr. Și făceam aranjamente pentru o cină? Ce era anapoda în situația *asta*?

— Joi? În regulă. Da, e bine.

— Am să-ți trimit un e-mail. Să-ți explic cum ajungi și ce mai e nevoie, m-am grăbit să adaug.

Rareori mi se întâmplase să am asemenea reacții față de

cineva. Sentimentul de compasiune, combinat cu un altul pe care nu voiam *cu nici un chip* să încerc să-l identific, mă lăsase fără suflare. Voiam să ies de acolo, să respir, să-mi recapăt autocontrolul.

— Mulțumesc.

Vocea lui suna ceva mai puternică, mai sigură pe ea acum. Poate înțelesese că nu intenționam să-i fac nici un fel de avansuri.

— OK. Acum te las să… să te uiți la pozele alea cu tipi care poartă haine ca lumea sau, mă rog, cu ce te ocupi tu în general.

De data asta a râs, a râs cu adevărat.

— Bravo, mulțumesc. Și zici că pe urmă am să pot pleca fără să mă tenteze o masă copioasă?

I-am zâmbit cu jumătate de gură, tot fără să întorc capul.

— Întocmai, Ben.

Am reușit să ies din magazin cu pași măsurați, deși doream cu fiecare fibră s-o iau la fugă.

24 aprilie

Ai știut? TU CHIAR AI ȘTIUT? Mă întreb cum MAMA DRACULUI credeai că am să mă simt aflând așa, dintr-odată?

Nu mă mai ocup de asta.

— Ai cumva *Metal Hammer?* Numărul cel mai recent?

Am intrat în atelier ca o vijelie și m-am proțăpit în fața lui Jason, care mesteca un sendviș.

— Doar un ciocan de lemn[14], mi-a răspuns el cu gura plină. Ți-e de folos?

— Vorbeam de revistă.

Am început să caut febril prin atelier, apucând și apoi aruncând diverse publicații săptămânale și lunare cu coperte lucioase, pe care Jason le colecționa la fel cum colecționa și bolile venerice.

— Are pe copertă poza unui tip cu păr lung și lățos.

— E ceva caracteristic.

Jason s-a ridicat și și-a scos revista de sub fund.

— Asta?

— Mulțumesc.

Am răsfoit-o până am ajuns la pagina patruzeci.

— Deci, ce te interesează? Ai rămas fără slujbă, vrei să intri în vreun fan club?

Și-a lins buzele.

— Pentru că în acest caz, te-aș putea ajuta eu. Să-ți predau noțiunile de bază și tot ce mai e nevoie.

— Jason, *nu* sunt virgină.

Nu m-am mai obosit să mă uit la el, știam prea bine ce față avea să facă.

— Asta zici tu.

Jason și-a vârât în gură restul sendvișului și s-a apropiat să citească peste umărul meu.

— Prin urmare, ce anume cauți?

— Nu știu.

Continuam să parcurg cu privirea pagina respectivă.

— Orice ar părea ciudat sau neobișnuit.

— Metallica a scos un nou album.

— Nu asta. Adică, nu cred.

A răsuflat, trimițându-mi în nări un damf de brânză și murături.

— Păi, nu văd mare lucru altceva. Știrile obișnuite, despre formații care se despart, se reunesc, niște boșorogi târșâiți care mai trag câte un turneu… nu cred.

— Și totuși, ceva l-a făcut să reacționeze.

— Oho! Începi să miști ceva, Jemima, scumpo?

— Când vorbești așa, ești leit Bill Sykes[15], știi?

— Ăla care cântă chitară bas la *Radiohead*?

Jason mi-a făcut în glumă semn cu piciorul.

— Ăla din *Oliver Twist,* incultule.

Am terminat de citit pagina pentru a treia oară.

— Nimic. Mă las păgubașă.

— Să nu te aștepți la ajutorul meu. N-am nici cea mai mică idee despre scena muzicală britanică a zilelor noastre, am petrecut prea mult timp în străinătate.

— Adică ai petrecut prea mult timp în America, trăind pe

spinarea altora.

Jason se înapoiase de curând în Anglia, după doi ani în care își făcuse cunoscute numele, mutra și unica lui parte semnificativă prin toată America. După toate aparențele, America îl salutase ca pe ultimul *wunderkind*[16]. Mă întrebam dacă el avea chiar habar ce înseamnă asta.

— Tre' s-o șterg.

S-a strecurat din nou în atelier.

— David B. nu se sudează singur, știi bine.

Am ieșit din atelier și am traversat grădina buruienoasă din colț, care despărțea hambarul de casă. Aveam o groază de lucruri de făcut, trebuia să mă ocup de toată hârțogăraia, de câteva podoabe noi și de website. Dar nu-mi găseam locul. În dimineața aceea chipul lui Ben oglindise o expresie anume, rănită și circumspectă, care îmi stârnise o anume reacție, ca și cum m-aș fi recunoscut pe mine pe figura altcuiva.

Poate sosise vremea să-mi iau catrafusele.

— Bună, Jem!

Mă bucuram să văd că Rosie arăta bine în după-amiaza asta. Îmbrăcată curat, deși într-una din vechile ei rochii de gravidă, și machiată discret. Harry dădea din picioruțe, fără scutece, pe peluză sub o umbrelă, în timp ce Rosie finisa altă serie de felicitări, lucrând la masa de bucătărie pe care o scosese afară în curticica nepavată din jurul casei.

— Bună, Rosie. Cum te simți?

— Bine, mulțumesc. Saskia trebuie să sosească din clipă în clipă să ia astea. Ai timp să întinzi o capcană în fața casei?

— E ilegal să întinzi capcane pentru animale, am răspuns eu binedispusă.

Îmi părea tare bine să o văd veselă și că are iarăși chef de glume.

— Ar fi o binefacere. Măcar pentru noi.

A așezat ultimul teanc de felicitări în cutia de carton de lângă ea și a lipit capacul cu bandă adezivă.

— Cum a fost la muncă?

— Te referi la aia plătită sau la aia cu satisfacții artistice, dar fără priză la public?

— Vorbeam de magazin. Indiferent în ce categorie intră.

— A fost… da, a fost OK. Ăăă, ascultă, Rosie…

Eram pe punctul de a deschide discuția despre necesitatea de a-mi urma calea, de a căuta noi orizonturi, de *a fugi*, când Rosie m-a apucat strâns de braț.

— Vine Saskia!

S-a auzit huruitul unui motor de mașină care se apropia, asemenea trâmbițelor Apocalipsei, apoi de după colț s-a ivit un uriaș 4×4, care a tras pe aleea cu pietriș din dreptul porții noastre.

— Ne-au sosit vecinii, am murmurat eu către Rosie.

Ea mi-a zâmbit, deși tensionat.

— Îmi dai voie să mă ascund?

— Nu!

Rosie m-a înșfăcat de braț.

— Tu trebuie să fii numai zâmbet, să te arăți primitoare, dar și puțin aiurită, ca eu să par lucidă și organizată prin comparație cu tine.

— Mă bucur că sunt pe post de clovn, am oftat.

— Că doar nu te aștepți să mă confrunt eu singură cu Saskia. Asta e în stare să ne mănânce pe amândouă cu fulgi cu tot.

— Una ca ea nici nu servește o masă ca tot omul. Mai degrabă banchete cu șase feluri, plus fructe și nuci.

— Ssst! Uite-o că vine.

Portiera jeepului s-a deschis larg, dar spre surprinderea mea, din mașină nu a coborât Saskia, ci soțul ei, Alex. Acesta a ocolit capota, a deschis portiera din dreapta, făcând loc să coboare unei perechi de pantofi eleganți, apoi s-a dus la portiera din spate și a întins brațele undeva în interiorul mașinii. În clipa următoare s-a întors spre noi ținându-l în brațe pe fiul lor, Oscar.

— Ah, Rosie! a exclamat Saskia. Drăguț că ai scos bebelușul la aer curat. Vai de mine, dar e cam mititel, nu crezi? E… știi tu… sănătos?

Alex ne-a salutat cu obișnuitul lui zâmbet obosit. Auzisem că era un afacerist veros, că piața imobiliară s-ar fi dus de râpă

fără intervenția lui Alex Winterington. Dar alături de Saskia nu era decât un tip solid, cu puțină gușă, un început de chelie și complet lipsit de charismă. Sau poate era vorba doar de Efectul Saskia. În definitiv, pe lângă ea însuși Attila regele hunilor ar fi părut un tăntălău.

— Harry este bine, mulțumesc. Oscar a crescut, din câte văd.

Rosie și-a aranjat cârlionții și i-a zâmbit lui Oscar, care i-a răspuns la surâs cu indiferența la nuanțe a unui puști de cinci ani. Era un băiețel reușit, cu un păr blond și ciufulit și ochi căprui ca ai lui taică-său. În plus, era întotdeauna comunicativ. Probabil că avea pe undeva genele Saskiei, gata să preia controlul, dar deocamdată nu se vedea nici un semn în acest sens.

— Da, păi Oscar este cel mai înalt din clasa lui. Apropo de școli, tocmai mergem să aruncăm o privire la Blandford. Lui Oscar i s-a oferit un loc acolo din septembrie și ne-am gândit că ar fi bine ca în drum să ne oprim să luăm felicitările.

— Nu-i cam mic pentru asta? am intervenit eu suav.

Blandford era principala școală cu internat din regiune, severă, cu principii religioase și, din câte aflasem de la Jason, centrul local de achiziție a drogurilor, unde își cheltuia alocațiile toată clasa a noua.

Saskia s-a întors spre mine, dându-și ochii peste cap.

— Draga mea, mi-a spus ea pe un ton care voia să-mi dea a înțelege că eram o neghioabă.

Apoi s-a întors spre Rosie:

— Tu ai pus numele lui Harry pe vreo listă? Sau n-ai de gând să-i oferi o educație? La urma urmei, dacă nu se alege ceva de capul lor, e *așa* o risipă de bani.

Rosie și Alex au schimbat o privire exasperată și tipul mi-a devenit mai simpatic. Oscar a început să se zbată în brațele lui.

— Uite-l pe Jason! a strigat puștiul. Dă-mi drumul să mă duc să-l văd pe Jason!

În celălalt capăt al peluzei, în penumbra hambarului transformat în atelier, care stătea cu ușile larg deschise, se vedea Jason. Fuma o țigară uriașă de fabricație proprie, pe care

a ascuns-o la spate când l-a văzut pe Oscar dând fuga înspre el. Probabil că se descotorosise de ea sau o aruncase în tufe, pentru că atunci când l-a condus pe Oscar în atelier, nu avea nimic în mâini.

Alex s-a aplecat spre Harry și l-a gâdilat, dar și-a îndreptat spatele de îndată ce Saskia și-a dres glasul.

— Deci, Rosie. Ai terminat comanda?

Rosie a arătat cu mândrie spre cutie.

— E sigilată și gata de livrare.

— Bun.

Saskia a atins cutia de carton cu vârful unui deget cu manichiură franțuzească.

— Îmi pare bine. Pentru că mai vreau o sută… ohhh, stai să mă gândesc… până la inaugurare? Să zicem lunea viitoare?

Rosie a deschis și a închis gura.

— Nu prea știu… a început ea.

Saskia a pocnit din degete spre Alex.

— Banii, iubitule, a spus ea pe tonul cu care ar fi comandat unui câine să se așeze.

Alex și-a scos portofelul din buzunarul sacoului frumos croit și i l-a întins Saskiei. Fără să arunce vreo privire spre soțul ei, Saskia a apucat portofelul din piele de porc și m-am întrebat ce naiba găsiseră ăștia doi unul la altul. Sau, mă rog, m-am întrebat până în clipa în care am văzut ce se găsea în portofel - era limpede că Saskia admira un bărbat cu punga plină.

— Cinci sute. Și alte patru dacă-mi mai faci o serie până luni.

Rosie nu-și putea lua ochii de la bani.

— De banii ăștia poți să-i iei o grămadă de lucruri copilului, a spus ea, cu ochii la Harry. Oricum, măcar din magazinele alea de pe strada principală unde-ți faci tu cumpărăturile. Iar puștiul tău va începe să aibă nevoie de diverse chestii, de jucării educative, știi tu din care. I-aș putea da unele rămase de la Oscar, dar încă tragem nădejde să mai facem un copil.

Am avut convingerea că Alex s-a cutremurat auzind-o, dar poate că totuși mi se păruse.

— Saskia, problema e că…

Rosie strângea în pumn cele cinci sute de lire.

— …trebuie să mai livrez marfă la alte câteva magazine. Sigur, nu în cantitate așa de mare, zece ici, zece colo, dar vezi tu, dacă le fac pe astea pentru tine, n-o să-mi rămână timp!

— Nu te poate ajuta și Jemima?

Saskia și-a scuturat părul.

— Vreau să zic că și ea stă prost cu banii acum, nu?

— De fapt, nu. Livrez altui magazin din York. Sunt ocupată până peste cap.

Am avut grijă să nu pomenesc de faptul că patronul magazinului mă speriase în asemenea măsură încât mă bătea gândul să părăsesc localitatea. Fără îndoială, Saskia s-ar fi oferit să mă ajute să-mi fac bagajele.

Reacția ei la spusele mele m-a uluit. S-a răsucit brusc pe călcâie și m-a pironit cu privirea.

— Poftim? Care magazin? Unde? Sigur nu-i un membru al Camerei de Comerț, așa-i?

De data asta aveam un as în mânecă și nici nu mă gândeam să renunț la el, așa că m-am mulțumit să-i zâmbesc. Ea s-a întors din nou spre Rosie.

— Ei bine, va trebui să te decizi, Rosie. Ori îmi faci o sută de felicitări până luni, ori am să mă mai gândesc dacă te păstrez ca furnizor.

Saskia a pocnit din nou din degete spre Alex.

— Adu-l pe Oscar, iubitule, te rog. Nu trebuie să stea prea mult cu Jason.

N-a fost însă nevoie ca Alex s-o ia la picior, pentru că Jason tocmai se îndrepta spre noi, ținându-l de mână pe Oscar, care îl trăgea de degete ca un labrador.

— Mami! Tati! Jason are un tablou mare de tot cu David Beckham, are și un tren aproape întreg, cu toate comenzile, cu tot! Zice că data viitoare când se duce să mai cumpere unul pot să merg și eu, poate o să mă lase să-l conduc!

Ochii lui Oscar străluceau de adorație pentru idolul lui. Și lui Jason îi sticleau ochii, probabil, de la droguri.

— Îmi dați voie?

— Nu trebuie să-l deranjezi pe Jason, dragule.

Saskia i-a făcut semn lui Alex să-l suie pe fiul lor în mașină.

— Este un artist celebru. Dar când o să mergi la Blandford o să fie drăguț să le spui prietenilor că părinții tăi sunt prieteni buni cu Jason Finch-Beaumont. Apropo, Jason, pot să discut puțin cu tine? Rosie, vrei să duci tu cutia până la mașină? Doctorul meu zice că n-am voie să salt greutăți.

— N-a avut nici o problemă când i-a săltat portofelul lui Alex, i-am șoptit eu lui Rosie, în timp ce o ajutam să suie cutia cu felicitări în portbagajul mașinii.

— N-are voie să ridice obiecte de rând, mi-a șoptit Rosie la rândul ei. Pun pariu pe ce vrei tu că, dacă asta ar fi din diamante, ar duce cutia în brațe cu forța unui luptător.

Am chicotit amândouă, tot imaginându-ne-o pe Saskia în asemenea situație, până când ne-au izbit în obraz gazele de eșapament ale jeepului.

— Deci, ce ai de gând? Îi mai faci niște felicitări?

Rosie a oftat și s-a dus să-l ia în brațe pe Harry.

— Păi, n-am încotro. Vreau să zic că la ea livrez comenzile cele mai importante și… iartă-mă, Jem, dar nu vreau să pățesc ce ai pățit tu.

— Doar n-ar renunța la tine, nu?

— Ai văzut cum și-a schimbat stilul. Cât timp crezi că vor rezista felicitările mele dacă se decide să schimbe *profilul* magazinului? Oricum…

Rosie a scuturat sub nasul meu teancul de bancnote și Harry a încercat să le prindă.

— Ce-ai zice să ne folosim de banii ăștia ca să cumpărăm ingredientele pentru mica noastră întrunire de joi seara?

— Saskia vrea să-i inaugurez eu magazinul.

Glasul lui Jason suna cam tensionat. Dar și cam bălmăjit.

— Sper că nu ți-a lăsat și un set de chei. Ai fi în stare să-i aduci în magazin vreuna din instalațiile alea trăsnite ale tale, ba chiar și pe amicii tăi cei dubioși. Și asta cât ai clipi din ochi.

Rosie l-a sprijinit pe Harry pe braț și a început să-i pună pamperșii cu o singură mână.

— Luni! M-a rugat să fiu eu vedeta la inaugurare.

Jason s-a așezat.

— Eu! Numai că habar n-am ce se face la asemenea evenimente. Mă pricep numai la sticle.

Eu și Rosie ne-am uitat una la alta.

— Doamne, probabil că-i tare disperată.

— Totuși, Jason e o vedetă.

Am privit în jos, la vedeta în chestiune, uluită și nedumerită.

— Nu cred că-i mare brânză, Jase, nu trebuie decât să tai o panglică și să te învârți printre invitați. Saskia nu vrea decât să se laude cu tine.

— Dar eu nu vreau să se laude cu mine! aproape s-a văicărit Jason.

— Asta e, drăguțule.

L-am săltat în picioare, trăgându-l de cotul slăbănog.

— Celebritatea este o pacoste mare. Ba nu, Saskia este o pacoste, tu ești doar fața abordabilă a celebrității, din punctul ei de vedere. Și-acum, poți să-mi împrumuți, te rog, cheile mașinii? Eu și Rosie mergem la cumpărături.

L-am lăsat pe Jason să se îndepărteze fără chef și am plecat amândouă în oraș, ca două doamne.

capitolul 8

A venit și seara de joi, iar eu tot nu mă hotărâsem cu ce să mă îmbrac. Datorită uluitoarei coincidențe prin care și eu, și Rosie fusesem plătite în aceeași săptămână (petrecusem două zile achitându-ne reciproc datoriile, ca să ne dăm seama că fiecare rămăsese cam cu aceeași sumă de bani), puneam la cale o întâlnire în stil mare. Sigur, atâta stil cât puteam pretinde avându-l pe Jason ca invitat.

Eu îmi cumpărasem o rochie de un verde intens și straniu, care făcea ca părul meu să pară mai blond decât de obicei, în sensul bun al cuvântului. Multe culori mă făceau să par încărunțită prematur, dar asta îmi dădea un aer nordic.

Am probat rochia în fața oglinzii, nevenindu-mi să cred că-mi priveam propria imagine. Unde era fata costelivă și speriată, cu obrajii plini de vânătăi, care nu putea niciodată să privească pe cineva în ochi? Fata aceea tăcută, aproape mută, din închisoare, care pășea cu teamă și cu ochii în pământ? Fusese dată la o parte de noul meu eu: Jemima. Echilibrată, puternică, încrezătoare. Mi-am îndreptat umerii, privindu-mă în oglindă. Puteam face asta. Puteam rămâne să trăiesc aici, vânzându-mi creațiile pe eBay și în magazinul lui Ben. Mă descurcam. Îmi clădeam o nouă viață.

Dar când am vrut să-mi îndrept tivul, m-am privit în ochi și am văzut oroarea de dincolo de imaginea din oglindă. Strălucirea a pălit. Am rămas cu ochii la mine, cea adevărată, și mi s-a făcut rău. Cum puteam oare să-mi închipui că sunt în stare să fac față? Uitasem chiar așa de repede în ce consta viața mea? Cum *îndrăzneam* să cred că-i puteam vorbi lui Ben Davies ca o femeie obișnuită unui bărbat, că puteam să port o discuție

deschisă, „într-o rochie diafană, la un pahar de vin”, cu ochii plecați și zâmbete misterioase - chiar nu *știam* ce urma să se întâmple?

Mi-am scos rochia și mi-am tras pe mine blugii. Numai că Rosie avea să mă întrebe de ce nu-mi pusesem rochia anume cumpărată pentru petrecere, așa că am fost nevoită s-o îmbrac din nou. Cum îi puteam explica lui Rosie că nu voiam ca Ben să-și închipuie că-mi trecuse măcar prin minte să mă îmbrac frumos anume pentru el, fără ca ea să-mi pună întrebări stânjenitoare cum că de ce n-o făcusem? Sau, și mai rău, să-l întrebe după câteva pahare de ce nu mă invita în oraș… oh, Doamne! Mi-am scos iarăși rochia.

Micul meu dormitor era plin de haine. Singura mea pereche de pantaloni buni era întinsă pe pat, arătând de parcă cineva ar fi jupuit un avocat de firmă. Peste tot se vedeau fuste și bluze, dar nimic potrivit ocaziei. M-am dat bătută și m-am îmbrăcat din nou cu rochia.

— Uahh! Ce gagică mișto! Oh, tu erai, Jem.

Jason zăcea tolănit pe canapea, cu Harry întins pe burta lui.

— Cât pe ce să nu te recunosc.

— Mulțumesc, am răspuns. Să știi că și tu arăți tare bine. Ți-a trebuit un bisturiu să-ți răzui de pe tine salopeta aia?

— Ha!

Jason s-a tras de reverele sacoului. Trebuia să recunosc, îi stătea super în smoching.

— Rosie a insistat să mă pun la patru ace. Hei, Rosie! a răcnit el spre bucătărie. Vrei să-l culc deja pe Harry?

Rosie s-a ivit în ușa bucătăriei, îmbujorată la față și puțin emoționată.

— Oh, chiar te rog, Jase. Ar fi tare drăguț din partea ta. Eu tocmai termin de aranjat aperitivele. Doamne, Jem, soneria… vrei să deschizi tu?

Și-a șters mâinile din neatenție pe poalele rochiei de culoare roz, pe potriva numelui, și a dispărut din nou în aburii bucătăriei.

M-am strecurat pe lângă Jason, care pornise în sus pe scări cu Harry, și i-am deschis lui Ben. Ținea în mână o sticlă de vin

și era îmbrăcat la costum, fără sacou și cu ultimul nasture de la cămașă descheiat. Își lăsase părul liber și cumva dat pe spate, îi venea foarte bine.

— Bună.

Am rămas față în față, despărțiți de treapta deteriorată.

— Ai găsit ușor adresa?

Am luat sticla pe care mi-o întinsese.

— Indicațiile tale au fost foarte precise. Taximetristul nici nu știa de locul ăsta. E un sat superb.

— Mulțumesc, am răspuns fără să mă gândesc.

— L-ai construit chiar tu?

— Ah, văd că ai renunțat la politețuri. Hai, intră.

Ben m-a urmat în sufragerie și ne-am așezat unul lângă altul în tăcere. Din nou se dăduse cu acel aftershave frumos mirositor.

— Mare distracție, a spus într-un târziu.

— Da. Toată lumea e în largul ei.

Am văzut cum se uita cu coada ochiului la rochia mea și, ca să evit orice întrebări penibile, am înșfăcat sticla de pe masă și i-am turnat un pahar de vin alb.

— Așa. Ia loc.

— Da, doamnă!

— N-am vrut să…

Am tras o dușcă zdravănă din vinul meu.

— Te rog. Ia loc. Dacă suporți să te murdărești pe mobila noastră mizerabilă.

— Am să încerc.

Ben s-a așezat. Eu m-am cocoțat pe brațul unui fotoliu cam desfundat, dar confortabil, față în față cu el, continuând să-mi beau vinul.

— Deci, locuiești aici singură sau…

— Oh, nu, locuiesc împreună cu Rosie. Este prietena mea, cea despre care ți-am vorbit.

— Mama bebelușului?

— Da. Îl cheamă Harry.

— Aha.

Ben a sorbit din vinul lui și a privit la pereții din jur. Erau

din piatră brută, dați cu var, și pe ei se vedeau atârnate mai multe poze cu Rosie. Dar chiar și așa, tot nu meritau atenția pe care le-o acorda Ben. Tăcerea se prelungea.

— Masa e gata într-un minut!

Rosie a vârât din nou capul pe ușă, iar eu am profitat de ocazie.

— Ben, fă cunoștință cu Rosie. Rosie, el este, bineînțeles, Ben.

Ben s-a ridicat zâmbind.

— Bună seara.

Rosie a apărut în prag și a venit spre noi cu un zâmbet larg, care treptat i s-a șters de față. S-a întors spre mine, privindumă în ochi.

— Jemima? a întrebat ea.

— Ce este? Mi-ai zis să-l invit pe Ben și l-am invitat. Am făcut bine, nu?

Rosie s-a uitat de la mine la Ben, apoi din nou la mine.

— Păi, da, sigur. Îmi pare rău, sunt cam împrăștiată. Mm… Îmi pare bine de cunoștință… Ben. Jem, poți să vii puțin să-mi dai o mână de ajutor? Mă lupt cu sosul ăla chilii.

— Bine.

Am urmat-o în mica noastră bucătărie, care era plină de abur și bolboroseli, ceea ce explica zulufii ei în dezordine. Rosie a închis ușa în urma noastră.

— Jemima!

— Ce e?

Eram sincer mirată de reacția ei.

— Știu că e cam slăbănog, dar e un tip OK, să știi. Adică, în cea mai mare parte. Mai ales când nu poartă nimic supraelastic.

Rosie a coborât glasul, așa încât aproape nu se auzea din pricina bolboroselilor.

— Tu nu știi cine *este*?

— Ba da, ți-am mai spus. E Ben.

Rosie și-a netezit cârlionții. Acum arăta de parcă ar fi atacato o coafeză țicnită.

— Jemima, a spus ea foarte calmă. Știu că niciodată nu ți-am

pus întrebări despre trecutul tău, dar spune-mi un lucru. În ultimii cinci ani tu ai trăit *pe lună?* Tipul de dincolo…

Rosie și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Tipul ăsta e *Baz Davies.*

— Nu!

A început să mă zgâlțâie.

— Baz Davies! *Celebrul* Baz Davies. Solist și chitarist în cea mai tare trupă pe care a dat-o comitatul Yorkshire în ultimii zece ani, mai tare și decât *Arctic Monkeys*[17]. N-ai auzit niciodată de *Willow Down*?

A oftat.

— Ascultă. *Willow Down*. Tare de tot. Senzațională. Pe lângă ea *Coldplay* pare o gașcă ce se dă mare pe la cluburile muncitorești. Au fost în State. Au avut un succes monstru. Baz Davies…

A întins brusc brațul spre sufragerie.

— …a părăsit formația. S-a dat la fund. Trupa s-a despărțit.

Benedict Arthur Zacchary Davies.

— Oh! am icnit eu.

— Nu se mai știe nimic de el de cinci ani. Nimeni n-are idee ce s-a întâmplat, erau în plin turneu în State, un turneu pare-se de-a dreptul fenomenal. I-am văzut și eu o dată.

Ochii i s-au aburit.

— La Fibbers, clubul ăla din York. Au cântat *Foolish Words,* preferința mea, iar eu m-am îmbătat și m-am întors acasă împreună cu un tip care s-a dovedit a fi dotat ca un măgar. Ah, ce vremuri.

Am ieșit din bucătărie și m-am întors în sufragerie. Ben ședea în continuare pe marginea canapelei, răsucind între degete paharul gol.

— Am venit de hac sosului chilii, dar mă tem că orezul o să-ți stea în gât, am spus.

Ben s-a uitat la mine.

— Ai aflat.

— Ce? Că ai cântat cândva într-o formație? Da. Rosie te-a recunoscut. Se pare că te-a văzut cântând la Fibbers.

A râs scurt, apoi a clătinat din cap.

— S-a terminat, nu mai sunt cel de atunci. Uite cum am ajuns.

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Da.

— Acum sunt alt om.

S-a ridicat.

— Înțeleg.

— E mai bine să plec.

Mi-a înapoiat paharul.

— Îmi pare rău, credeam că totul va fi bine, dar lumea tot mereu… ca și cum ar refuza să uite.

Mi-a întors spatele și a pornit spre ușa de la intrare, dar m-am dus după el și l-am ajuns din urmă în prag.

— Ben, așteaptă.

L-am prins de braț și a încremenit locului, ca o pisică înșfăcată de ceafă. Apoi s-a răsucit spre mine, fără să se desprindă din strânsoare.

— Uite ce e. Puțin îmi pasă cine ești. Nu știu nici măcar cine *ai fost*, n-am auzit în viața mea de Willow Down până astă-seară. Tot ce știu e că ești Ben Davies și că ai un magazin în York. Asta-i tot ce vreau să știu.

— Nu-i chiar atât de simplu. Zău, Jemima. Cel mai bine e să nu te implici în asta. Ești o fată de treabă și mă obișnuisem să fiu pentru tine numai Ben, dar…

Glasul i s-a stins și privirea i s-a înnegurat.

— Te simți ca și cum te-ar bântui vechiul tău eu?

Un surâs neașteptat și surprins i-a luminat fața.

— Cam așa. În mare măsură. Orice aș face, oriunde aș fi, cineva tot mă va recunoaște. Oh, mai rar ca altădată, acum mi se întâmplă numai o dată, de două ori pe an și oamenii se plictisesc să aștepte vreo explicație de la mine, de ce am renunțat, cum am putut să le fac băieților una ca asta și alte tâmpenii. Clienții mei au renunțat de mult să-și mai bată capul să mă recunoască. Dar undeva continuă să-și pună întrebări, îmi dau seama din privirile și șoaptele lor.

Surâsul i se topise, făcând loc unei expresii de om hăituit.

— Uneori… Doamne, nu-mi vine să cred că spun asta…

uneori îmi pare rău ca Baz Davies n-a murit.

— Oh, Ben.

L-am bătut ușor pe braț și nu mi-a îndepărtat mâna.

— Rămâi la masă. Cu Rosie n-o să ai probleme, tu doar întreab-o despre Harry și n-o s-o mai intereseze nimic altceva pe lume, cu atât mai puțin un fost chitarist.

— Dar tu?

În ochii lui se citea ceva ce aducea a speranță.

— Oh, pe mine mă doare în cot cine ai fost. În momentul de față ești singura persoană dispusă să-mi vândă cataramele, așa că dacă mi-ai zice că te cheamă Mary Jane, n-aș avea nici o obiecție.

Ben s-a sprijinit de perete.

— Nu știu.

— Mai curând sau mai târziu, lumea tot o să uite, să știi. Ai să fii pur și simplu tipul care cânta într-o formație, ca multe alte milioane. Hai, Ben. Nu te mai ascunde. Continuă să-ți trăiești viața.

M-am crispat din toată ființa… la teorie chiar nu mă întrecea nimeni, dar când venea vorba să pun totul în practică…

— Nu pot. Nu suport întrebările, Jemima.

— Atunci de ce nu organizezi o conferință de presă în care să spui tuturor ceea ce doresc să știe?

— Nu.

— Oh, haide, în zilele noastre lumea iartă aproape orice! Despre ce a fost vorba? Droguri? Băutură? Droguri și băutură? Ești homosexual?

O clipă privirea i s-a întunecat.

— De ce nu poți să mă lași în pace? De ce nu poate toată lumea să mă lase în pace?

M-am uitat peste umăr. Jason ne privea, pe jumătate ascuns în pragul ușii de la sufragerie. A ridicat din sprâncene în direcția mea.

— Ben?

Ben își ținea capul plecat, cu părul acoperindu-i fața. L-am atins din nou, cu degetul pe umăr și el s-a scuturat ca un cal

nărăvaș.

— Haide. Rosie a pregătit una din specialitățile ei, mâncare mexicană. Doar nu vrei să dezamăgești o femeie care gătește așa ca ea, crede-mă. Stomacul îți va fi recunoscător pe veci.

Fiecare cuvânt al lui îmi pătrunsese prin piele și acum îmi alerga prin vene. Fiecare cuvânt rostit de mine fusese plin de ipocrizie și-aș fi dorit să-i spun asta. Numai că nu puteam.

— Promite-mi un singur lucru.

Ben a ridicat într-un târziu ochii spre mine.

— Înainte să mă întorc în sufragerie, înainte să încep din nou să mă prefac.

Avea ochii foarte întunecați.

— Promite-mi că n-o să fie nici o diferență. Acum că știi cine sunt, cine *am fost,* promite-mi că totul va fi ca înainte.

— Ce, că iar o să ne sărim la beregată unul altuia ca doi câini de luptă? Oh, cred că asta e de la sine înțeles.

A surâs vag. Parcă nu mai era atât de palid și în ochi i se aprinsese o luminiță.

— Deși trebuie să recunosc că ești prima vedetă pe care o întâlnesc și care se bucură că nu știu cine e.

— Ai întâlnit o mulțime, așa-i?

Ben m-a lăsat să-l conduc din nou în sufragerie. Își îndreptase umerii și teama de pe față îi dispăruse aproape cu totul.

— Oh, da. Păi, am fost colegă de celulă cu o tipă care îl urmărise zi și noapte pe Robbie Williams. Cred că se pune.

capitolul 9

Rosie, Ben și Jason s-au împăcat neașteptat de bine. Sigur, poate nu chiar neașteptat - când ai la dispoziție cinci sticle și o mâncare mexicană specială cu sos de chilii, aproape toți cei pe care mai ești în stare să-i vezi limpede încep să ți se pară prieteni. Dar a fost de folos și faptul că Jason, la fel ca mine, habar nu avea de formația Willow Down. În cele din urmă Ben s-a relaxat și numai din când în când își mai trăda starea de spirit, răsucindu-și manșetele cămășii.

— Deci vii la marea inaugurare a Saskiei?

Rosie a pus încă o porție de chilli pe farfuria lui Ben. Tipul arăta de vreo cincizeci de kilograme, în schimb băga în el ca un sportiv de performanță. Jason a umplut din nou paharul lui Ben și a golit pe furiș ce mai rămăsese în sticlă.

— Cine-i Saskia?

— Păi…

Am agitat cuțitul prin aer. Justificarea mea era că mă cam amețisem.

— Vezi obiectul ăsta ascuțit? Imaginează-ți-l în gura unui Rottweiler cu tot corpul acoperit de ace.

— Și cu burta plină de viespi, a adăugat binevoitoare Rosie.

— Așa e Saskia. Și acum își inaugurează un magazin, mă rog, îl reinaugurează. De asta se ocupă Jason, așa-i?

Jason a tresărit, cu un aer vinovat.

— Poftim? Acu' ce-am mai făcut? Haide, Jem, n-am nimic de ascuns.

— El e VIP-ul Saskiei.

Am tăcut puțin, conștienți că celebritatea lui Ben ar fi îngropat-o pe a lui Jason.

— Oricum. Evenimentul e săptămâna viitoare. Mergem cu toții.

— Chestiile astea nu-s chiar… pe gustul meu, a spus Ben, neluându-l în seamă pe Jason. Nu prea îmi place aglomerația. Și nici n-o cunosc pe ea.

— Corect, noi toți regretăm că o cunoaștem și totuși mergem.

Ben ne-a aruncat o privire de modă veche, menită - cred eu - să exprime dezaprobarea. Dar cum i se cam clătina capul, avea mai degrabă aerul unei marionete supărate.

— Voi trei sunteți groaznici, să știți.

— Și ne mândrim cu asta.

I-am întins paharul lui Jason, care scosese dopul ultimei sticle, cea adusă de Ben.

Afară au fulgerat niște faruri și o mașină a cotit pe alee, după care a oprit și a claxonat scurt. Ben și-a acoperit paharul cu palma.

— Ăsta-i taxiul meu, a spus. Mâine trebuie să mă trezesc devreme. La ora unsprezece am altă întâlnire. Nu vreau să merg mahmur. Ai să poți veni să te ocupi de magazin cât lipsesc, Jemima?

Am încuviințat din cap. Ben s-a ridicat și brusc am simțit pornirea de a-l apuca de braț, rugându-l să mai stea. Să rămânem acolo până la orele mici ale dimineții, să chicotim pe seama ridicolei viziuni a lui Jason asupra lumii, cum făcusem și până atunci. Ca și cum timp de câteva ore am fi trăit într-un balon de săpun, în care nu fusese nevoie să mă gândesc la nimic altceva decât la viața pe care mi-o făurisem. La mine. Aici și acum. Alături de Rosie și Jason pe post de gazde și alături de rockerul cel slăbănog cu marile lui secrete.

— Jem?

Ben și-a pus o mână pe umărul meu.

— Ți-e rău? Mi s-a părut că vreo câteva secunde ai fost pe altă lume.

Expresia tensionată îi dispăruse în bună măsură. Am simțit un zvâcnet undeva în dreptul inimii. Da, Ben era un bărbat atrăgător. Vedeam limpede asta, dar nu îndrăzneam s-o

recunosc. Dar până și faptul că știam îmi provoca o arsură în vintre.

— Nu, sunt bine. Doar obosită. Ne vedem mâine.

Spre surprinderea mea, mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe față.

— Da. O nouă zi de invective și neînțelegeri.

— Abia aștept.

După plecarea lui Ben, Jason s-a trântit pe canapea și a tras un pârț cât toate zilele.

— Blestemata aia de fasole, Jem, a spus el, fără a avea aerul că se scuză. Și cred că tu și domnul Davies al nostru ați putea începe o relație drăguță, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu vorbi prostii.

Am ajutat-o pe Rosie să strângă masa.

— Zău așa. V-am văzut cum vă sorbeați din ochi unul pe altul. Tre' să recunoști că te-a cam stârnit.

— E dus cu capul.

— Exact! Un tip mișto și dus cu capul. După asta vă dați în vânt voi, fetele, nu? După ăștia cu alură de geniu frământat de toate problemele lumii. Numai secrete, numai mister. Auzi, ai putea scoate de la el de ce a părăsit formația, ca apoi să vinzi informația revistelor de rock! Ai face avere!

— E imoral până și pentru tine. Și-n plus, știrea nu mai este de actualitate. Nimeni n-o să dea bani buni pentru așa ceva.

Am căscat cu gura până la urechi și am transferat restul de mâncare într-un vas mare pe care l-am pus în congelator.

— Spălăm vasele astă-seară, Rosie?

— Nu. Mă duc la culcare înainte să se trezească Harry. Noapte bună, Jase.

Jason arăta cam dezumflat.

— Cum, nu-mi dai nici măcar un pupic?

— Regret.

— Și eu, care m-am îmbrăcat la costum! Zău așa, ce tre' să facă omu' ca să aibă parte de sex aici la voi?

A zâmbit larg, semn că glumise sau, chiar dacă nu, măcar nu era supărat că-l trimiteam afară în răcoarea nopții, cu sticla în mână.

Rosie s-a uitat la mine.

— Care-i treaba cu tine și cu Baz… iartă-mă, Ben? Nu te-am văzut niciodată așa de… nici nu știu cum să spun. Ca și cum v-ar fi frică unul de altul.

— E mult prea tăios. Dacă stai mai mult de vorbă cu el, ai senzația că jonglezi cu lame de ras.

— Mda, sigur. N-are cum să nu fie un pic țâfnos, ai văzut prin ce a trecut. Iar acum ține un magazin mic și înghesuit la periferia Yorkului, fără clienți și, din câte se pare, fără prieteni. Cred că are nevoie de tine, Jem.

— Oh, prostii! Nu-i nimic cu el. Am impresia că-i place viața lui de acum.

Rosie m-a privit cu mare asprime.

— Dar tu? M-am uitat la voi doi pe toată durata mesei, cum vă tatonați unul pe altul, fără să vă puneți niciodată întrebări relevante. Pe el îl înțeleg. Dar tu? Ție de ce ți-e așa de teamă să te implici, Jemima? Zici că o conversație cu el e ca o jonglerie cu lame de ras; ei bine, o conversație cu tine e ca o jonglerie cu baloane de săpun. Care e, totuși, problema ta?

Am deschis gura și am închis-o din nou. Niciodată nu m-am bucurat atât de mult să-l aud pe Harry plângând cu sughițuri în pătuțul lui.

— S-a trezit Harry, am spus eu inutil.

Rosie a ridicat ochii în tavan, istovită.

— Și iată că începe o nouă zi, a spus ea. Noapte bună.

Am privit-o urcând scările. Fusese într-o formă minunată toată seara, strălucitoare și plină de duh, foarte aproape de acea Rosie de dinainte de a naște. Speram ca ea să fi depășit momentul critic. Era limpede că-l adora pe Harry, dar părea să nu fi fost câtuși de puțin pregătită pentru schimbarea radicală pe care o presupunea nașterea unui copil și acum se chinuia să facă față situației. Ducea un fel de luptă între dragostea pentru copilul ei și privațiunile pe care i le impunea acesta.

Am oftat și am privit țintă peretele, la fel cum făcuse Ben mai devreme. Ben. Cu sentimentul lui de vinovăție, cu temerile lui, cu îngrozitoarea nebuloasă din mintea lui, totul pentru că-și abandonase viața de dinainte. Și, în adâncul

sufletului, știam că-l puteam ajuta să se simtă mai bine. Nu trebuia decât să stau de vorbă cu el. Să-i spun acele vorbe pe care mi se părea imposibil să le și gândesc: *Știu ce simți, pentru că așa mi s-a întâmplat și mie.*

Nu te mai gândi. Nu te mai gândi la expresia de pe chipul lui… la acea teamă disperată de a nu fi descoperit. Nu te mai gândi la atingerea rece ca gheața a degetelor lui, la ochii lui prevestitori de dezastru…

De fapt, du-te la culcare.

30 aprilie

Vremea. Sunt absolut sigur că a fost în vreun fel. Dar n-am remarcat.

Am mers la ea acasă să iau cina. Te surprinde? Da, nu chiar atât cât m-a surprins pe mine. Săptămâna trecută eram pe punctul să-mi strâng calabalâcul și să mă mut în Groenlanda, undeva, oriunde nu m-ar cunoaște nimeni. Unde nimeni nu s-ar uita la mine și nu m-ar întreba „Nu cumva cântai în formația aia? Nu cumva erai vedetă?" Dar zău așa, oare ce mi-am închipuit? Că nici unul din băieți nu va mai cânta în viața lui numai pentru că le-am turnat în cap o oală cu rahat?

Și știi ceva? Exact asta mi-am închipuit. Willow Down era formația mea. *OK, a mea și a lui Zafe. Iar acum Zafe este din nou pe scenă, mi-a luat locul, face ce crede el de cuviință. Dar… cu mine cum rămâne, doctore? Eu cu ce m-am ales?*

Iar apoi… La început am crezut că se dădea la mine. Este prima persoană care mă atinge… hei, omule, te rog, nu mai gândi murdar, este prima persoană care a reușit să intre în mintea mea. Care mă privește de parcă ar vrea să încerce să înțeleagă ce mi se întâmplă. Cred că ce vreau să zic este că-i prima persoană care mă vede pe mine. Nu pe Baz, nu pe chitaristul solo, ci doar pe mine. Ben.

Am vrut să-i rezist. Dar până la urmă n-am fost în stare. Are expresia aia rănită, ca și cum ar fi fost lovită puternic peste față și s-ar strădui să nu arate, iar gândul că ar arăta și mai rănită… nu, nu. Nu eu. Nu sunt lipsit de inimă. Prost, poate că da, aici votez cu amândouă mâinile, ba de cele mai multe ori chiar un pic trăsnit. Ei

bine, dintre toți oamenii, dumneata ești singurul care știe cum eram odată. Iar acum, ce dracu', nu găsesc cuvinte s-o spun… așa înseamnă „ca mai înainte". Mă simt ca și cum ar fi pe punctul să se întâmple ceva măreț, am mușchii încordați, mintea ca argintul viu. Aproape la fel ca atunci când se instalează efectul cocainei, apoi devine și mai intens.

Nu. Înainte să-ți iei expresia ta caracteristică, citind cuvintele mele și privindu-mă pe deasupra carnetului de însemnări cu figura aceea gravă, ca și cum te-aș fi dezamăgit profund. Nu. Dă-mi voie să-ți spun o dată pentru totdeauna. NU AM FOLOSIT. NU folosesc. Ți-am mai spus. Niciodată, cât oi trăi.

Totuși, mă tentează. Când ea… când Jemima a aflat cine eram, mi-am spus că totul s-a terminat.

Dar ce? Ce anume se putea termina? Nu-i nimic de terminat. E o prietenă și nu cred că va muri de supărare din atâta lucru. Dar îmi pătrunde în suflet, puțin câte puțin. Ca o lamă de diamant.

capitolul 10

Ben lăsase un bilet prins în ușa magazinului. „A trebuit să plec devreme. Ușa e deschisă, ne vedem mai târziu. B.” După inițială se vedea o mică pată, ca și cum pixul ar fi ezitat o clipă dacă să adauge un „x”, apoi hotărâse că nu, lucru de care îmi părea bine.

M-am dus glonț la calculator și am intrat pe contul pentru alți useri. Am căutat pe Google „Willow Down”, 4 milioane de titluri. Aș fi putut citi la ele până aș fi ajuns să cred că toți rockerii sunt niște pierde-vară lățoși care ar fi trebuit să-și caute o slujbă ca lumea. Am accesat site-ul oficial. Am deschis pagina și am dat ochii de Ben, care mă privea țintă de pe ecranul monitorului. Ceva mai tânăr, cu privirea cam tulbure, dar fără îndoială Ben. Alături de imaginea lui se vedea titlul „Formația se restructurează fără solistul Ben Davies, afectat de probleme psihice”.

Oh.

Ei bine, cel puțin acum știam ce anume văzuse în revista *Metal Hammer*. Nu-i de mirare că fusese atât de răscolit, trebuie să fi fost ca atunci când afli că cei mai apropiați colegi ai tăi de școală au dat o petrecere și nici măcar nu te-au invitat. Am continuat să citesc. „Noua componență, cu Zafe Rafale, care a trecut de la chitară bas la solistică, va concerta începând cu primăvara viitoare. Nu se mai știe nimic despre Baz Davies de când a părăsit formația la Philadelphia, în timpul turneului internațional din 2005.”

— Puteai să mă întrebi pe mine.

Vocea venind de peste umărul meu stâng m-a făcut să sar ca arsă și să mă pocnesc de tejghea cu fluierul piciorului. Durerea

m-a scos din sărite și mai tare.

— Ce dracu' ai de te furișezi așa?

— Mă furișez? Ah, da, scuze. Uitasem că este magazinul meu și că nu trebuia în nici un caz să intru pe ușa din față!

S-a plesnit peste frunte.

— Fir-ar să fie, uit de fiecare dată.

Aș fi vrut să închid fereastra, dar știam că deja văzuse la ce mă uitam, așa că nu mai avea rost. Și totuși, imaginea lui aproape pulsa pe ecranul monitorului.

— De ce te-ai întors?

— A fost anulată întâlnirea.

A privit spre calculator.

— M-ai căutat pe Google.

— Eu…

Ben a ridicat din umeri.

— Mda. Bine.

O clipă am privit amândoi în podea, fiecare în altă punct. Ben își ținea mâinile îndesate în buzunarele unor blugi negri care-l făceau să pară și mai subnutrit ca de obicei.

— Aș zice că-i momentul să-ți ceri scuze.

— Zău?

— Mda. Pe urmă mă duc să fac cafea pentru amândoi și ștergem cu buretele ce s-a întâmplat.

Ochii lui căprui și adânci i-au întâlnit pe ai mei pentru o clipă.

— Te rog.

— Îmi pare rău, am început eu.

Ochii lui continuau să mă fixeze cu aceeași privire circumspectă.

— Dar ești… ai fost incredibil, așa zice aici. „Cel mai bun chitarist din generația lui."

— Lucrurile se mai schimbă.

— Da, dar…

— Jemima.

Ben a venit foarte aproape, obrazul lui aproape atingându-l pe al meu.

— Mă doare. Mă doare ca dracu' gândul la ce eram cândva,

la tot ce am pierdut. Așa că nu-mi spune că ar trebui să mă întorc la formație, că ar trebui să încep din nou să cânt sau alte tâmpenii cu care-mi bate capul lumea. Dacă aș putea, aș face-o. Dar nu pot. E limpede?

— Te ascunzi.

— Da, mă ascund.

Mi-a întors spatele.

— Dar de ce anume te ascunzi?

A părut că nu mă aude. În schimb, a rămas cu ochii la posterele multicolore care decorau pereții.

— Zafe Rafale a fost cel mai bun prieten al meu, a spus el aproape în șoaptă. Tovarășul meu în toate. După terminarea școlii am făcut totul împreună, am înjghebat formația, ne-am îmbătat, ne-am drogat. Am împărțit împreună totul. Și pe urmă l-am dezamăgit cumplit.

S-a întors cu fața către mine.

— Situația s-a nasolit în asemenea hal, atât de spectaculos, încât am…

A tăcut brusc. Chipul lui devenise palid ca o mască.

— Dar asta nu te privește pe tine.

Am fost nevoită să-mi împletesc degetele ca să nu întind mâna spre el. Durerea lui era atât de evidentă încât aproape îl gârbovise, așa că voiam să-l ating. Să-i alin măcar în parte suferința. Era atât de aproape de mine încât n-ar fi fost nevoie decât să mă ridic pe vârfuri, să-i înlănțui gâtul cu brațele, să-i aplec capul spre mine și… la dracu', ce se întâmpla cu mine?

— OK, îmi pare rău că te-am căutat pe Google. Eram curioasă, atâta tot. În concluzie, ai fost solist într-o formație de care n-am auzit în viața mea, iar acum nu mai ești.

Ben a zâmbit și s-a luminat la față.

— Asta e, a spus el. Întocmai cum ți-am spus. Acum sunt domnul Nimeni.

Ne-am zâmbit larg unul altuia și, pentru o fracțiune de secundă, vălul dintre mine și lumea reală s-a ridicat puțin și am zărit o frântură din viața pe care aș fi putut s-o am, de-aș fi fost măcar în stare să nu mai fug de această posibilitate. Un bărbat, poate nu neapărat *acesta,* dar unul ca el. Un copilaș, un

Harry al meu, dacă-mi doream. O carieră în locul unor slujbe de azi pe mâine ca să câștig un ban. Aș fi putut avea oricare dintre aceste lucruri, poate pe *toate,* dacă mi-aș fi dorit suficient de mult și tot ce aveam de făcut era să nu mai fug.

— Vrei să ieșim în oraș?

Bariera dintre noi a căzut iar cu zgomot. M-am tras înapoi și m-am lovit din nou, de data asta la șold.

— Ce-ai zis? Să ieșim în oraș? Adică *să ieșim,* în oraș?

— Întrebam dacă vrei să ieșim la o cafea în loc s-o bem aici. Există o cafenea drăguță după colț și aș vrea să-mi sărbătoresc anularea întâlnirii cu o cafea cu lapte și alune și o brioșă uriașă.

Am respirat din nou. Oare de ce crezusem că mă invită în oraș ca la o întâlnire amoroasă? Când știam deja că nu era așa. Și oricum n-aș fi acceptat. Oh, nu era bine, nu era bine deloc.

— De acord. Dar să fie chiar o brioșă uriașă.

— Oh, am și niște flori. Vrei să i le duci lui Rosie? Cu mulțumiri pentru cina de aseară?

Spre surprinderea mea, am simțit un ghimpe de gelozie.

— Dacă vrei…

— E o fată tare drăguță. Și Jason e un tip de treabă, indiferent cu ce se ocupă el. Artist. Un băiat bun.

— Așa e, amândoi sunt tare drăguți.

Ben s-a dus în bucătărioară să ia florile, apoi a încuiat ușa magazinului.

— Tu și Jason sunteți…?

A schițat un gest vag cu mâinile.

— Sau Rosie?

— Doamne sfinte, nu! Este doar un prieten. Atât cât te poți împrieteni cu o fiară sălbatică.

— Aha. Și luni mergeți cu toții la inaugurarea aia?

— Așa ar trebui, sigur. Rosie se spetește să mai facă niște felicitări pentru Saskia. Ea trebuie să n-o supere deloc pe Saskia, eu mă duc numai în speranța că poate se răzgândește și-mi primește obiectele, iar Jason merge pentru că el dă startul întregului eveniment. Prin urmare, nu suntem ceea ce s-ar putea numi invitați ca toți ceilalți.

Ben m-a condus în cafeneaua micuță de lângă galeriile de artă. Afară clipoceau niște arteziene, care mi-au amintit că aveam mare nevoie să merg la toaletă.

— Dacă… dacă aș merge…

Am fost atât de șocată încât aproape m-am scăpat pe mine.

— Ce-ai zis? Ai vrea să mergi? Dar dacă te recunoaște?

— Păi…

Ben a coborât glasul, dat fiind că toți cei care stăteau la coadă în cafenea ridicaseră privirea către noi.

— Cei mai mulți nu mă recunosc. Au trecut cinci ani de atunci și pe vremea aia arătam altfel.

Rămăsesem cu gura căscată.

— Nu-i vorba că mă ascund, nici vorbă. Vreau să spun că ies pe stradă și mă vede lumea. Pur și simplu nu… sigur că nu mă duc la oameni să le zic „Bună ziua, eu sunt Ben Davies, am cântat cândva cu Willow Down" sau că am apărut la *Never Mind the Buzzcocks*[18] sau mai știu eu ce programe. Cei mai mulți care mă recunosc își închipuie că mă confundă.

Oh, Doamne. Eram gata-gata să fac pe mine. Acolo, pe loc. Eram uimită cum de tot puhoiul acela de lume din cafenea, care părea descinsă dintr-un autocar cu excursioniști, plus câțiva goți înfofoliți care se rătăciseră în drum spre Whitby, nu trăgea cu urechea la discuția noastră. Omul acesta, care fusese practic un pustnic în ultimii cinci ani, se oferea să meargă la o petrecere. Cu mine.

— Iartă-mă, trebuie să mă duc la toaletă, am spus.

— Te ajută să gândești când tragi apa la WC, așa-i? m-a întrebat Ben, cam prea blând pentru gustul meu.

— Ori mă duc, ori fac pe pantofii tăi.

— Atunci vrei să merg sau nu?

Oh, mai mult decât orice pe lume, Ben Davies, sigur că vreau să mergi cu mine. Am să te conving să cânți la chitară pentru mine și ai să-ți dai seama că n-ai nici un motiv să te temi de oameni. Am să-ți destăinui secretele și temerile mele și poate că, împărtășindu-ți-le ție, nu mă vor mai apăsa atât de mult.

— Mă întorc într-o clipă, am spus în schimb.

Am stat pe scaunul de toaletă mult mai mult decât era nevoie, cu fruntea sprijinită de faianța rece a cabinei. Nu-mi venea să cred că fusesem cât pe ce să mă trădez. La dracu', ce rost avea să-mi fac atâta promisiuni, să jur că-mi voi aparține numai mie, dacă totul se ducea de râpă din pricina unui singur bărbat? E drept, bărbatul acela era… - hai, Jemima, ai curaj și spune-o deschis - sexy, dar *ai jurat*, Jemima, ai jurat pe viața fraților tăi că n-ai să te mai lași niciodată exploatată. Poate că el nu pare genul care să te exploateze, dar nici un bărbat nu arată așa, adevărat? Până când pune laba pe tine și atunci…

Când m-am înapoiat de la toaletă, Ben ședea la o masă din colț, față în față cu un bărbat. Amândoi erau adânciți într-o conversație care implica gesticulație frenetică.

— Nu înțelegi nimic în ce mă privește, nu-i așa? spunea Ben, în timp ce mă apropiam de ei. Să știi că n-am de gând să cedez!

— Nu se pune problema să „cedezi", Ben, a răspuns liniștit celălalt. Aici e vorba de adaptare.

Ben respira greoi. Transpirase și în ochi i se citea o panică abia stăpânită.

— Ben?

L-am atins pe braț și a tresărit violent.

— Doamne! Jemima!

— Scuzați-mă, v-am întrerupt cumva?

Mi-am plimbat privirea de la Ben la prietenul lui. Era același bărbat pe care-l văzusem în ușa magazinului lui Ben atunci când mă sărutase. De astă dată era îmbrăcat cu pantaloni de catifea reiată și o cămașă cam uzată, dar își păstrase același aer autoritar.

— Mai bine plec.

Ben m-a apucat de mână.

— Merg cu tine, mi-a spus, împletindu-și degetele cu ale mele atât de strâns încât m-a durut.

— Ben. Nu poți face asta la nesfârșit. Eu chiar credeam că facem progrese. Te-ai descurcat atât de bine. Te rog, nu-mi spune acum că vrei să renunți la tot! Pentru ce?

Bărbatul m-a fulgerat cu privirea de parcă ar fi fost vina

mea.

Strânsoarea lui Ben amenința să-mi taie circulația. Garoafele pe care le ținea cu mâna cealaltă păreau și ele aproape gâtuite.

— Am să vin la următoarea întâlnire, a spus el. Dar nu promit nimic.

— Nici nu-ți pretind mai mult.

— Perfect.

Ben s-a ridicat atât de brusc încât masa s-a clătinat, punând în pericol solnița plină ochi. Fără să-mi dea drumul la mână, m-a tras după el printre scaune până am ajuns la ușă și am dat buzna afară, în scuarul însorit.

— OK, am spus eu pe un ton calm și hotărât. Ce-a fost toată povestea *asta*?

Ben a clătinat din cap.

— Nimic.

Tot nu-mi dădea drumul din mână. Îi simțeam oasele degetelor lipite de ale mele și căldura trupului radiind de sub tricoul oribil cu care se îmbrăcase în ziua aceea.

— Încep să mă simt ca unul din gașca lui Scooby Doo, cu toate misterele astea, am spus. Probabil Shaggy. Nu una dintre fete, ele descoperă de fiecare dată în câteva secunde ce se întâmplă. Oricum nu mă pricep la bătăi.

— Nu-i nimic. Uite, mai bine mă întorc la magazin.

Am așteptat să mă roage să merg și eu cu el, dar n-a făcut-o. S-a mulțumit să-mi întindă florile.

— Atunci poate ne vedem luni?

Mi-am deschis palma și degetele lui mi-au dat drumul din strânsoare.

— La inaugurarea Saskiei?

Ben a ridicat din umeri, clătinând din cap.

— Mda. Poate.

— Uite cum facem. Eu vin la magazin și putem pleca împreună. E la doi pași.

De data asta Ben m-a privit și a zâmbit.

— Erai genul de copil care-și închipuia că profesorii locuiesc la școală? m-a întrebat.

— Poftim?

— N-am să fiu la magazin. Nu sunt acolo seara.

— Oh!

Eram stânjenită, dar el măcar zâmbea. Arăta tare drăguț când surâdea, își pierdea în parte aerul posomorât de vedetă rock.

— Ai o casă.

— Mmm. Uite aici…

A scos un pix din buzunarul de la spate, m-a apucat de braț și mi-a scris adresa pe încheietura mâinii cu cerneală neagră.

— Vino să mă iei de aici. Luni, să zicem… pe la șapte?

Apoi, ca și cum el ar fi fost cel stânjenit, mi-a întors spatele, fluturându-și părul, și s-a pierdut în mulțimea turiștilor, lăsându-mă aproape năucită. Aveam senzația că cerneala de pe piele îmi înțepenise brațul și nu-mi puteam lua ochii de la hieroglifele pe care le mâzgălise de-a lungul venelor mele.

— *Unde* zici că locuiește?

Ajunsesem acasă, unde relatasem întâmplările zilei. Rosie îl legăna pe Harry pe șold, încercând în același timp să finiseze o nouă serie de felicitări.

— Wilberforce Crescent.

Aproape fără să-mi dau seama trasam cu degetul conturul literelor lui.

— La numărul șaptesprezece.

— Uau, cam aristocratic, nu? Oh, uite ce-am făcut! Jem, poți să-l ții puțin pe… Mulțumesc.

L-am luat în brațe pe Harry și l-am sprijinit de umăr.

— Îmi închipui că a cumpărat-o când era, mă rog, celebru.

— „Celebru” nu-i un cuvânt obscen, Jem. Sigur, doar când îl folosești legat de Jason, atunci totul devine brusc obscen. Oricum, e posibil ca locuința să nu fie a lui, poate a închiriat-o sau stă împreună cu cineva. Poate de asta nici nu-și dă întâlniri, fiindcă nu-i singur.

Rosie a început să presare praf de cretă pe felicitări cu ajutorul unei pene de gâscă.

— La cină a venit de unul singur. Și nici nu se comportă ca și cum ar avea o relație.

Rosie a ridicat ochii spre mine și în priviri i s-a aprins brusc un licăr de interes.

— Oho! Ți-a făcut cumva avansuri?

— Nu! E chestie de intuiție. Știi bine că bărbații însurați par… altfel. Mai secretoși.

Rosie s-a întors cu spatele la mine.

— Chiar așa?

Și-a făcut de lucru, scormonind prin sacoșă, de unde a scos fire de iarbă și petale presate.

— Vreau să spun că știu că Ben e secretos, dar în alt fel. Este secretos pentru că nu vrea să-și amintească anumite lucruri.

— OK, și atunci tu ce scuză ai?

A fost rândul meu să mă întorc cu spatele, folosindu-l pe Harry drept paravan.

— Eu nu sunt secretoasă.

Rosie a pufnit.

— Nu puțin! Oricum, Ben vine luni sau sunteți amândoi atât de secretoși încât tu nu i-ai spus unde are loc evenimentul, iar el nu ți-a spus dacă merge?

— Hm. Cam așa ceva.

L-am mutat pe Harry dintr-o mână în alta.

— Doamne, eu cred că ar trebui să vă angajați ca spioni. Oh, LA DRACU'!

Un teanc de felicitări a alunecat de pe marginea mesei și s-a împrăștiat pe jos într-un nor de praf de cretă trandafirie și tulpini fărâmate. În loc să se aplece să le adune, Rosie a început să plângă.

— Rosie?

Cu brațul liber am luat-o pe după umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! a hohotit Rosie. Doar că tot scap lucruri din mână… și Harry nu vrea să adoarmă… și să mă lase să lucrez… și sunt frântă de oboseală… și trebuie să termina astea până luni… și mă simt o *epavă.*

— Ah, o epavă. Iată un sentiment familiar.

Am strâns-o la piept.

— Uite, îl duc pe Harry în atelier. Jase mă poate ajuta să am

grijă de el, ca tu să poți tu lucra, dar dacă aș fi în locul tău, aș profita de ocazie să dorm nițel. Diseară te ajut eu cu felicitările, ca să recuperezi timpul pierdut. Între timp poți admira florile pe care ți le-a trimis Ben și gândește-te că, deși e prietenul *meu*, tu ai primit garoafe, iar eu m-am ales cu un tatuaj de doi bani.

Mi-am fluturat brațul cu adresa.

Rosie mi-a surâs, printre suspine.

— Da, cu o adresă scumpă.

M-a lăsat să adun sacul de schimburi, biberoanele și pătura lui Harry, ba chiar mi s-a părut că scoate un suspin de ușurare când am ieșit pe ușă, cărându-l pe Harry cu toate catrafusele lui.

— Jason!

L-am ancorat pe Harry în scăunelul lui cu arc și l-am instalat în ușa biroului.

— Ești aici?

— Uuuff! Au! Scuze! Harry, prietene, n-am văzut că ai venit.

Jason a năvălit prin ușa dublă și s-a împiedicat de Harry, făcându-l să salte periculos în sus și în jos câteva momente.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești ocupat?

Jason m-a privit bănuitor.

— Asta-i una din întrebările alea… cum le zice… capcană? Sunt un artist de talie internațională, scumpete, sigur că sunt ocupat.

— Poți să ai grijă de Harry câteva minute? Trebuie să mă documentez într-o problemă.

Jason m-a privit fix o clipă. Apoi pe față i s-a lățit un zâmbet lasciv, care-l făcea să semene și mai mult decât de obicei cu Johnny Depp.

— Ah, înțeleg. O *anume* documentare, așa-i?

L-a ridicat pe Harry, cu scăunelul lui cu arc și cu tot calabalâcul.

— Hai, micuțule. Nu avem ce căuta aici, asta dacă nu vrei să te înec în atâția estrogeni.

— Ce tot spui acolo?

Jason s-a mulțumit să-mi facă cu ochiul, apoi l-a dus pe Harry în studioul cel spațios, de unde răzbătea comentariul unui meci de fotbal, provenind din costisitorul sistem audio al lui Jason.

Am deschis calculatorul și am accesat site-ul Willow Down. Privind chipul lui Ben în fotografii, mi-am dat seama cât era de atrăgător. Viața reală atenua cumva impactul sau poate asta se întâmpla din pricina hainelor lui oribile. Haine care părea anume confecționate ca să ascundă ceea ce vechile fotografii dezvăluiau drept un trup formidabil.

Doamne, habar nu aveam că tricourile alea dezgustătoare adăposteau un tors, două brațe și doi umeri cu mușchi ca niște corzi de oțel. Sau pare-se că toate astea existau, numai că el nu mi se înfățișa la fel, fără un zâmbet pe buze, cu părul revărsat pe umeri cu pricepere, cu șoldurile împinse înainte, ca un fel de invitație. Eu, una, cu siguranță nu-l văzusem niciodată în postura asta, dar pe de altă parte, nici nu-mi închipuiam că vreo ființă omenească putea sta așa fără vreun sprijin invizibil de undeva din spate. Nici colegii lui de formație nu arătau prea rău: o colecție de ochi înnegurați și jeanși strâmți, ca un grup de fotomodele masculine cărora li se puseseră în brațe niște chitare și apoi li se făcuse vânt pe scenă.

În ciuda numelui cu vagă rezonanță grecească, Zafe Rafale se dovedea a fi o frumusețe de bărbat cu părul blond-deschis. Avea o osatură frumos cizelată și picioare nesfârșit de lungi, ca un armăsar de rasă. Fotografiile îl arătau săltând de colo-colo pe scenă, făcându-și de lucru când cu o chitară galbenă ca soarele în miez de vară, când cu un microfon. O poză îi arăta pe amândoi cântând în duet. Ben avea ochii închiși și-și ținea un braț petrecut lejer pe după griful chitarei, în timp ce cu celălalt apucase stativul microfonului. Zafe, cu părul transpirat și lipit de frunte, se trăgea de tricou, de parcă ar fi vrut să și-l scoată. Ben, cu părul lui negru, și Zafe, blond și strălucitor, păreau un fel de Yin și Yang în versiune rock.

— Mi-am închipuit eu.

Jason a apărut lângă cotul meu.

— Suntem nițel excitați, așa-i, Jemima?

— Nu-i vorba de asta, i-am răspuns fără să întorc capul. Pur și simplu, mi-a trezit interesul.

— Mda, te interesează poze cu tineri care-și scot podoabele la înaintare și se dau mari cu ele pe scenă.

— E formația Willow Down.

Am dat clic pentru a mări imaginea.

— Ești sigur că n-ai auzit niciodată de ei? Tu care te dădeai în vânt după dans în tinerețe?

— Noo. Numele mi se pare vag cunoscut. Poate oi fi auzit de ei când eram în America. Nu mă prea omor după muzica indie, Jem.

În atelier, Harry a ridicat glasul în semn de protest că nimeni nu-i acorda nici o atenție.

— Dacă te interesează așa de mult, de ce nu-l întrebi pur și simplu?

Am oftat.

— Nu prea vrea să vorbească despre asta.

În plus, nici nu mă îndemna inima să insist. Dar pentru nici unul din motivele pe care și le închipuia Jason. Faptul că și eu aveam secretele mele mă făcea extrem de conștientă de cât de personală putea deveni o conversație. Puneai o simplă întrebare despre familia cuiva și în clipa următoare te trezeai că celălalt făcea același lucru și începea să te întrebe despre ai tăi.

— E un tip plin de mistere. Ei, haide, Jem, ție îți place treaba asta. Poate ar trebui să încerc eu, știi că am autocontrol și că nimeni nu scoate o vorbă de la mine.

— Jason, pe tine ajunge să te întrebe cineva cât e ceasul și i-ai și pus pe tavă povestea vieții tale.

— Știu. Nu-i greu să scoți ceva de la mine, asta este.

— E puțin spus.

— Ha! Mă duc în sat cu Harry să mai cumpăr niște amestec de vopsele. Vii și tu?

— Nu, mulțumesc. Mă întorc acasă, să mă conving că Rosie doarme. Am și ceva de lucru, niște comenzi de ambalat, chestii din astea.

— Fă cum vrei. Da' văd că ești tot cu ochii la poza tipului.

Am apăsat ostentativ tastele ca să șterg chipul lui Ben de pe ecranul monitorului, în speranța că Jason nu observase că pusesem bookmark paginii respective.

1 mai

Vremea: noapte.

Am senzația că simt o coardă atinsă cu multă vreme în urmă. Muzica nu-mi dă pace, este în permanență undeva într-un cotlon al minții, o aud iar și iar, cu voci suprapuse, până simt că tot ce am de făcut e să mă las în voia ei și atunci Zafe mă va seconda la refren, zâmbindu-mi larg din celălalt capăt al scenei.

Da, bine, înainte să continui, îmi pare rău că am anulat întâlnirea. Ar fi trebuit să te sun, să te anunț dar… intenționam să vin. Aproape ajunsesem la cabinetul tău când m-am trezit gândindu-mă la ea cum stătea în magazin, întrebându-se ce-i cu mine. Și, te rog să reții, am avut dreptate, s-a informat pe Google despre formație. Stătea în fața clipului cu All the rain is broken glass *luat de pe un DVD și mă privea de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară în viață.*

Doamne, cât doare. Doare să văd website-ul, fotografiile, să văd cum eram noi odată. Dar ceea ce m-a surprins în primul rând a fost că m-a durut mai mult să văd toate astea prin ochii ei, care comparau ce eram atunci cu ce sunt acum… Ca și cum… Ca și cum cât timp ea nu se uită la mine, sunt tot Baz Davies, regele chitarei, ziua cu fetele, noaptea la concerte și apoi compunând cântece. Imaginea mea agățat de acoperișul unui autocar, cu o admiratoare călare pe mine și cu mintea încețoșată de droguri și de băutură. În clipa următoare ea se uită la mine și redevin Ben, patronul unui butic fără clienți și cu toată muzica ferecată în mintea mea.

Dar mă gândesc… nu știu, poate că ea mă place. Pe mine cel adevărat, nu pe Baz cel îndopat cu droguri sau pe Ben cel ratat, ci ceea ce zace sub aceste aparențe. Pe cel care cred eu că pot să fiu. Și, ah, am fost pe punctul să-i spun. Simțeam pe buze cuvintele, gustul și forma lor, știam că nu trebuia decât să le rostesc, să le las libere și atunci ea m-ar fi cunoscut. M-ar fi cunoscut până în adâncurile ființei mele. La dracu', chiar îmi doream asta.

Pe urmă, n-am putut îndura să preschimb dorința în realitate. Ai avut dreptate când ai spus că am nevoie într-adevăr de adaptare. Iartă-mă că te-am alungat și nu, n-o țineam de mână, era vorba doar de contactul cu altă ființă. În clipa aceea simțeam nevoia să ating ceva străin de toată mizeria mea. Mă priveai de sus și în străfundurile mele am înțeles că aveai dreptate, însă n-am putut… nu pot să fac pasul. Nu pot înceta să mă prefac.

Mi-e atât de teamă.

capitolul 11

— Uau, Jem, arăți trăsnet!

Sosise ziua de luni și-mi petrecusem o bună parte din timp ocupându-mă cu tot felul de fleacuri, îmi făcusem unghiile, mă pensasem, chestii de care arareori îmi păsa la vremea aceea, când numai Jason îmi spunea că aveam picioarele așa păroase încât riscam să fiu luată drept o lama scăpată din grădina zoologică și să fiu împușcată.

— Mulțumesc.

Am tras puțin de bluză. Era ceva mai strâmtă și mai scurtă decât cele pe care le purtam de obicei.

— Har Domnului că există comenzile online.

Rosie s-a apropiat de mine și m-a mirosit.

— Ooh, Lacoste. Mmm. Ia stai puțin…

A întins mâna și mi-a descheiat primii doi nasturi ai bluzei fronsate.

— Așa-i mai bine.

— Ei na, doar nu merg la bal mascat în chip de Domnișoara Curvă.

— Da, dar fusta asta e îndrăzneață și mai mult decât sexy. Bluza te făcea cumva să semeni a vânzătoare de magazin, dar acum arăți super.

Mi-a făcut cu ochiul.

— O să-i placă grozav lui Ben.

— N-am pus-o pentru Ben. Am pus-o ca să-i demonstrez Saskiei că poate n-o duc teribil de bine, dar nici nu sunt la pământ.

— Hmm.

Și Rosie avea ea un aer profesionist și detașat. Mi-am zis că,

în comparație cu ea, eu arătam ca una care agață la drumul mare.

— Bine. Mă duc să-l iau pe Ben de acasă. Ne vedem la… cum i-am zis noi? Marea Inaugurare a Saskiei?

Rosie a pufnit disprețuitor.

— E în afaceri de ani de zile, afurisita! Nu ne-am putea preface că mergem la o petrecere? O petrecere adevărată, unde o să avem ocazia să bem chestii la care de regulă zâmbim disprețuitor și să stăm la taclale cu persoane pe care nu le-am văzut în viața noastră? În definitiv, plătesc pe cineva să aibă grijă de Harry, o fată care a dat anunț la avizierul din localitate, și nu-mi convine să-mi fi scos ochii cu toate felicitările alea doar ca să merg la inaugurarea unui magazin!

Și-a încrețit nasul.

— Unele din anunțurile alea sunt chiar *ciudate.*

— Bine. Ne vedem la petrecere.

Am luat autobuzul spre York, ceea ce mi s-a părut o rușine. Pusă la țol festiv cum eram, ar fi trebuit să călătoresc cel puțin într-o limuzină albă, dublă și să am un cățeluș minuscul în poșetă. Casa lui Ben era impozantă, o construcție de tip urban, în stil georgian, cu balustrade negre de o parte și de alta a treptelor de la intrare. Am tropăit pe tocurile mele înalte și am apăsat butonul soneriei. Așteptând să se deschidă ușa, am privit în jos: casa avea ferestre sub nivelul străzii, încăperile de la subsol servind probabil drept bucătării în vremurile de glorie ale clădirii. Acum ferestrele reprezentau doar puncte de observație privilegiate, de unde să poți privi sub fustele fetelor care treceau pe stradă.

Speram că Ben nu era acolo și nu se zgâia la întăritura în formă de triunghi a ciorapilor mei cu chilot.

Mi-am dat seama că nu fusese la subsol în clipa când am auzit cum cineva cobora în galop o scară, grăbindu-se spre ușa de la intrare.

— Bună.

— Bună.

Am privit prin crăpătura ușii întredeschise. Încă nu scosese lanțul, deși probabil știa că sunt eu, fiindcă ușa avea un ochi

magic.

— Vii astă-seară?

— Oh, Doamne, de astă-seară era vorba?

Mi s-a strâns inima și m-am trezit trăgând de tivul fustei. Acum trebuia să merg singură la *Petit Lapin,* ceea ce Saskia nu putea să nu remarce.

— Da. Dar nu-ți face probleme. Ne vedem cu altă ocazie.

Am tropăit iar pe trepte, coborând spre trotuar, când deodată am auzit clinchetul lanțului, după care ușa s-a deschis brusc.

— Deci, nu vrei să merg?

M-am răsucit în loc și l-am văzut pe Ben, care arăta absolut *spectaculos,* îmbrăcat cu costum și papion.

— Ești o bestie, i-am spus.

— Sunt. Intră o clipă, să-ți ofer ceva de băut. Dacă măcar o parte din ce mi-ai zis tu despre Saskia e adevărat, atunci trebuie să ne luăm măsuri de precauție.

L-am urmat înăuntru. Ușa de la intrare se deschidea într-un hol amplu, cu podea de lemn de culoare deschisă și cu pereți îmbrăcați în dale cu o friză decorativă alb cu negru.

— Uau!

— Ai zis cumva uau?

— Vorbesc de casa ta. Ca să vezi…

Mi-am rotit privirea de jur împrejur.

— E ca într-o uriașă toaletă de bărbați.

— Ar trebui să-mi vezi dormitorul.

A urmat o clipă de tăcere, timp în care amândoi am asimilat vorbele lui, dându-ne seama că sunaseră ca o aluzie, deși era clar că nu asta intenționase, apoi un alt moment de consternare și de stânjeneală, Ben prefăcându-se că nu s-a prins cum puteau fi interpretate cuvintele lui, iar eu încercând să mi le alung din minte.

— Plin de graffiti și mirosind a pipi?

Am fost prima care și-a revenit.

— Nu, așa e în mașina mea.

— Ai *mașină?*

Glasul meu fusese atât de ascuțit, încât probabil mă

auziseră și câinii din Milano.

— Îhm.

Ben părea amuzat de uluirea mea.

— Ești sigur?

Drept răspuns, m-a prins de încheietura mâinii și m-a tras spre fereastra uriașă care lumina holul. Fereastra era înaltă, arcuită și aproape la fel de înaltă cât o ușă.

— Chestia aia pare cumva ceva de care n-aș putea fi sigur?

Cu mâna liberă a arătat către o mașină argintie parcată în stradă, în dreptul balustradelor negre.

— Sau pare mai degrabă un Audi R8?

— E o mașină chiar sexy, am declarat concis, chiar dacă remarca mea nu se ridica la nivelul comentariilor din *Top Gear.*

Ben a deschis gura să spună ceva, apoi probabil s-a răzgândit și a pornit primul pe holul elegant. O altă arcadă dădea într-o încăpere uriașă, cu tavan înalt, tot cu podea de lemn, unde se vedeau câteva canapele adunate într-un colț, de parcă ar fi jucat *Sardelele*[19].

— Ia loc, să-ți aduc ceva de băut. Vin alb?

S-a îndreptat spre un dulăpior-bar, în timp ce eu m-am așezat cu grijă pe una dintre canapele. Era extrem de confortabilă, moale și fermă în același timp. Din locul unde mă aflam puteam vedea difuzoare enorme puse pe pereți.

— Deci asta e camera de muzică?

Nu mi-a răspuns, ci a continuat să-și facă de lucru pe lângă și înăuntrul barului, după care s-a apropiat cu două pahare de vin galben-auriu.

— Și acum, povestește-mi despre Saskia.

— Nu prea am ce să-ți povestesc. N-a mai vrut să-mi vândă obiectele, în schimb o pune pe Rosie să muncească pe brânci.

— Ea și Jason…?

— Ce te obsedează așa viața sexuală a lui Jason? Nu, din câte știu, Saskia n-are nici un fel de relație cu Jase. O fi ea o zgripțuroaică lipsită de inimă, dar are o căsnicie fericită cu Alex. Sau măcar cu portofelul lui. Mmm, foarte bun vinul.

— Eu tot nu pricep de ce tu și Rosie continuați să aveți de-a face cu ea, dacă-i așa o scorpie. Nu aveți și alți prieteni?

A urmat o clipă de tăcere.

— A fost prima persoană care a crezut în ceea ce fac eu, am răspuns, în timp ce mintea mea lucra febril.

Nu-i puteam spune că-i livrasem Saskiei creațiile mele pentru că numai așa nu ajunsesem să dorm într-o cutie sub un pod când venisem la York.

— L-am cunoscut pe Jason într-un bar și când a auzit cu ce mă ocupam, m-a prezentat Saskiei. Pe urmă am cunoscut-o pe Rosie și m-am mutat la ea.

Ben m-a privit în ochi.

— OK, Jemima, dar nu ți-am cerut să-mi povestești viața ta.

Și nici n-am să fac asta. Am văzut destui care au întors capul dezgustați și n-am putut suporta… nu vreau să văd în ochii tăi acea expresie, acea privire care spune „Îți plâng de milă". Privirea care-mi dă a înțelege că ceea ce s-a petrecut m-a coborât mai jos decât tine. M-a făcut să ajung un nimeni.

— Nu.

— Dar în momentul de față ea nu-ți mai primește marfa, așa că n-ai de ce să te simți obligată să te duci astă-seară.

— Tot sper să se răzgândească. Dacă te întâlnește pe tine și află că ești dispus să-mi vinzi cataramele… ei bine, poate o va năpădi un asemenea spirit competitiv încât va încerca să mă recâștige.

Ben m-a privit pe deasupra paharului.

— Deci eu merg doar ca să-i stârnesc invidia, nu-i așa? Oh, este în regulă, nu mă deranjează, atâta timp cât m-ai prevenit.

Mi-am golit repede paharul. Vinul era atât de sec încât am simțit cum mi se strânge gâtul.

— Ar fi cazul să plecăm.

M-am ridicat și am reușit să-mi prind tocul pantofilor mei ridicoli în cablurile difuzoarelor. Aplecându-mă să desprind cablul, am observat că nici un difuzor nu era conectat. Nici la priza principală, nici la difuzoare. Erau doar instalate, nu și conectate.

— Ben…

— Ce faci, nu vii?

Luase o legătură mare de chei, își lăsase mobilul pe masă și

mă aștepta în prag. Văzându-l acolo atât de atrăgător, cu papion și cu sacoul descheiat, am uitat cu totul de cabluri.

— Sunt gata, mergem cu mașina?

Ei da, trebuie să recunosc, sunt moartă după mașini. Aș fi stat în acel Audi toată noaptea, chiar și fără să-i pornesc motorul, numai de plăcere.

— Este la doi pași, nu? În plus, am și băut un pahar de vin.

— Oh, așa e.

Mutra Saskiei când m-ar fi văzut coborând dintr-un Audi urma să rămână doar rodul imaginației mele.

În cele din urmă, când am ajuns la *Petit Lapin*, Saskia era înăuntru, în mijlocul mulțimii de invitați. N-ar fi remarcat nici dacă aș fi sosit călare pe un măgar. Magazinul era *ticsit* de lume. La tot pasul vedeai femei slăbănoage îmbrăcate în rochii vaporoase, arătând ca niște bețe învelite în hârtie de mătase, iar amestecul de parfumuri și aftershave era suficient de puternic ca să-ți scoată nasul din funcțiune o săptămână. Ben a șovăit.

— Fir-ar să fie!

A început să-și răsucească neliniștit părul.

— E o groază de lume.

Am ridicat privirea spre fațada aurie a magazinului. Până și la etaj erau invitați, cu pahare în mână, străduindu-se să pară încântați de faptul că se aflau la brațul unor persoane cu care nu aveau nimic de-a face.

— Sunt mai mulți decât mi-am închipuit, am încuviințat eu. I-o fi închiriat de ocazie, gen cumperi unul și primești încă unul gratis.

Ben mi-a adresat o umbră de zâmbet.

— Pur și simplu mi-am pierdut obișnuința de a interacționa cu lumea. Totuși, cred că e plăcut și antrenant înăuntru.

I-am surâs larg.

— Mda. Nu vei fi nevoit să stai de vorbă cu nimeni și chiar de-ai face-o, tot nu vor auzi ce spui.

L-am apucat de cot și, croindu-ne drum printre câțiva dintre cei mai decorativi invitați, am intrat în magazin.

Înăuntru temperatura se ridica la vreo sută de trupuri

încinse și continua să crească. Mi-am dat seama că-l țineam strâns de braț pe Ben, de teamă să nu-l pierd în acel du-te-vino de invitați și în vânzoleala mulțimii. Saskia invitase și câțiva patroni de magazine mai mari (și deci mai acceptabile din punct de vedere al clienților și al profitului) din jurul buticului *Petit Lapin* și toți păreau să discute în gura mare despre cât de bine le mergeau afacerile. Un chelner în uniformă s-a strecurat pe lângă noi, purtând cu un aer superior o tavă pe deasupra capetelor și Ben a reușit să pescuiască două pahare, dându-mi mie unul.

— Oae Ro i Ja o fi aun ea?

— Poftim? am răcnit la el, ca să acopăr gălăgia.

— Oae Ro i Ja o fi aun ea? a repetat Ben.

— N-aud ce spui!

— Întrebam dacă Rosie și Jason or fi ajuns deja? mi-a urlat Ben în ureche, făcându-mă să mă trag un pas într-o parte, dând peste o femeie dolofană care privea vitrina din colț.

— Nu-i văd. Uite-o pe Saskia.

Am arătat spre baza scării în spirală, unde Saskia își stabilise cartierul general, stând sprijinită de balustrada din fier forjat. Se îmbrăcase în mătase roz (probabil era un fel de uniformă), avea în picioare pantofi asortați, cu tocuri cui și-și prinsese părul sub o plasă fină de aceeași culoare, incrustată cu pietre prețioase.

— Parcă și-a prins capul într-o plasă pescărească, am bombănit.

— Așa n-o să ajungi niciodată să-ți vândă iar creațiile, a spus Ben.

Părea să mă audă fără probleme, cu toată gălăgia.

— Bea-ți vinul.

Își răsucea paharul între degete și am observat că era deja gol.

— Te simți bine?

A încetat să mai studieze mulțimea și a privit în jos, spre mine.

— Sunt doar puțin… cum să zic… încordat. Este prima mea ieșire în lume după… mă rog, după.

— Se pare că nu te recunoaște nimeni.

Nu știam dacă să-mi pară bine pentru Ben sau rău pentru mine.

— În prezent nu mai arăt chiar ca atunci.

— Da. Erai grozav pe vremea când cântai în Willow Down, am spus fără să mă gândesc.

Ben m-a privit țintă, ca și cum am fi fost doar noi doi în încăpere.

— Așa crezi?

Oh, Doamne! Au început să mi se înroșească gleznele și tălpile mi s-au făcut lipicioase în pantofii ascuțiți. Roșeața s-a întins pe șira spinării și, într-un târziu, mi-a cuprins obrajii până în albul ochilor. Ben continua să mă țintuiască cu privirea.

— Vreau să spun că… ăă… erai… ăă… foarte dur. Adică… aveai o expresie dură. Păreai intangibil, puțin cam trăsnit, nu dur ca… Scuză-mă o clipă, am impresia că i-am zărit pe Rosie și pe Jason. Mă duc să le spun că suntem aici.

M-am grăbit să ajung la ușă, în siguranță.

— Jem? Ce faci, fetiță? Parcă ți-a rămas ceva în gât.

Jason a scos un chicotit încărcat de subînțelesuri, care a făcut lumea să se întoarcă spre noi, ca să afle motivul.

— Am avut un acces de tuse.

Mi-am dres glasul, ca să-mi confirm spusele.

— Eu zic că mai degrabă ai băut. Unde-i Sass? Mai bine să-i prezint onorurile înainte să mă bat cu ăștia pe burtă.

Jason a pornit în căutarea Saskiei și Rosie s-a încruntat la mine.

— Ți-e bine? Arăți de parcă ai avea febră.

I-am mărturisit gafa comisă, în timp ce mă străduiam să-mi revin, sprijinită de un trunchi de copac care, în ciuda oricărei probabilități și integrități artistice, era pus să proptească ușa.

— Nu cred că Ben s-a prins, am încheiat eu. Dar mă simt ca o proastă.

Același chelner care mă ignorase pe mine i-a oferit lui Rosie un pahar. M-am întrebat cum reușea ea chestii de-astea. Dar arăta într-adevăr - și era singura expresie care i se potrivea -

izbitor de bine. Cârlionții negri fuseseră prinși în așa fel încât îi cădeau pe gât în câteva șuvițe, avea o rochie de culoarea vaniliei, care-i ascundea pântecul lăsat după naștere, și era machiată ca o vedetă de cinema.

— Totuși, tipul e foarte sexy, Jem, trebuie să recunoști.

Am râs cu jumătate de gură.

— Crezi?

Rosie a privit în direcția lui Ben. Acesta stătea sprijinit de perete, cu capul aplecat într-o parte, ascultând ce-i spunea o femeie îmbrăcată într-o rochie de plasă.

— Ei, da. Are ceva *anume.* N-aș putea spune cu precizie, prezență sau strălucire, ceva ce ține de showbiz. Toate femeile se uită la el. Pun pariu că asta-l scoate din sărite pe Jason - e obișnuit să fie el punctul de atracție la astfel de întruniri.

Avea dreptate. Femeile se uitau la Ben, își mutau privirea pentru o clipă și reveneau asupra lui, parcă vrând să-și confirme că prima impresie nu le înșelase. Pe urmă zăboveau cu privirea asupra lui, aranjându-și instinctiv părul sau lingându-și buzele.

— E un tip ok, am spus îmbufnată.

Rosie m-a privit cu asprime.

— Haida de, Jem, nu uita cu cine vorbești.

M-am uitat din nou la Ben. Își desfăcuse papionul și stătea cu brațele încrucișate la piept, ca și cum ar fi vrut să țină la distanță toată acea încăpere ticsită.

— Bine, bine, e sexy, e amuzant, e afurisit, e frumos și așa mai departe. Dar n-am de gând să mișc un deget în direcția asta, și nici el. Așa că nu te mai uita la mine cu subînțeles.

M-a fulgerat un gând.

— Doar dacă nu-l vrei tu.

Ben a privit spre noi. Mi-a zâmbit și am reușit să-i zâmbesc larg, fără să mă îmbujorez la față.

— Eu? Dumnezeule, nu. Am și așa destule pe cap. Fii atentă, Saskia l-a tras în față pe Jase, o să fie nostim.

Fără să mai detalieze referitor la ce anume avea pe cap, Rosie și-a făcut loc prin mulțime, ca să poată auzi discursul inaugural al lui Jason. Eu m-am întors lângă Ben.

— Tocmai îi povesteam lui Rosie despre mașina ta. Întotdeauna și-a dorit un Audi R8.

Ben s-a desprins de perete și și-a desfăcut brațele.

— Mda. Într-adevăr, e o mașină frumoasă și sexy.

Mi-am mușcat zdravăn obrazul, reușind să nu reacționez. Probabil că tipul avea urechi de liliac.

— Vino, e rândul lui Jason și ar fi păcat să nu-l auzi. „Numărul" lui e celebru pe întreg mapamondul.

— OK, hai că m-ai făcut gelos.

Jason și-a ținut discursul, timp în care am privit în jur prin încăpere. Un fotograf făcea poze de zor, apăsând febril pe declanșator și imortalizându-i pe Jason, Saskia, obiectele scoase la vânzare, tot. Am văzut cum Ben se ferea în tăcere de obiectivul aparatului foto, apoi totul s-a terminat și Saskia a făcut semn chelnerilor să aducă alte tăvi cu bunătăți și să le plimbe prin mulțime. Am pus mâna pe două clătite minuscule și am găsit un colțișor liniștit unde să le savurez. Din păcate, și Saskia și-a ales același colțișor.

— E plăcut să vezi pe cineva cu mare poftă de mâncare. Majoritatea celor de aici au grijă de siluetă.

— Eu am măsura 38, Saskia. N-am de gând să devin complet invizibilă.

Saskia a ridicat o sprânceană.

— Măsura 38? Zău? Angrourile de îmbrăcăminte sunt teribil de îngăduitoare, așa-i?

Am fulgerat-o cu privirea și mi-am vârât în gură a doua clătită. Era umplută cu un amestec de banane și caramel care mi s-ar fi părut de-a dreptul divin de n-ar fi fost strâmbăturile de dezgust ale Saskiei.

— Miam! am exclamat, ca s-o scot din sărite. Mai ai din astea?

— Așa ceva se pune direct pe șolduri, să știi.

Saskia mi-a studiat coapsele, foarte vizibile prin fusta strâmtă.

— Deși în cazul tău, n-aș crede să-ți dai seama.

Am deschis gura ca să aduc vorba despre biscuiții cu cereale pe care-i șterpelea de fiecare dată când era în bucătăria lui

Rosie, crezând că n-au calorii, dar, har Domnului, chiar în clipa aceea Ben s-a apropiat de mine ținând în mână o farfurie pe care reușise să salveze o selecție de trufandale. Saskia a făcut ochii mari.

— Bună, a tors ea. N-am avut plăcerea să facem cunoștință. Sunt Saskia Winterington, dar îmi închipui că deja știi asta.

Saskia a întins încet brațul, lăsându-și mâna moale de la încheietură. Nu-mi dădeam seama dacă voia să-l țină pe Ben la distanță (deși mi s-ar fi părut hilar și puțin probabil) sau voia ca el să-i sărute mâna. Ben a făcut echilibristică, pentru câteva clipe, cu farfuria, apoi mi-a pasat-o mie.

— Ben Davies.

A luat mâna Saskiei și i-a scuturat-o cu putere.

— Am pus în vânzare câteva dintre podoabele confecționate de Jemima.

— Hmm.

Saskia și-a retras mâna și l-a măsurat pe Ben din cap până în picioare.

— Păi, este limpede că nu ești membru al Camerei de Comerț, cu siguranță mi-aș fi amintit figura *ta* de la întruniri!

A râs scurt, fără să-și ia ochii de la chipul lui. A întins încet brațul și i-a cules un fir de păr de pe reverul sacoului, zăbovind cu mâna pe umărul lui mult mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Te rog să vii să-mi spui ce părere ai de colecția *mea,* a spus ea, continuând să-l privească languros în ochi. Dacă dorești, îți pot da numele câtorva dintre furnizorii mei.

Lipindu-se de Ben, Saskia și-a strecurat brațul pe sub al lui și l-a tras în celălalt capăt al magazinului, oprindu-se din când în când, ca să se asigure că o văzuse toată lumea în compania unui necunoscut atât de prezentabil.

Fierbeam de mânie. Văzându-i cum pleacă împreună, mi-a pierit gustul de banane și caramel, lăsând în loc o acreală care-mi strepezea dinții. Oare furia asta amarnică ce părea că suie din stomac și mă arde pe toată pielea să fi fost gelozie? Dar eu și Ben eram… ce anume, prieteni? Parteneri de afaceri? Nimic din ce însemna el pentru mine n-ar fi putut provoca revolta

asta, senzația că eram gata-gata să vomit cărămizi. I-am urmărit din ochi cum străbăteau magazinul, Saskia aplecată să-i șoptească lui Ben la ureche și lipindu-l de ea cu familiaritate în timp ce-și croiau drum prin mulțime, și mi-a venit să strâng de gât pe cineva.

În celălalt capăt al încăperii, Rosie râdea, antrenată în conversație cu trei bărbați pe care i-i prezentase Alex, care arăta răpitor astă-seară, îmbrăcat în stil oarecum colonial. Nu se vedea nici urmă de Jason, dar într-un colț se strânsese un grup compact de femei care exclamau și chicoteau într-un anume fel, semn că Jason era undeva în mijlocul lor. Nimeni nu venea să intre în vorbă cu mine, coate îmbrăcate elegant mă împungeau și pantofi atât de ascuțiți încât cei care-i purtau păreau să aibă înotătoare în loc de picioare mă călcau pe degete sau mă loveau peste glezne. În jurul meu plutea un murmur nedeslușit de glasuri amestecat cu damf de vin și a început să mă încerce o senzație de claustrofobie.

Nu acesta era stilul meu de viață. Mă simțeam de parcă aș fi căzut printr-o gaură într-un fel de existență paralelă, unde cineva ca mine nu avea ce căuta.

În partea din spate a magazinului era mai răcoare. O ușiță dădea spre birou și spre niște încăperi care serveau drept depozite. Ușa nu era încuiată, așa că m-am strecurat dincolo de ea, să respir o gură de aer proaspăt. În afară de un cuplu ocupat să se sărute pătimaș pe canapeaua de piele a Saskiei, locul era pustiu și am simțit cum umerii mei încep să se destindă. Singură, puteam face față singurătății. Am evitat cu grijă privirile celor doi care se sărutau și am intrat în micul depozit din capătul biroului. Aici gălăgia se auzea doar ca un zvon îndepărtat, parfumurile amestecate a câteva sute de persoane făceau loc aerului nopții din York și printr-o fereastră deschisă pătrundea în clădire un curent de aer rece, care-mi răcorea obrazul înfierbântat. M-am așezat pe colțul unei cutii mari, mi-am scos pantofii ca să-mi odihnesc picioarele și mi-am tras bluza afară din fustă. Purtam o curea cu o cataramă micuță, făcută de mine, cu frunze și ghinde din sârmă aurie. Lista de invitați ai Saskiei părea să cuprindă persoane

încărcate cu atâtea bijuterii încât era de mirare că se mai puteau ține pe picioare. Am oftat. Cel puțin, Ben părea dispus să renunțe la tendința lui spre izolare. M-am întrebat unde era și imediat după aceea m-am detestat că mă dusesem cu gândul la el. Aici era habitatul lui natural, anturajul lui obișnuit de vedetă rock. Eu eram cea care se prefăcea. O clipă aproape m-a copleșit revelația că nu făceam decât să joc un rol. Ca un cameleon, un rol care mă ajuta să mă confund cu ambientul, ca să nu mă fac remarcată. M-am întrebat pentru un moment ce ar zice Ben dacă ar ști cât ascundeam din eul meu cel adevărat.

Muchiile cutiei pe care ședeam au început să mă jeneze sub genunchi, așa că m-am ridicat. Șezusem pe una din cele câteva cutii stivuite pe podeaua depozitului, unde se umpleau de praf. De fapt, nu chiar praf.

Saskia pusese să fie șters și ultimul fir de praf. Era vorba de tenta aceea maronie pe care o capătă cutiile. M-am întrebat ce o fi înăuntru, ce specimen de artă pe care Saskia intenționa s-o vândă vreunui turist naiv, care avea să-și petreacă tot restul vieții explicând musafirilor că reprezenta: „Feminitatea. Nu un băț. Pe cuvânt".

Capacul cutiei nu era lipit. L-am ridicat ca să mă uit înăuntru și m-am încruntat, uitând o clipă dezgustul față de mine însămi. Conținutul cutiei aducea foarte mult cu felicitările lui Rosie. Cel puțin ultimele două serii pe care le confecționase pentru Saskia, poate chiar mai multe. Nedumerită, am tras deoparte cutia, dând-o la iveală pe cea de dedesubt, pe care am deschis-o. Am procedat la fel și cu cutia din partea de jos a vrafului, deși în aceasta se găseau mai puține felicitări. Am recunoscut aici ultimul set confecționat de Rosie înainte de a se naște Harry.

De ce naiba o punea Saskia pe Rosie să-i facă din ce în ce mai multe felicitări dacă tot nu le vindea? Am privit de jur împrejurul meu prin încăpere. Da. Acolo, împinsă într-un ungher, sub niște rafturi, era cutia cu felicitări livrate de Rosie duminică seara. Am recunoscut banda adezivă puțin zdrențuită cu care sigilase cutia. Poate că Saskia avea să le pună în vânzare ulterior? Dar asta nu explica de ce felicitările

erau și acum în cutii, la fel ca atunci când fuseseră livrate: nici măcar nu le scosese afară. Și erau *teancuri întregi.* Saskia n-ar fi reușit să vândă atât de multe nici în ani de zile.

Am așezat la loc cutiile și am ieșit din depozit, ținându-mi pantofii de barete. Mulțimea se mai rărise sau măcar plecaseră o parte dintre invitații mai corpolenți, așa că fete zvelte în rochii subțiri își făceau datoria să umple spațiul astfel creat, la fel ca niște pungi de aer din sol. Mintea mea s-a cramponat de enigma cutiilor cu un entuziasm pentru care eram recunoscătoare. Nu mai puteam sta să cuget la natura relației mele cu Ben, nu acum, când se ivise ceva mai important de rezolvat.

— Rosie?

Am întrerupt o conversație pe care Rosie o avea cu Alex. Acesta tocmai îi spunea cum se născuse Oscar cu ochi albaștri și cum culoarea virase spre căprui în jurul vârstei de trei luni - am presupus că trebuia să fii părinte ca să savurezi o astfel de discuție.

— L-ai văzut pe Ben?

— Cred că nevastă-mea l-a dus să-i arate exponatele de la etaj.

Alex a arătat spre scara încă înțesată de lume.

— Dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă, așa că tipul poate a plecat.

— Mă duc să văd, am spus, nu prea sigură că vreunul din ei mă auzise.

Și-au reluat conversația, dezbătând aprins dacă bebelușii seamănă cu părinții încă de la naștere. Am început să urc scara de fier forjat, fiind nevoită să ocolesc grupuri de invitați care își țineau cu greu în echilibru paharele de vin și scoteau exclamații dezaprobatoare, încercând să-și continue conversațiile manierate prin dreapta și prin stânga mea sau aplecându-se ca să mă excludă de la orice contribuție.

Vitrinele din camera de la etaj erau dispuse la perete. În mijlocul încăperii, pe podea, se vedea un scaun pătrat din piele, suficient de mare cât să încapă patru persoane, dar pe care, pentru moment, ședeau numai două. Ben în mijloc și

Saskia alături de el. Saskia îngenunchease așa încât obrazul ei să fie la același înălțime cu al lui și-i vorbea cu însuflețire, cu ochii în ochii lui. În timp ce eu îi priveam, ea l-a apucat de bărbie, ca și cum ar fi vrut să-l sărute, lăsându-și trupul mai jos până când aproape i s-a așezat în poală. Ben nu mă văzuse urcând scara, iar Saskia era cu spatele la mine. Mulțumind lui Dumnezeu că eram în picioarele goale, m-am apropiat în vârful picioarelor și am bătut-o ușor pe Saskia pe umăr.

— Cred că te caută Alex, i-am spus când a ridicat brusc capul, speriată de moarte.

Am arătat spre scară, sperând să-i dau impresia că Alex venea imediat în urma mea.

Și-a tras brusc picioarele, sfâșiind cu tocurile pielea canapelei și lăsând o gaură de toată frumusețea, apoi a făcut un salt într-o parte, ridicându-se și îndreptându-și fusta. M-a țintuit cu cea mai imperioasă expresie de care era în stare, cumva stricată de rujul care i se întinsese în jurul buzelor.

— Eu și Ben stăteam de vorbă, a declarat pe un ton prin care încerca să se justifice. Afaceri.

— Mi-am dat seama, am replicat eu sec.

Saskia s-a ridicat cu o repeziciune uimitoare și și-a atins ochii cu dosul palmei.

— Doamne, nu-i așa că rimelul e o *belea*? a exclamat. Cum se întinde la cea mai mică atingere? Ah, sigur, draga mea, pentru tine nu-i nici o noutate, cosmeticele ieftine nu țin niciodată prea mult, adevărat? Ar fi cazul…

A mimat gestul rujatului, pentru mine.

— …să mai îndrepți puțin situația.

Și cu asta, s-a făcut nevăzută în toaleta de serviciu.

L-am țintuit cu privirea pe Ben.

— Ce e? a întrebat el într-un târziu.

— Păi, (a) tu nu dai întâlniri, (b) femeia e căsătorită cu tipul de la parter și (c) ce dracu', omule, e o *viperăl*

— (a) nu i-am dat întâlnire, (b) *ea* s-a dat la *mine* și (c) da, ai dreptate, e oribilă, dar… Dumnezeule…

Pe chip i s-a întipărit un zâmbet pervers.

— E bună, a încheiat el. Sigur, în felul ei oribil.

— Ești o târfă. O târfă masculină.

— Probabil. Dar…

Am ridicat mâna, reducându-l la tăcere.

— Nu, nu-mi spune. Adică nu era ceea ce părea a fi?

Ben nu renunțase la acel surâs pervers.

— Ei, sigur, n-aș spune asta.

Am simțit cum îmi arde ceafa și mi s-a pus un junghi în stomac.

— Deci voi vă pregăteați să mergeți într-un loc mai „intim"?

A devenit brusc serios.

— Jemima, ascultă-mă.

— Oh, da, bine, acum va trebui să stau aici și să ascult ce-mi zice un bărbat care tocmai fost surprins pe punctul să i-o tragă uneia pe lângă care Gengis-Han ar părea un tăntălău!

Am vrut să mă răsucesc pe călcâie și să plec îmbufnată, numai că, în picioarele goale pe o podea de lemn, nu prea ține să te răsucești pe călcâie, așa că nu mi-a reușit decât un scârțâit jalnic.

— Jem.

Ben m-a apucat de umeri și m-a întors cu fața către el. Cum eu eram desculță, mi s-a părut brusc mult mai înalt ca mine.

— E important. De cum a aflat că eram singurul om din York care-ți punea în vânzare colecția, a făcut *pe dracu'-n patru* să-mi intre pe sub piele. S-a oferit să-mi recomande furnizorii ei, ba chiar să contribuie cu bani la cumpărarea unui nou stoc de marfă, cu titlul de „ofertă-test". Tot repeta că o dezamăgești de fiecare dată, ba chiar mi-a spus că-i datorezi aproape zece mii de lire pentru obiecte pe care nu i le-ai livrat.

Am clătinat din cap.

— E o minciună sfruntată!

Am vrut să mă smulg din strânsoare, dar degetele lui mi s-au înfipt în carne până când l-am simțit pe fiecare în parte prin materialul bluzei.

— Niciodată nu s-a întâmplat să nu livrez comanda!

— OK. Numai că ea i-a convins pe cei din Camera de Comerț să nu-ți primească obiectele. E foarte pornită. De fapt, m-a înspăimântat de-a binelea.

— Momentul în care am sosit eu, probabil.

— Voiam să văd până unde e în stare să meargă.

Am pufnit disprețuitor.

— După cum am constatat, ar fi mers până la capăt!

— Jem.

Ben și-a luat mâinile de pe umerii mei și și-a lăsat brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Credeam că-ți fac o favoare. Ea a fost cea care s-a urcat călare pe mine, nu invers. Nu sunt genul. Prin urmare, regret dacă tu… Dar noi doi suntem doar prieteni.

Mirosea a mirodenii. Ceva cald, verde, cu un ușor iz de piele prelucrată.

Papionul îi atârna desfăcut în jurul gâtului și-și descheiase ultimul nasture al cămășii, cel care mereu se încurca în firele de păr. Nu știam dacă să mă bucure vorbele lui sau dacă să-l înjunghii cu unul din obiectele ascuțite expuse în vitrine.

— Este OK, am spus în cele din urmă, privind undeva peste umărul lui.

— N-am vrut să-ți faci o impresie… adică, n-are nici o legătură cu tine, e vorba de mine.

— Nu-i nevoie să spui nimic.

Continuam să mă adresez peretelui. Nu suportam să întâlnesc privirea lui Ben. Nu știam dacă să râd sau să plâng. Nu știam dacă interpretasem greșit situația sau nu. Nu știam nici măcar de ce eram așa de furioasă.

— Nici n-am de gând. Asta e situația, punct.

S-a auzit sunet de pași pe scară și în prag a apărut Rosie, cu sufletul la gură.

— Oh, Jem aici erai! Nu luăm un taxi până acasă? Nu vreau să țin bona după miezul nopții, iar Jason se întoarce acasă cu cineva.

S-a uitat la noi.

— Iertați-mă, v-am întrerupt cumva?

— Nu! am răspuns și eu, și Ben în același timp.

M-am întors spre el.

— E timpul să plec.

— Mda, și eu.

A urmat o pauză.

— Mâine… mâine iar am întâlnire. Ești liberă să vii să te ocupi de magazin după-amiază? Pe la trei?

— Nu știu precis.

Nu mai aveam cum să-i evit privirea, dar când am ridicat ochii spre el am rămas uimită. Se întunecase la față, ca și cum ar fi trecut printr-o mare suferință. La fel ca atunci când îl întâlnisem prima oară.

— Mâine-dimineață îți trimit un e-mail.

Am coborât toți trei. Jos în magazin, Saskia era din nou în centrul atenției. Îl înlănțuise cu brațele pe Alex și perora despre cum Oscar fusese experiența care-i adusese cele mai mari satisfacții în viață.

— Credeam că mariajul cu Alex i-a adus cele mai mari satisfacții, a bombănit Rosie în timp ce ne îndreptam spre ușă. Deși presupun că mai trebuie luată în calcul și alocația. Mie Harry, Dumnezeu să-l aibă în pază, îmi aduce satisfacții în valoare de douăzeci de lire pe lună.

Ben ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun și a pornit spre Wilberforce Crescent fără să mai privească în urmă.

— E supărat pe tine? m-a întrebat Rosie în timp ce porneam în căutarea unui taxi.

S-a întors și l-a urmărit din ochi pe Ben până când l-a pierdut din vedere.

— N-ar trebui să superi un bărbat cu un fund ca al lui. Uaaaau!

N-am fost în stare să-i răspund. Prea multe întrebări îmi roiau în minte. De ce naiba îl mințise Saskia pe Ben că nu-i livrasem comenzile? Ca să nu-mi primească el cataramele? Și atunci se impunea a doua întrebare: de ce ținea Saskia neapărat ca nimeni să nu-mi primească obiectele? Și de ce cumpăra atât de multe felicitări de la Rosie încât avea depozitul ticsit cu ele? E drept că pe Saskia n-o dădea afară din casă consecvența, dar asta era chiar ridicol!

Și, *de fapt,* ce voiam eu de la Ben Davies?

4 mai

Astă-seară. Cu ce să încep? Ai avut dreptate (din nou, omule, până la urmă nu degeaba ai atâtea diplome), scrisul chiar ajută. Îmi pune ordine în gânduri. Deși încă nu suport ideea că citești ce scriu.

Am fost cu Jemima la petrecere, nimic deosebit, un eveniment local. Ea arăta nemaipomenit. Ca o școlăriță: fustă și bluză albă, pantofi cu niște tocuri foarte înalte, are picioare absolut superbe… mă simțeam atât de… pus pe jar. Vorbea cu prietena ei (despre mine!) și s-a uitat la mine din celălalt capăt al încăperii, iar ochii ei… nu există cuvinte să-i descriu. Oricum, nu cuvinte pe care să le știu eu.

E cumva schimbată. Ca și cum ar fi avut o carapace în care s-ar fi furișat ca să se simtă în siguranță, iar acum carapacea s-a crăpat, ceea ce pe de o parte o sperie de moarte, iar pe altă parte o bucură cumva. Are sens ce spun? Ca și cum aproape și-ar dori ca eu să-mi lipesc ochiul de acea crăpătură și să privesc înăuntru, la femeia adevărată de dedesubt.

Și… și chiar vreau asta. Dar ca să reușesc, ca s-o fac să se deschidă înspre mine, trebuie să-i dau și eu ceva în schimb, nu? Așa că astă-seară… aveam de gând să-i spun. Voiam s-o iau la mine acasă după petrecere, s-o invit să ia loc și să stăm de vorbă. Să stăm de vorbă cu adevărat, așa cum n-am mai făcut de… oare de câți ani? Și poate pe urmă… când ar fi aflat, ar fi avut încredere să-mi mărturisească și ea ce anume o înspăimântă atât de tare. Sau poate ar fi vrut s-o ia la fugă. Orice ar fi fost, era alegerea ei. Numai că am ratat tot.

Oh, intențiile mele erau dintre cele mai bune sau cel puțin așa cred… sau am făcut-o înadins. Știam că Jem va veni astă-seară să mă caute? Undeva într-un ungher al minții îmi spun că da, sigur că știam… ce altceva putea să facă, să plece fără mine? Deci, OK. Da. Am condus discuția în așa fel încât să fiu invitat la etaj, unde am continuat să stau de vorbă.

Aici e partea urâtă. Haide, dă-i drumul, ai curaj și spune-o. Am făcut asta pentru că eram speriat.

La început totul a mers ca la carte, voiam să știu ce se petrece. Câteva tranzacții murdare, nimic despre care să-mi pui întrebări, doctore. Nimic legat de tine sau de mine. Dar eram curios, pentru că

și Jem era nedumerită, așa că…

Dar Jem a văzut. Mi-a părut cam rău pentru tipa cealaltă, am stârnit-o poate mai mult decât era cazul, numai că este măritată și nici unul din noi n-ar fi făcut marele pas. Nu voiam decât să obțin de la ea unele informații.

Și… mda, o parte din mine voia ca Jem să știe că există femei care mă doresc… voiam s-o fac geloasă. Nu-i jalnic? Gândire ca de clasa a șaptea. Mă gândeam că pur și simplu o să râdă.

Dar ea n-a râs.

Asta m-a speriat mai rău decât orice, chiar mai rău decât atunci când s-a scurtcircuitat microfonul la Sheffield Arena, cât pe ce să murim toți. Nu știu dacă înțelegi, doctore… n-a râs. *Brusc, relația dintre noi doi, oricare o fi ea, nu mai e un joc și dacă mi-am închipuit vreodată că am fost speriat… ceea ce am văzut pe fața ei… Părea rănită. Credeam că nu suntem atât de apropiați încât să sufere atât. Eram prieteni, amici, dar și până și asta m-a speriat, a adus lucrurile într-o nouă perspectivă, dar… dacă a suferit doar fiindcă m-a văzut cu altcineva… la dracu', cât o să sufere dacă află adevărul despre mine? Așa că am fugit. Am rănit-o și am fugit.*

Iar acum muzica din mintea mea intonează acele două note coborâtoare, ca și cum ceva ar fi pe cale să se întâmple.

Sunt atât *de tulburat!!!*

S-au scurs două săptămâni, încet și dureros. După distracția de la petrecerea Saskiei n-a mai existat nici un alt eveniment pe care să-l aștept cu nerăbdare. Nu că am fi așteptat petrecerea cu nerăbdare, dar măcar reprezentase un motiv de bârfă. Acum totul părea tern și inert. Rosie continua să muncească din răsputeri. Saskia îi comandase un volum imens de felicitări cu teme de iarnă, după toate aparențele pentru vânzările de Crăciun. Jason îi dăduse papucii blondei schiloade pe care o cunoscuse la *Petit Lapin* și începuse să mestereasc pentru viitoarea lui expoziție, dacă „a meșteri" era cuvântul potrivit. Am confecționat câteva podoabe și am vândut mai multe coliere online, dar plictiseala infiltrată pretutindeni mă marcase atât de tare încât nu reușeam să mă entuziasmez nici măcar la primirea cecurilor.

N-am suflat un cuvânt despre cutiile din depozit sau despre ce-mi spusese Ben. Rosie era prea instabilă emoțional ca să suporte vestea că, după toate aparențele, Saskia nu voia să-i vândă marfa. Și, așa cum ar fi spus pe bună dreptate, Saskia îi plătea pentru felicitări. Cui îi păsa dacă le punea în vitrină sau și le vâra în fund? Strădaniile Saskiei de a mă șterge din vocabularul locuitorilor orașului York nu dăduseră roade în fața rezistenței lui Ben. În plus, mai aveam încă website-ul, iar vânzările online mergeau în continuare. Așadar, dacă voia să mă aducă la sapă de lemn, avea mult de lucru. Nu chiar cât mi-aș fi dorit eu, dar îi țineam piept. Reușeam să controlez situația.

Din când în când îl ajutam pe Ben la magazin, dar de cele mai multe ori ajungeam chiar când el era pe punct de plecare și plecam când el se înapoia. Schimbam câteva cuvinte de circumstanță, el mă întreba ce mai fac Rosie și Harry, și cu asta, basta. Nu ajungeam să purtăm nici pe departe o discuție personală și ne mișcăm unul pe lângă celălalt în magazinul lui neîncăpător de parcă eu aș fi purtat o încărcătură cu dinamită, iar el ar fi lucrat la detonări.

Între timp a slăbit și mai mult. Dacă asta mai era posibil. Căpătase o expresie tensionată, care îl făcea să pară uneori bolnav, alteori nefericit, dar în spiritul discuției avute cu el, nu-l întrebam nimic. Îmi găseam mereu câte ceva de făcut, nu stăteam locului o clipă și nu-mi vâram nasul în treburile lui. Chiar dacă nu reușeam să înțeleg cum cineva care fusese un muzician atât de talentat, un artist atât de desăvârșit, era fericit să se ocupe de un butic dosnic sau cum un bărbat care arăta ca Ben refuza să aibă de a face cu femeile, îmi păstram întrebările numai pentru mine.

Pe urmă, într-o bună zi m-am întors de la magazin și am găsit-o pe Rosie plângând pe canapea. În ultima vreme fusese adesea cu ochii în lacrimi, dar îmi închipuiam că depășise momentul critic. Mă ocupam de Harry ca ea să-și poată vedea de lucru, iar programul lui de somn și veghe devenea mult mai regulat, așa că ea nu pierdea la fel de mult timp ca pe vremea când copilul era mic.

— Ce s-a întâmplat?

M-am așezat alături de ea. Harry a început să-și agite mânuțele durdulii, semn că mă recunoscuse și mi-a zâmbit din poala ei.

— Sunt o ratată, Jem.

Rosie l-a înlănțuit cu brațul pe Harry.

— Nu sunt o mamă bună pentru Harry. Tu și Jason sunteți părinții lui mai mult decât sunt eu… uite ce fericit e să te vadă! La mine nu se uită niciodată așa.

A început să plângă cu sughițuri, strângându-l la piept pe Harry până când bebelușul și-a schimbat expresia.

— Astea-s prostii. Ești mama lui și el o știe foarte bine.

Am bătut-o ușor pe spate.

— Pe de altă parte, Saskia mi-a returnat ultimul lot de felicitări, cică nu sunt suficient de mult în spiritul iernii, așa că acum trebuie să le refac pe toate. Și am fost atât de prinsă cu livrarea pentru ea încât doi clienți și-au retras comenzile, așa că acum e *musai* să-i fac ei felicitările, altfel n-o să am destui bani…

A înghițit în sec.

— Am încetat și să-l alăptez pe Harry.

— Ce-ai făcut?

M-am uitat la Harry, care nu arăta câtuși de puțin subnutrit, iar el a făcut o bulă de salivă către mine.

— Am încercat să-l hrănesc cu lapte praf pentru sugari. E mult mai simplu, nu trebuie să pierd ore întregi mulgându-mă, stând în baia aia scârboasă, plină de mucegai și mai știu ce negreală, cu pompa aia tâmpită, care nu funcționează! În toate cărțile scrie că trebuie să alăptezi copilul cel puțin până la nouă luni, iar eu n-am reușit nici măcar până la patru! Sunt o ruină, Jem, și este doar o chestiune de timp până când Harry o să-și dea seama de asta.

I-am înlănțuit pe amândoi cu brațele, în ciuda protestului înăbușit al lui Harry.

— Muncești prea mult, asta-i tot. Ce-ai zice să petrecem o zi în oraș? Să ne facem un program pe care să-l aștepți cu nerăbdare.

— *Nu pot.* Aici e buba. Am de făcut toate felicitările alea. Abia am timp să spăl rufele, cum să-mi mai fac și timp liber?

Luase lucrurile exact pe dos.

— Vrei să am eu grijă de Harry astăzi?

În ultima săptămână mă ocupasem de el în fiecare zi, iar astăzi ar fi trebuit să fie ziua în care Rosie urma să restabilească legătura afectivă cu el. Ziua începuse bine, se jucase cu el, îl dăduse în scrânciobul agățat de tocul ușii, dar pare-se că lucrurile o luaseră razna.

— Nu mă deranjează.

— Deja l-am întrebat pe Jason dacă nu vrea să se ocupe el, a recunoscut Rosie, printre suspine. Dar și el e foarte ocupat. A plecat azi-dimineață la Londra să vadă nu știu ce consorțiu. Nu vreau să te rog încă o dată, Jem, stai atât de mult cu el…

— Nu mă deranjează, am repetat.

Nu era chiar adevărat. Sperasem să-l pot duce pe Harry la atelier, unde să-l distreze Jason, lăsându-l să se uite cum pregătea materia primă. Începeam să mă îngrijorez că Harry va deveni un pasionat al locomotivelor.

— Am să-l scot la plimbare.

— Oh, dacă ieși cu el, să știi că mai avem nevoie de niște pamperși. Și de câteva tablete sterilizatoare.

— OK, îl pun în cărucior și facem o plimbare până la magazin. Îi place să ne oprim să se uite la vaci pe câmpul de la marginea drumului.

N-ar fi trebuit să spui asta, Jemima. Lui Rosie i-au dat iarăși lacrimile.

— Vezi? Vezi? Eu sunt *mama* lui și habar n-aveam de asta. Niciodată n-am ocazia să-l văd că-i place să se uite la vaci…

Și iar s-a pornit pe plâns, ștergându-și ochii cu mâneca.

— Lucrurile o să se îndrepte. Și acum, înfofolește-l și eu am să-l prind cu hamul în cărucior.

Rosie i-a pus lui Harry hăinuța.

— Se pare că o să plouă. Și vântul e cam tăios. Dacă se face prea frig, îl aduci înapoi, da?

— E miezul verii, iar căruciorul are copertină.

— Crezi că mă agit prea mult, așa-i? Oh, Doamne, sunt pe

cale să devin una din mamele alea groaznice care nu-și lasă copiii afară singuri până la patruzeci de ani… le perie părul, le aleg hainele și…

— Pa, Rosie.

Am pornit pe alee cu pas hotărât, în timp ce Harry gângurea încântat.

Ne-am oprit, cum promisesem, să privim uriașele vaci alb cu negru care rumegau pe câmp. Una din ele s-a apropiat, suflând aer cald prin gard la Harry, iar când l-am ridicat din cărucior, și-a trecut limba aspră peste creștetul lui, făcându-l să chicotească fericit. Nu mă puteam împiedica să zâmbesc, era una din acele clipe când mă puteam gândi la mama mea fără să-mi dea lacrimile. Deși mă sileam să nu-mi amintesc nimic în afară de o mireasmă ce plutea în aer și pe care o asociam cu atingerea unei mângâieri pe obraz, știam că ne iubise. Pur și simplu *știam.* Dacă exista ceva ce păstrasem ca un strat izolator când lucrurile o luaseră razna, era certitudinea că fuseserăm iubiți. L-am strâns la piept pe Harry, prinzându-l de șalele înfofolite, în timp ce vaca trimitea spre noi răsuflarea ei cu miros de lapte, și m-a năpădit un val de afecțiune pentru bebeluș, ceva aproape de dragoste maternă, întrebându-mă din nou ce simțise mama în acele ultime clipe. Își făcuse griji pentru mine și pentru băieți la fel cum își făcea Rosie griji pentru Harry? La vremea aceea fusese îngrijorată? Știa oare ce se întâmplă sau totul s-a petrecut atât de repede încât nici măcar n-a avut răgaz să se gândească la noi?

L-am prins pe Harry cu hamul și am continuat să împing căruciorul spre intersecție, apoi pe strada mare a satului. Little Gillmoor avea un singur magazin, o combinație de băcănie și chioșc de difuzare a presei, de unde am cumpărat pamperșii și tabletele sterilizatoare, așa cum primisem indicații, și am participat la o mică discuție despre vreme.

Stătea să plouă, așa că am acoperit căruciorul cu copertina. Bună mișcare. În clipa în care am pornit spre casă, a început să toarne. Ploaie tipică de vară. Norii nu s-au apropiat treptat, ca o ceață, ci s-au descărcat brusc, ca o cupă de excavator. O tonă de apă s-a revărsat asupra mea, udându-mă până la piele.

Harry, la adăpost sub copertina lui impermeabilă, chicotea. Tremurând, tocmai mă gândeam să intru iar în magazin, când în spatele meu a oprit o mașină.

— Ești leoarcă.

— Nu. Nu, sunt bine. Îmi place să curgă apa de pe mine.

Era Ben, dar eu nu voiam să întorc capul.

— Nu urci?

S-a auzit un clinchet înăuntru și mașina a început să toarcă.

— Am dat drumul la căldură.

M-am apropiat cu pași apăsați de Audi, cu Harry în fața mea, ca un fel de scut roman.

— Ce-i cu tine pe aici? l-am întrebat, în timp ce deschidea portiera din dreapta ca să pot sui. Încerci să agăți școlărițe?

Azi Ben arăta mai puțin aspru. Era neras doar de vreo două zile și părul lui părea spălat.

— Veneam să te văd. Să-ți cer scuze. În ultima vreme lucrurile au stat cam nasol și n-am prea reușit să le fac față. Așa că mi-am vărsat năduful pe tine.

— Hm!

Nu aveam chef să fiu prea politicoasă. Harry, încă afară în cărucior, a început să mormăie nemulțumit.

— Nu vrei să-l urci și pe el? Vă duc pe amândoi acasă.

— N-ai scaun de copii. Rosie m-ar jupui de vie.

S-a așternut o tăcere stânjenitoare. Ben a privit afară prin parbriz, bătând darabana cu degetele pe volan, în timp ce eu stăteam cu un ochi pe Harry, trăgând cu celălalt spre Ben. Era limpede că arăta mai bine. Mai puțin tensionat.

— M-am gândit mult la ce-ai spus atunci când am venit la cină.

Nu-și desprindea privirea de la ploaia care șiroia pe parbriz.

— Oh! Te referi la ceva anume sau ți s-a întipărit în minte tot ce-am spus?

OK, nu era cazul să fie așa sarcastic, dar eram udă până la chiloți, așa că privirile astea fixe și tăcerea bosumflată începeau să mă calce pe nervi.

— Când spuneai că trebuie să-mi văd mai departe de viața mea.

M-am holbat la el.

— Ce-i cu tine? Ai luat Prozac?

— E chestie de bun-simț. Mă refer la tine - ca nu cumva să faci vreo remarcă cinică. Am treizeci de ani, Jemima, și trăiesc ca un călugăr din Evul Mediu! Când am mers cu tine la petrecerea Saskiei am înțeles câte treceau pe lângă mine.

— Oh! am exclamat eu.

Nu-mi dădeam prea bine seama ce voia să spună, coborâse cumva o treaptă de pe soclul lui cel intangibil? Acesta era pasul pe care îmi doream să-l facă?

— În sfârșit. Apropo de cum îmi duc viața mai departe. Mă întrebam dacă aș putea veni la voi într-o seară, să gătesc ceva pentru tine și pentru Rosie. De-ar fi să veniți voi la mine ar însemna să vă faceți toată seara probleme pentru cine stă cu Harry, pentru taxi și altele asemenea. Așa, trebuie să mă întorc acasă numai eu.

A urmat o pauză. Mi s-a părut sau chiar auzisem continuarea: „…sau aș putea să rămân peste noapte?" Cumva vorbele lui stârneau ecouri în vreun univers paralel?

— Bună idee.

Aveam canapeaua, nu? Sau în atelier? Și-ar putea aduce un sac de dormit…

— Când?

— Mâine e bine? Să nu-ți faci griji, aduc eu tot. Voi două vă puteți odihni, nu va trebui decât să-mi arătați pe unde aveți diverse chestii în bucătărie.

— Hmm. Cutia albă, mare și rece din colț e frigiderul, aia albă și fierbinte din colțul opus e cuptorul. Este tot ce trebuie să știi.

De data asta, Ben a râs.

— Cred că mă descurc. Uite, ploaia s-a mai domolit, nu vrei să-l ducem pe înălțimea Sa acasă înainte să se pornească din nou?

M-am despărțit fără tragere de inimă de scaunul încălzit, care făcuse să-mi transpire fundul. I-am lăsat lui Ben o urmă umedă pe locul unde șezusem.

— Îmi pare rău. Te-am prevenit că sunt udă leoarcă.

— Am să-ți păstrez amprenta cu sfințenie. Atunci rămâne la șase, bine?

— Cred. Dacă insiști.

— Mă copleșește recunoștința ta.

Însă zâmbea. Nu, *râdea de-a binelea.* Un râs care-i încrețea pielea la coada ochilor, îi destindea chipul și-mi lăsa mie un nod în gând.

— La șase. Da, e bine.

L-am privit vârând maneta în viteză și manevrând cu îndemânare mașina pe străduța întortocheată până la strada principală. Am vrut să-i adresez lui Harry o vorbă plină de duh, dar el adormise în căruciorul acoperit de condens, ca o mică ființă omenească fiartă în abur.

— Grozav. Mă lași singură cu gândurile mele, da? i-am spus eu totuși. Taman când tot ce-mi lipsește e să am timp să cad pe gânduri, tu adormi. Așa-s bărbații.

Ploaia s-a oprit și soarele a început să se ițească precum un reflector printre norii de culoarea penelor de stăncuță. Am început să împing căruciorul către casă. Încercam să-mi distrag atenția cu gândul la ce mai aveam de lucru: de ambalat și expediat două bentițe argintii pentru încheietura mâinii, de confecționat o cataramă. Dar de data asta n-am reușit să mă pierd în detalii: nu-mi puteam lua gândul de la ochii lui Ben, de la atingerea pielii lui când îi pusesem mâna pe braț. De la tatuajul de deasupra bicepsului. De la gestul neglijent cu care-și dăduse părul de pe obraz în timp ce vorbea, ca și cum n-ar fi știut că există și frizeri. Gânduri care mă tulburau profund.

Ce credeam despre el? Da, bine, îi admiram picioarele lungi, trupul zvelt. Îmi plăcea cum se îmbinau degetele la încheieturi. Avea un chip plăcut și mișcările lui aveau ceva care-mi dădea senzația că răspund unei chemări din vremuri de demult.

Nu mi-era teamă de el. Silueta lui delicată nu era nici dominatoare, nici amenințătoare și nu făcuse niciodată nimic care să mă fi panicat în vreun fel.

Și totuși. Felul în care pielea mea tânjea după a lui era pur și simplu o necesitate biologică. Hormonii încercau să mă împingă spre ceva ce nu doream nici eu, nici Ben. Nu-mi

doream nimic care să mă facă să-mi încalc promisiunile față de mine însămi. El îmi era prieten. Atât și nimic mai mult.

Când m-am înapoiat la hambar, Harry încă nu se trezise. Jason își încărca lucrurile în mașină ca să plece la Londra, așa că am intrat în birou și am deschis calculatorul. Am accesat din nou site-ul Willow Down.

Ceea ce mă intriga era aluzia lui Ben că făcuse ceva care-i dezintegrase formația. Ceva care avusese urmări asupra turneului lor în State. M-am dus la porțiunea de site referitoare la cronicile tuturor concertelor și am accesat paginile respective.

„Apariție grandioasă, ca și cum ar fi fost conștienți de mulțimea fanilor, Zafe Rafale și Baz Davies și-au făcut o intrare grandioasă, demarând cu marele lor hit *Once It Was You*. Li s-au alăturat ceilalți membri ai formației și toți au cântat majoritatea pieselor din noul album *Rent-A-Tee.* Singurul fiasco al serii a fost piesa din final, *About a Girl.* Dădea impresia că nu fusese suficient repetată și deodată Baz Davies a început să cânte cu totul altă piesă, spre vizibila uluire a celorlalți membri ai formației și, până să apuce ei să cânte celălalt text, Davies ajunsese deja la jumătatea melodiei."

Acel pasaj despre un cântec interpretat greșit era singurul care făcea aluzie la ce se petrecuse în seara aceea. Cum sunt o fire bănuitoare, am căutat pe internet niscaiva bârfe pe tema asta. Existau forumuri dedicate integral motivului pentru care Baz Davies părăsise formația Willow Down. Părerea unanimă părea a fi că Ben suferise o cădere nervoasă.

Pe net circulau tot felul de povești năstrușnice despre dependența lui de droguri, despre zvonul că fusese internat în toate clinicile de recuperare cunoscute, despre comportamentul lui bizar. Avusese o legătură cu Zafe… ba nu, fugise cu prietena lui Zafe. Ba nu, Zafe fugise cu prietena lui. Când am ajuns să citesc cum Baz fusese contactat de extratereștri și renunțase la muzică pentru a-și dedica viața pacifiștilor de pe Venus, am renunțat.

Am închis calculatorul. Harry începuse să se agite, strângând și desfăcându-și pumnișorii pe deasupra păturii, iar

afară în curte l-am auzit pe Jason înjurându-și mașina că nu era îndeajuns de mare ca să îndese în ea unul din tablouri.

— Jase? Tu ai mers la mai multe concerte decât mine.

Ținându-l în brațe pe Harry, încă adormit, l-am încolțit pe Jason chiar când încerca să încarce o frână automată peste un maldăr de alte obiecte îngrămădite pe bancheta din spate.

— Jem, există călugărițe care au mers la mai multe concerte decât tine. Ce voiai să mă întrebi?

Și-a îndreptat spatele, ca să se uite la mine.

— Ce se întâmplă dacă o formație cântă un cântec și unul din ei greșește?

Jason s-a holbat la mine, cu trupul slab sprijinit de mașină.

— *Poftim*? Adică încurcă textul sau cântă o notă falsă? Nimic. Jumătate din timp spectatorii sunt așa de exaltați încât poți să le cânți și imnul național, că puțin le pasă. Lor le place pur și simplu să se uite la tine.

— Vorbesc serios. Se iscă vreun tam-tam, ceva?

— Tam-tam ca la tobe?

L-am fulgerat cu privirea.

— Știi foarte bine la ce mă refer.

Harry s-a smiorcăit cu nasul în umărul meu și Jason și-a îndreptat atenția spre el.

— Mda. Se mai întâmplă. Dacă o trupă nu face repetiții sau dacă prezintă un potpuriu pentru prima oară, este posibil s-o dea careva în bară. Dar cui îi pasă? Face parte din experiența respectivă.

— Deci nu-i mare brânză?

— Nu chiar.

Jason a mângâiat părul lui Harry.

— Tot la tipul tău te gândești, așa-i? E dus rău cu capul, să știi. Simpatic, nimic de zis, dar…

Și-a împins pelvisul în față, cu o mișcare sugestivă.

— E țicnit.

— Da, Jason.

Am oftat și l-am luat pe Harry, pornind în căutarea lui Rosie.

19 mai

Am făcut-o. Bine, îmi însușesc toate meritele și n-ai decât să te uiți la mine până mâine pe deasupra afurisiților ăia de ochelari bifocali (zău că sunt oribili, omule, parc-ai fi tataie). După ce ea mi-a spus că ar trebui să-mi continui viața, după sentimentul de vinovăție pentru purtarea mea de la petrecere și după ce m-ai sfătuit să mă împac cu existența pe care mi-am construit-o… la un moment dat am început să mă gândesc, știi?

Când am văzut-o cu ochii ei mari, părând atât de fragilă, atât de speriată de ce-aș putea să fac sau să zic… Și-mi era așa milă de mine, mă simțeam atât de mort pe dinăuntru, totul din pricina fricii. Mi-e teamă să vorbesc, mi-e teamă și să tac. Am atât de multe de spus, e atâta suferință, îmi roiesc atâtea gânduri prin minte și nu pot cu nici un chip să le dau la iveală.

Săptămâna trecută am făcut rost de niște cocaină de la un individ care o vindea undeva pe o alee dosnică și care n-a avut curajul să mă privească în ochi. Pe urmă am stat toată ziua în magazin, uitându-mă la praful ăla. Arăta atât de inocent și de pur. Și am înțeles, am înțeles că m-ar face să mi se pară toate mai bune, fie și pentru un timp, pentru că nici nu-mi doream mai mult, doar să alung sentimentul ăsta de confuzie și dezgust față de mine însumi. Să găsesc o fărâmă de liniște, înțelegi? Și voiam să fac pasul, chiar voiam. La urma urmei, ce-am realizat încercând să mă țin departe de droguri?

Iar vrei adevărul? Voiam să mor. În secunda aia aș fi vrut să nu mai exist. Era mai rău ca oricând, chiar mai rău decât la început.

Apoi a intrat Jemima. Uitasem că urma să vină, uitasem că aveam întâlnire, uitasem tot, afară de alegerea pe care o aveam de făcut. Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost „Ți-e rău?" sau ceva la fel de banal, nici măcar nu părea să-i pese, era pur și simplu o întrebare de circumstanță, menită să alunge tăcerea aceea bolnavă din jurul nostru. În clipa aceea am înțeles că n-am s-o mai fac niciodată. Am aruncat la WC cocaină în valoare de optzeci de lire și am venit la tine.

Așa că da. O viață. Pot realiza asta, pot face ceva din maldărul ăsta de rahat în care am înotat până acum, ceva care să nu depindă

de ce am avut cândva, de ce am făcut cândva. Nu mai pot fi ce am fost odată, dar pot fi altceva, ceva aproape de mine cel adevărat. Prin urmare, încep. Încep să reclădesc din ruine atât cât pot, să ies la lumină, să fiu din nou un om ca toți ceilalți.

Încă nu știu cât de departe pot să ajung. Vreau să aflu de ce anume se ascunde Jem. De ce uneori se uită la mine de parcă ar vrea să mă vadă gol, iar alteori evită cu orice preț să mă privească. Încă sunt prea speriat ca să-i povestesc tot, prea înspăimântat că pe chipul ei ar putea să apară acea expresie caracteristică femeilor când dau cu ochii de cineva handicapat sau vulnerabil, privirea destinată cățelușilor bătuți sau pisoilor aruncați în râu. Acea privire care te dezumanizează, care-ți dă a înțelege că nu mai ești o ființă omenească, ci o creatură mai slabă și mai neînsemnată. Dar știu că, dacă vreau ca ea să-mi spună tot, atunci va trebui, la rândul meu, să-i spun și eu totul.

Vreau să mă mai prefac încă puțin. Dar știu că momentul adevărului se apropie.

capitolul 12

În plin efort de a-mi aduce părul într-o formă cât de cât îngrijită a sunat telefonul.

— Răspund eu! a strigat Rosie de la parter.

— Bine! Dacă mă opresc acum, am să arăt ca după o explozie într-un magazin de peruci.

Am continuat să-mi aranjez părul. Grație unei după-amiezi petrecute în baie în compania unei sticluțe de peroxid, rădăcinile părului meu redeveniseră blonde ca de obicei și acum mă luptam cu atotprezenții, dar rareori vizibilii mei cârlionți. Harry era în pat, Rosie se gătise până în vârful unghiilor și amândouă eram lihnite de foame. Ar fi fost bine ca Ben să fie un mare maestru bucătar, fiindcă dacă ne-ar fi gătit doar trei omlete cu brânză, am fi ajuns să ne mâncăm unii pe alții.

— Cine-i la telefon?

M-am dus în capul scărilor, dar Rosie luase telefonul cu fir lung și-l dusese tocmai în sufragerie.

— Sper că nu-i Ben care ne spune că nu vine.

Nou-descoperita încredere în sine a lui Ben îmi dădea de bănuit. De unde și până unde îl apucase din senin să gătească pentru femei? Totul părea a fi o reacție față de exilul său autoimpus și tot ce știu eu despre reacții este că uneori te aruncă exact în punctul de unde ai plecat. Nu m-ar fi mirat să aud că Ben se ascundea la subsol, cu o pernă în cap.

Rosie mi-a răspuns ceva ce n-am auzit, apoi s-a ivit la picioarele scării.

— Poți să mă scuzi față de Ben?

Tocmai își trăgea pe ea un sacou.

— A survenit ceva. Mă întorc repede, dar… mai întâi am ceva de rezolvat.

— Rosie?

Am început să cobor scara, dar Rosie deja pornise spre ușa de la intrare, strigându-mi peste umăr:

— Nu cred să se trezească Harry, totuși ai o sticlă gata pregătită în frigider, pentru orice eventualitate. Mulțumesc, Jem!

— Ca și cum aș avea de ales, am bombănit eu.

Am auzit trântindu-se ușa de la intrare.

— Presupun că-i ceva legat de vipera aia de Saskia, m-am adresat eu aparatului de îndreptat părul. O fi vrând să deschidă un centru de muncă silnică.

Mi-a venit în nări un miros rău-prevestitor de păr ars. De la o săptămână la alta părul meu se încăpățâna să se îndrepte tot mai greu. Dacă mai puneam la socoteală și atotpătrunzătorul miros de peroxid, duhneam ca o reacție chimică. M-am dat cu parfum de câteva ori, ca să maschez duhoarea, sperând că Ben n-o să-și închipuie că voiam să miros frumos anume pentru el.

Doamne, eram moartă de foame. Oare mi-ar fi prins bine un sendviș cu brânză înainte de venirea lui? Tocmai scosesem franzela și rontăisem o bucățică de coajă când am auzit afară frânele unei mașini.

— E cineva acasă?

Am ieșit afară, unde am dat cu ochii de Ben, încărcat de cutii în care se găseau borcane, cratițe și ingrediente.

— Dumnezeule! Parcă ar fi autocarul cu care merge în turneu Jamie Oliver, am spus, uitându-mă în interiorul mașinii. Ce naiba vrei să pregătești, un banchet cu șapte feluri?

— Foarte posibil.

Ben a cărat câteva cutii în bucătărie.

— N-ai de gând să mă ajuți?

— Credeam că-i vorba de o seară liniștită, în care tu faci toată treaba și eu doar stau și mă uit.

— Ha, ha! Nici vorbă, tu poți să bați albușurile. Unde-i Rosie?

— Tocmai a ieșit puțin.

— La dracu'! Voiam s-o pun să facă sosurile. Nu contează, ne putem descurca noi doi. Ia spală-te pe mâini.

Ben a dat năvală în mijlocul bucătăriei, unde a început să aranjeze ce scosese de prin cutii.

— Cratițe, unt, ouă, smântână. Celelalte le aduc din mașină pe măsură ce avem nevoie de ele.

M-am uitat la el cum măsura cantitățile ochiometric. Acum arăta cu totul altfel, entuziasmat și plin de energie.

— Deci… ai revenit cumva la gânduri mai bune?

A urmat o clipă de tăcere, apoi el a pus untul într-o tigaie.

— Da. Îmi pare rău, Jem. Un timp, viața mi s-a părut cam fără sens. Era nevoie să mă obișnuiesc cu gândul că, dacă n-am să mai pun în veci mâna pe chitară, asta nu înseamnă…

— Cine zice că n-ai să mai pui în veci mâna pe chitară? Doar nu ți-ai pierdut îndemânarea?

De data asta pauza a fost ceva mai lungă.

— Nu. Numai că nu sunt în stare.

Am început să separ albușurile de gălbenușuri, cu spatele întors spre el.

— Păi, de ce nu?

Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai firesc. N-am primit nici un răspuns. Ben, cu capul plecat, era ocupat să pună tigaia pe foc, atent la conținutul ei.

— E ceva legat de ce s-a petrecut la Philadelphia?

A ridicat brusc capul.

— Tu de unde vii, Jemima?

Ca tactică diversionistă, stratagema a funcționat.

— Din… dintr-o mulțime de locuri, știi…

— Nu, nu știu.

Acum mă privea drept în ochi.

— Ieri ți-am întors favoarea și te-am căutat pe Google. M-am gândit că ai un site pe internet.

— Chiar am!

— Mda. L-am găsit. Creațiile Jemima Hutton. Ceea ce m-a nedumerit a fost data la care a intrat în funcțiune.

Inima îmi bătea nebunește și palmele îmi erau prea transpirate ca să poată ține telul.

— Cum?

— Ai site-ul ăla doar de un an și jumătate. Înainte de asta, nimic.

Adrenalina îmi pulsa în vene de parcă s-ar fi spart un baraj.

— Ei bine, asta-i tot. Adică website-ul, pentru reclamă și vânzare.

Ben a întors capul de la tigaie. Îi simțeam răsuflarea în bucătărioara cea strâmtă. Mi-am dat seama că-mi încleștasem degetele pe mânerul oalei de lapte, într-un gest defensiv.

— Dar tu confecționezi podoabe de ani de zile! Așa mi-ai spus când mi-ai debitat povestea ta, la prima noastră întâlnire. Cum se face că abia acum ți-ai făcut un website?

Avusesem timp să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Abia acum un an și jumătate mi-am permis să-mi fac unul.

Mi-am luat un ton lejer și amuzat.

— Vezi tu, nu toată lumea are la îndemână teancuri de bani gheață.

Am simțit cum mă scrutează cu privirea, citindu-mi în suflet. Ca și cum aș fi avut un cod de bare imprimat pe frunte.

— Atunci cum ți-ai făcut reclamă? Unde ai avut sediul? Majoritatea celor cu website au măcar o pagină pe Facebook. Poate și un blog. Sau sunt înregistrați la Friends Reunited[20], ori mai dau anunț la vreun ziar local. Le apare numele *undeva.* Tu ai apărut din neant.

Fără să-și ia ochii de la mine, s-a apucat să scoată ambalajul de pe niște alimente aduse în cutia frigorifică.

— Așa că-mi închipui că ai secrete, lucruri pe care ai prefera să nu le afle lumea despre tine. De pildă, că de fapt nici nu te numești Jemima Hutton.

Am scăpat telul din mână.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Poftim?

Și-a plimbat o clipă ochii peste chipul meu. Ca și cum l-aș fi speriat.

— Nu știu la ce te referi, zău așa.

Ben a înclinat din cap.

— OK, poate că nu știi. Nu fac decât să-mi dau cu presupusul. Nu spun decât că tu știi cum e să nu vrei ca lumea să insiste să-și vâre nasul în viața ta.

Am răsuflat adânc.

— Adică eu să nu-mi vâr nasul în viața ta? De fapt despre asta-i vorba? Încerci să mă previi să păstrez distanța? Mă *șantajezi*?

M-a fixat cu o privire nemiloasă. La dracu'!

— Nu există șantaj atâta vreme cât n-ai nimic de ascuns, nu crezi?

Pe urmă s-a întors brusc și s-a apucat să-și prindă părul la spate.

— Bun. M-am gândit să încep cu pepenele…

A scos din cutia frigorifică un pepene îngrijorător de verde.

— …cu jambon de Parma, urmat de fileu de limbă de mare cu multă lămâie și sos bearnez, și în final omletă norvegiană.

Bucătăria era prea strâmtă. Dintr-odată am avut senzația că luasem proporții enorme, ca și cum aș fi fost în pielea goală, expusă, și aș fi încercat să mă ascund după niște cutii de chibrituri.

— Sună… toate sună foarte… mm…

S-a răsucit spre mine, cu o expresie care oglindea un amestec de compasiune și avertisment.

— Iată ce înseamnă să simți cum simt eu, Jemima. Ca și cum… ca și cum aș fi tot numai găuri. Lumea tot insistă să scormonească în ele, să vadă cât de adânc poate pătrunde înăuntru, până când mă crispez de teamă și durere. Regret că te-am făcut să nu te simți în largul tău, dar poate acum înțelegi cum îmi e mie în *fiecare afurisită de zi.*

— Atunci de ce nu-ți deschizi sufletul?

Îmi scăpase cumva un suspin, chiar la sfârșit, ca și cum mi s-ar frânt glasul?

— Din același motiv pentru care n-o faci nici tu.

Ben a cântărit pepenele în mână, plimbându-și degetele pe suprafața lui zgrunțuroasă, ca și cum în subconștientul lui încă ar mai fi existat o chitară.

— Amândoi suntem speriați de moarte pentru ce ne-ar

putea face lumea, așa că tăcem mâlc.

A făcut un pas spre mine.

— Aș vrea să pot. Aș vrea să mă pot implica, să mă îndrăgostesc, să… să simt atingerea *reală* a altei ființe, pentru că acolo unde sunt eu e o imensă singurătate.

A întins mâna liberă și mi-a răsucit o șuviță de păr.

— Dar există un zid, înțelegi? Între mine și restul lumii.

— Și nu îndrăznești să-l dărâmi, am șoptit.

Îi ofeream muniție. Eram conștientă de asta, dar puțin îmi păsa. Acum și aici, în bucătăria în care aerul devenea tot mai încins din clipă în clipă - și asta nu doar din pricina untului care se topea - îmi lăsam garda jos pe o porțiune infimă.

— De teama a ce s-ar putea strecura înăuntru, a încheiat Ben și m-a sărutat.

Și, Dumnezeule, l-am lăsat. Mi-am lepădat pavăza și m-am lipit de el, prinzându-l de brațe ca să-mi țin echilibrul, apoi i-am înconjurat gâtul cu brațele ca să fiu și mai aproape de căldura lui. Am închis ochii și i-am simțit limba desfăcându-mi buzele și deschizându-mi gura, și atunci m-am lăsat în voia lui, în timp ce brațele lui puternice de chitarist m-au învăluit complet, strivindu-mă între bufet și trupul lui. Sărutul de acum era cu totul altfel față de cel din fața magazinului, când încercase să scape de vizitatorul lui. Sărutările lui de acum erau atât de intense încât simțeam că nu pot să respir. Mă săruta ca un om care primește o mască de oxigen în clipa în care e gata-gata să se înece. Parcă nu se mai sătura. Când i-am simțit mâinile plimbându-se pe coapsele mele, ridicându-mi fusta ca să-mi atingă pielea, mi-am pus degetele pe fața lui, desenându-i pomeții, mângâindu-i obrazul neras și apoi umerii. Catarama de la curea, în mod ironic una confecționată de mine, mă înțepa în stomac, dar chiar și așa, tot i-am simțit erecția.

Și era *atât de plăcut.* Atât de plăcut să uit toate promisiunile față de mine însămi, să uit toată grozăvia și spaima trăite odinioară. Să mă eliberez câteva clipe de teama că apropierea de un bărbat îmi va dizolva personalitatea, făcându-mă să mă simt ca un câine bătut.

Pe urmă el s-a cutremurat. A scos un geamăt înăbușit, ca un strigăt de… ce anume? Durere? Frustrare? Și s-a desprins din îmbrățișare. A închis ochii și și-a sprijinit fruntea de vitrina bufetului aflat deasupra frigiderului, cu brațele încrucișate la piept și pumnii încleștați.

Am rămas fără suflare. Mă luptam să-mi recapăt suflul și să-mi vin în fire. Aveam mintea rătăcită din pricina emoției năvalnice, atât a lui, cât și a mea. Apoi arșița dorinței s-a domolit brusc, lăsându-mă încremenită de groaza a ceea ce fusesem la un pas să fac. În clipa următoare m-au copleșit tristețea și o durere cumplită.

— E în regulă, m-am auzit spunând. E în regulă, Ben.

M-am străduit să-mi recapăt calmul, ca o mașină accidentată al cărei metal începe să se răcească.

— Serios.

El continua să rămână cu spinarea gârbovită și cu ochii închiși. Legănându-se.

Inima îmi bătea mai să-mi spargă pieptul. Încăperea părea să se învârtească în jurul meu, desfăcându-se în bucăți, și m-am sprijinit de mașina de spălat ca să-mi recapăt echilibrul.

— Ben.

I-am pus o mână pe umăr. A sărit ca ars. Ca și cum ar fi uitat că eram acolo sau nu mi-ar fi auzit vorbele cu care încercam să-l liniștesc.

— *Doamne*!

În viața mea n-am auzi un glas mai încărcat de regrete, mai lipsit de expresie, atât de *pierdut.*

— E în regulă.

Părea a fi singurul lucru pe care eram în stare să-l spun. Aș fi vrut ca vorbele mele să găsească ecou în el, să-mi spună și el *mie* că totul va fi în regulă. Că nu se petrecuse nimic ireparabil, că nu-și schimbase părerea despre mine. Că puteam da amândoi uitării cele întâmplate.

Apoi din sufragerie a răsunat chemarea rațiunii: zbârnâitul telefonului. Ben a deschis ochii și m-a fixat cu privirea de parcă abia atunci m-ar fi văzut pentru întâia oară.

— *Doamne*!

Pur și simplu tremura.

— Se arde untul.

Fusese singurul lucru care-mi trecuse prin minte. Ce-i poți spune unui bărbat care tocmai te-a sărutat astfel? Ce poți spune când amintirile se întorc ca să te bântuie și nu-ți dorești decât să fugi?

— Unde te duci?

Ochii lui erau larg deschiși, pupilele i se măriseră, aproape să-i înghită fața, până când n-am mai putut vedea decât acele două găuri până în sufletul lui.

— Jemima?

— E *în regulă.* Mă duc doar să răspund la telefon, poate e ceva important.

Trebuia cumva să ies din încăperea aceea, unde mirosul de unt ars începuse să aducă a pucioasă.

Era Jason.

— Pari supărată. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ben e la noi, gătește.

— Mda, *bine.* Gătește, am priceput. Nu vrei să te întorci la el și să-i arăți șmecheria aia cu cuburile de gheață…?

— Jason, de ce-ai sunat?

Fusesem nevoită să-i tai vorba, altfel ar fi rămas pe fir toată noaptea, relatându-mi preferințele lui în materie de trucuri sexuale. Iar eu îmi doream atât de mult… *atât de mult…* să nu mă gândesc la sex în clipa aceea.

— Ah! Bun, uite care-i chestia, iubito, cred că am lăsat aparatul de sudură în priză în atelier. N-ai putea da o fugă până acolo să-l deconectezi? Mă rog, nu că ar lua foc toată șandramaua, dar… ca măsură de siguranță, înțelegi?

— Nu pot s-o las pe mâine-dimineață?

Sau pentru oricare alt moment, când n-aș mai fi avut în bucătărie un chitarist cu posibile tendințe sinucigașe?

— Cât de mult îți pasă de lucrurile tale din atelier? Pe o scară de la unu la zece, unde unu e Terry Wogan[21] și zece minunăția aia de bărbat de lângă tine?

— Bine, mă duc chiar acum. Numai să te liniștești.

— Mulțumesc. Oh, Jem, încă ceva…

— Ce e?

Din bucătărie s-a auzit zăngănit de cratițe.

— Gândește-te la chestia aia cu cuburile de gheață. Zău așa. De fiecare dată.

— Mai tacă-ți gura, Jason.

Am închis telefonul.

Ben curățase bine tigaia arsă, topise din nou untul și acum îl amesteca foarte atent. Când mi-a întâlnit privirea, în ochii lui se citea o vagă disperare.

— Totul în regulă?

— Era Jason, vrea să mă duc până la atelier, să văd dacă n-a lăsat cumva aparatul de sudură în priză. Ești…?

— Atunci ar fi bine să te duci. Cât lipsești tu, eu am să prepar aperitivele. Aici sunt aproape gata, așa că putem mânca de îndată ce te întorci. Rosie o să-și mănânce porția ei mai târziu, asta e.

Căldura îi îmbujorase obrajii și prin abur ochii lui păreau larg deschiși.

Aș fi vrut să mă prăvălesc în adâncul lor, aș fi vrut să fug. Oare cum putea cineva să cadă pradă unui asemenea conflict interior? Îmi simțeam mintea sfâșiată în două. Iar acum, din pricina lui Jason, nu mă puteam gândi decât la șmecheria cu cuburile de gheață și la posibila reacție a lui Ben.

— Mă întorc imediat.

— Poate îmi arăți și mie într-o bună zi atelierul. Ar fi interesant să văd cum confecționezi cataramele.

Căzusem cumva într-un univers paralel? Unul în care eu și Ben fuseserăm la un pas de a ne smulge hainele unul altuia, ca pe urmă să ajungem să petrecem o seară decentă, discutând despre artă și literatură?

— Da. Dar nu acum, dacă nu cumva vrei să mai arzi încă o tigaie.

El a zâmbit și doar vaga expresie rătăcită din privirea lui îi dezmințea cuvintele:

— Rămân aici, sunt OK.

Aerul răcoros al nopții s-a întins ca o loțiune pe pielea mea înfierbântată. Întâmplările serii începuseră deja să-mi pară o

amintire îndepărtată sau un vis. Poate reacționasem exagerat, poate că sărutul lui fusese doar un pupic afectuos, scăpat de sub control. Dar coapsele îmi fremătau la gândul atingerii lui, al degetelor lui pe spațiul dintre bikini și marginea ciorapilor. Nimeni nu face o asemenea greșeală - chiar dacă sărutul ar fi fost rodul imaginației mele, ar fi fost nevoie de o minte genială să dea o explicație rațională gesturilor lui.

Ben mă dorise. Îl dorisem și eu. *Apoi, într-o străfulgerare de oroare, mintea mi s-a deschis, lăsând amintirile să năvălească înăuntru. În acel gol imens unde fuseseră părinții mei. Randall, încercând să ne țină la un loc, Christian cedând nervos. Și Gray. A ieșit la suprafață O iubire care nu era iubire, ci teamă, a scos capul la suprafață. Apoi fuga, mereu, mereu fuga…*

Am scuturat din cap, lăsând aerul să circule la baza gâtului. Nu se întâmplase nimic neobișnuit, trebuia să-mi repet asta încontinuu. Cele petrecute nu însemnau nimic. Ben era singur, suferea, avea nevoie de încurajare și, întâmplător, era aici. Fără nici un rost. *Și atunci, de ce mă ardea pielea acolo unde mă atinsese?*

Aparatul de sudură era în mijlocul atelierului. Nu se vedea nici un semn cum că ar mai fi fost legat la vreo sursă de curent, dar am deconectat prizele pentru orice eventualitate. Ăsta era Jason: capabil să lase costița pe grătar ore întregi, dar când venea vorba de aparatura lui îl apuca îngrijorarea.

M-am înapoiat acasă. În timp ce traversam peluza, am văzut umbra unui vehicul care trăgea pe dreapta. Eram prea departe ca să-mi dau seama al cui era sau dincotro venea, însă lumina farurilor mi-a măturat o clipă picioarele, apoi s-a îndepărtat pe alee, trecând de casa noastră. Am auzit zgomotul înfundat al unei portiere care se deschidea, apoi voci vorbind în șoaptă. A urmat o tăcere, altă șoaptă, pocnetul sec cu care se închidea portiera unei mașini scumpe, apoi huruitul motorului, semn că mașina demarase în trombă pornind spre sat.

În poartă s-a ivit Rosie. Am dat cu ochii una de alta și amândouă am dus mâna la inimă, cu chipurile speriate.

— Ce dracu' e cu tine aici? m-a întrebat ea.

Glasul îi tremura puțin, poate chiar o speriasem când

apărusem ca o umbră pe peluză în întunericul nopții.

— Credeam că la ora asta tu și Ben sunteți cuibăriți unul lângă altul.

— Aproape mă aștept să-ți fi aranjat să ieși în astă-seară, ca să forțezi lucrurile.

Poate că și mie îmi tremura puțin glasul.

— Ți-am spus de atâtea ori, eu și Ben… nu-i nimic între noi.

— De-aia ai pe obraz urme de țepi de barbă care se văd și în BEZNA asta?

— Nu, m-am înroșit la față, atâta tot.

— Da, bine.

Rosie a tăcut, lăsându-și capul pe o parte.

— Nu cumva se aude Harry?

— Când am plecat era bine mersi și dormea neîntors.

— Acu' nu mai doarme neîntors.

A zorit pasul și, har Domnului, a renunțat să mă mai interogheze.

— Chiar plânge tare.

— Sunt convinsă că Ben s-a dus la el, am spus. Nu-ți face griji.

Dar când am ajuns acasă, Ben gătea de zor, răsucind un pește pe grătar cu o mână și bătând albușuri cu alta. Avea pe umăr un prosop și părul îi lunecase pe obraz.

— Ah, ați venit. Mâncarea e aproape gata. Ai sosit la timp, Rosie.

Dar Rosie a trecut în fugă pe lângă el, fără a se opri măcar să schimbe câteva cuvinte de circumstanță, și s-a năpustit pe scări. M-am dus după ea, temându-mă să nu rămân din nou singură cu Ben în spațiul acela strâmt.

— Harry?

Rosie a cotit pe după colț și a intrat în dormitor.

— Ce…?

O auzeam cu greu printre urletele lui Harry. Bebelușul reușise cumva să-și răstoarne peste el coșulețul în care dormea, rămânând captiv sub greutatea lui. Rosie l-a tras de acolo și l-a luat în brațe. Am văzut-o că tremura din tot corpul.

— Oh, Doamne, repeta ea. Oh, Doamne.

Feţişoara lui Harry era roşie ca racul şi brăzdată de lacrimi, iar un braţ i se albăstrise uşor.

— Oh, Doamne! Aşa trebuie să arate braţul? Oh, Doamne, Jem, ce-am să mă fac?

A strâns cu putere bebeluşul la piept şi l-a legănat până când ţipetele lui s-au preschimbat încet într-un geamăt continuu.

— Oh, Doamne.

L-a dus pe Harry la etaj şi s-a aşezat pe canapea, inertă.

— Cheamă doctorul. O să-i facă lui Harry un control amănunţit, dar eu sunt convinsă că nu s-a întâmplat nimic.

Am tras telefonul până lângă ea şi am lăsat-o să formeze numărul, continuând să-l liniştească pe Harry, care începuse să sughiţe.

Ben se oprise din gătit şi aburul din bucătărie se risipise. Acum se uita în sufragerie prin crăpătura uşii, la Rosie şi la bietul Harry. Era alb la faţă.

— Cât de bolnav la cap poate să fie cineva ca să lase un bebeluş să ţipe în halul ăsta? l-am luat eu în primire. Şi să-mi vii cu cine ştie ce scuză penibilă, de fapt găteai şi bineînţeles că nu i-ai acordat nici o atenţie. De cât timp plânge?

— Nu pot…

— *Ticălosule*!

Şi, fără să stau prea mult pe gânduri, mi-am luat avânt şi l-am plesnit peste obrazul lui perfect. Fusese o lovitură puternică, dată cu toată palma, o lovitură care-i mutase capul dintr-o parte în alta prin forţa ei.

Ben a îngheţat. Brusc umerii i s-au gârbovit, ca şi cum s-ar fi prăbuşit pe dinăuntru, iar chipul lui părea că mă priveşte cu mii de ochi. O lacrimă i-a tremurat în gene, dar expresia lui încremenită n-o lăsa să cadă. Am simţit că ceva se sfâşie în mine.

— Ben?

Şi-a trecut palma peste pleoape şi dus a fost. A ieşit glonţ pe uşă, străbătând în goană grădina şi a dispărut pe alee. A urmat o clipă de tăcere, cât a răsucit cheia în contact, apoi s-a auzit

motorul unei mașini puternice îndepărtându-se pe stradă cu o viteză dementă.

Rosie era convinsă că era atât de nepricepută ca mamă încât Serviciile Sociale s-ar fi putut ivi oricând în prag ca să i-l ia pe Harry.

— Nu-mi vine să cred că am plecat de acasă! Ce-a fost în capul meu, Jem? S-ar fi putut întâmpla orice!

Era atât de preocupată de propria-i incompetență încât nici nu-i trecuse prin minte să arunce vina pe mine sau pe Ben.

— Păi, cum ar fi fost dacă ar fi rămas prins sub șifonier sau ar fi căzut cu fața peste ceva… s-ar fi sufocat! Iar eu nici măcar n-aș fi fost acolo!

Și iar a podidit-o plânsul. Harry i-a preluat supărarea și s-a pus din nou pe plâns, deși doctorul îi făcuse un consult complet și declarase că e „unul dintre cei mai sănătoși copii pe care i-am văzut de ceva vreme încoace".

— N-aveai de unde să știi. Și o să luăm toate măsurile să nu se mai întâmple niciodată una ca asta, așa că nu te mai frământa.

O parte din mintea mea încerca să reconstituie ce făcuse Ben în împrejurarea respectivă și mă întrebam ce fusese în capul lui.

— Harry, ești bine mersi, și cu asta, basta.

Simțeam cum îmi tremura buza de jos de milă pentru mama și copilul care plângeau. De ce nu rămăsese Ben ca să dea explicații? Să fi fost tot ceva legat de spaima lui față de… chiar așa, ce *anume* îl înspăimânta pe Ben într-un asemenea hal? Atingerea fizică? Nu fusese înspăimântat în cele câteva clipe cât mă ținuse în brațe în bucătărie. Excitat, da. Disperat, da. Însă nu înspăimântat, abia mai pe urmă. Am încercat să rememorez clipele în care văzusem cum i se aprindea în ochi expresia de panică, dar părea să nu existe nici o legătură. Îi fusese teamă să meargă la inaugurarea Saskiei sau când aflasem despre Willow Down sau când îl invitasem la cină… poate era pur și simplu *dus cu capul.*

Am luat restul de pepene lăsat de Ben și l-am pus în

frigider. Nici mie, nici lui Rosie nu ne era prea foame, deși Harry golise pe nerăsuflate biberonul și adormise tun.

— Zău, Harry, chiar că te porți ca un bărbat, am spus, văzând cum se cuibărise în brațele lui Rosie ca un om băut. Puțin îți pasă de emoțiile altora.

Am lăsat-o cu Harry în brațe și am urcat în camera mea. Majoritatea lucrurilor mele erau tot nedespachetate: câteva bluze se revărsau peste buza rucsacului, iar articolele mele de toaletă zăceau împrăștiate pe pervazul ferestrei ca niște piese de puzzle.

Le-am privit pe toate. Nu atârnasem nimic pe umerașe, nici nu pusesem ceva în micul șifonier. Chiar dacă crezusem că m-am instalat, subconștientul meu știuse și-mi spusese să nu mă obosesc să despachetez.

M-am apucat să adun diverse lucruri și să le îndes înapoi în bagaje. Undeva în adâncurile mele plutea un sentiment de panică, eliberat din veșnicele lui ancore de noua întorsătură a lucrurilor. *E timpul să pleci, e timpul să fugi.* Mintea mea continua să scormonească detaliile comportamentului lui Ben, disperarea lui de a intra în contact cu altă ființă, apoi respingerea acestui contact, și totuși nu mă amăgeam cu gândul că urma să plec pe motiv că el își lăsase garda jos. Ceea ce mă înspăimântase cel mai mult era că *eu însămi* coborâsem bariera. Trezirea bruscă a unei dorințe pe care o credeam strivită în mine, dorința de a fi ținută în brațe, de a fi iubită. O emoție pe care n-o puteam permite. Pe care nu mi-o puteam permite. Dacă îmi îngăduiam asemenea dorință ar fi însemnat să risc să mă îndrăgostesc, iar dragostea însemna să am încredere în altcineva. Încrederea în altcineva însemna să cedez altuia controlul, ori nici un bărbat nu mai trebuia vreodată să aibă control asupra mea. Niciodată. Mai ales slăbănogul ăla ciudat, cu părul alandala și cu mintea încă și mai alandala.

Pe neașteptate mi-a venit în minte chipul lui atunci când Rosie coborâse scara ținându-l în brațe pe Harry, care urla ca din gură de șarpe. Pe chipul lui citisem un amestec de teamă și de resemnare aproape insuportabilă, de parcă ar fi acceptat

ceva ce nu-și dorise niciodată. Un dor nestăvilit, combinat cu atâta suferință încât privirea i se întunecase și avea obrazul împietrit. Mi s-a strâns inima de parcă ar fi fost lovită cu piciorul.

20 mai

Îmi pare rău, dar nu mai pot continua așa. Am dorit-o, am tânjit după viața pe care mi-am închipuit că pot s-o duc, iar acum știu că nu sunt în stare.

Tot ce am realizat e că-mi dau seama ce-am pierdut.

Nu mi-a mai rămas nimic.

Trebuie să dispar. Plec.

capitolul 13

A doua zi am lăsat-o pe Rosie în pat, i-am aruncat veselă din ușă un „pe curând" și mi-am săltat rucsacul pe umăr. Îi scrisesem un bilet de rămas-bun pe care-l lăsasem pe perna patului meu, adunasem cearșaful și cuvertura și le îndesasem în mașina de spălat. Ștersesem orice urmă a ședерii mele în acea încăpere. Rosie avea să mă uite repede, la fel cum mă uitaseră atâția înaintea ei. Faptul că aici mă simțisem acasă mai mult ca oricând, că avusesem un locșor al meu, cum nu mi se mai întâmplase de la cincisprezece ani, nu-mi dădea dreptul să numesc această locuință „casa mea". Nu *aveam* nici un drept. Nici o credință, nimic de care să mă agăț. Eram o fantomă care trăia într-un alt plan al existenței, nebănuit nici chiar de către cei care mă numiseră prietenă.

M-a săgetat un sentiment de remușcare atât de viu încât am fost nevoită să mă opresc ca să-mi recapăt suflul. Mă îndreptam spre stația de autobuz, trecând prin dreptul acelei porți deschise opulenței care fusese vechea fermă a Saskiei și a lui Alex. Acum nu mai aveam cum să-i demonstrez Saskiei ce greșeală făcuse refuzând să-mi accepte colecția în magazinul ei și prelungind acea vendetă stupidă pe care tot ea o declanșase, fără vreun motiv aparent. Nu avea cum să-și mai vâre nasul în viitoarele mele realizări. Gândul la o altă pierdere mi s-a înfipt în minte, dar de-astă dată am ridicat capul sus, am privit drept înainte și nu l-am luat în seamă. Venea autobuzul. Trecutul nu mai conta - iată ce trebuia să-mi repet fără încetare. Trecut recent, trecut apropiat, nu exista nici o diferență. Totul trecuse. Eram capabilă să uit.

Magazinul era închis. Vitrina principală era acoperită de un

uriaș oblon metalic, încuiat cu lacăt, iar ușa avea bare pe dinăuntru. După toate aparențele, Ben nu călcase aici toată ziua.

Răsuflam greoi, ca după o alergare, și mi-am trecut palma peste ochi. *Ce* făceam? Eu nu plângeam niciodată, absolut niciodată.

Îmi secaseră lacrimile în urmă cu cinci ani, când îmi făcusem altă promisiune. Desigur, obosisem, dar atât și nimic mai mult. Eram și puțin dezamăgită să găsesc magazinul încuiat și cufundat în tăcere. Voisem… *ce* anume voisem? Să stăm de vorbă? Să aflu care era problema lui? Sau pur și simplu să mă confrunt cu el, să-l întreb cum îndrăznea să-mi tulbure starea de echilibru cu întrebări neașteptate și cu schimbarea lui, la fel de neașteptată, îngăduindu-mi să-i citesc gândurile în timp ce mă săruta nebunește? O *tâmpenie. O tâmpenie.*

Drumul spre stație trecea prin dreptul casei din Wilberforce Crescent. Kilometrul parcurs pe jos mă ajutase să-mi recapăt controlul asupra propriilor sentimente și am reușit să mă conving că trebuia să-l anunț că plec. Doar ca să… - și era ceva important - *doar* ca să-și găsească pe altcineva care să lucreze la magazin.

Am apăsat butonul soneriei. N-a răspuns nimeni, așa că am coborât tiptil treptele de la subsol și am încercat să mă uit prin crăpăturile obloanelor de la ferestrele aflate sub nivelul străzii. Printre lamele verticale abia am reușit să zăresc câteva instrumente muzicale împrăștiate pe jos, parcă lăsate acolo de o formație care s-ar fi întrerupt în mijlocul unei repetiții. O chitară stătea rezemată neglijent de orga electronică, iar toba avea bețele încrucișate deasupra. O chitară vișinie fusese trântită cu fața în jos, părând abandonată. Și peste toate se așternuse praful.

Toate acele instrumente nefolosite, încuiate în sala de repetiții de la subsol, păreau vulnerabile, iar felul în care fuseseră lăsate acolo inspira un sentiment de amărăciune. Ca și cum Ben ar fi fost acolo, încercând să cânte, să recreeze Willow Down. Sau poate că eu interpretam prea mult cele văzute? Să

fi fost o simplă încăpere închisă și dată uitării?

M-am așezat pe treaptă și mi-am mușcat buza, imaginându-mi cum ar fi fost să dau buzna înăuntru, în căutarea inevitabilei concluzii.

Probabil m-aș fi trezit înșfăcată de șase unități de mascați înarmați.

O mașină m-a claxonat din stradă. Am sărit în picioare, încordându-mi privirea să descopăr liniile elegante ale automobilului Audi argintiu și, în schimb, am dat cu ochii de silueta îndrăzneață a mașinii sport a lui Jason.

— Hei, Jem! Ai să faci hemoroizi dacă stai pe trepte! Ce faci acolo?

— Credeam că ești la Londra.

M-am îndreptat spre locul unde se oprise, blocând traficul.

— Mda. Am fost la Consorțiu. Abia acum m-am întors. Te-am căutat.

Mi-a deschis portiera ca să urc în mașină, dând deoparte o ladă cu o cantitate impresionantă de roți și roți dințate, plus o cutie metalică mare și pătrată. Parcă-l dezmembrase pe robotul Robbie[22]. Am ezitat, iar el a înălțat din sprânceană.

— Ne părăsești, fetițo?

— Eu…

— Vrei să-mi spui despre ce-i vorba?

— N-am ce să-ți spun.

M-am suit în mașină.

Jason a măsurat casa din priviri.

— Deci aici stă tipul tău? Tre' să aibă bani, nu glumă, e tot ce pot să-ți zic.

— Nu-i *tipul meu*. Și de ce zici că m-ai căutat?

— Rosie a făcut o criză. M-am gândit că i-ai putea fi de ajutor, să stai de vorbă cu ea, s-o liniștești, știi tu, chestii de-ale fetelor. Așa că am bătut împrejurimile, încercând să-ți tai calea la barieră.

— Ce tot zici acolo, aiuritule?

Jason m-a privit direct în ochi.

— I-am luat-o înainte lui Rosie. Ți-am citit biletul. Pe urmă l-am rupt. Mi-am zis că pot să ajung în stație înaintea ta și m-

am gândit s-o iau pe aici. Ai pus totul la suflet, fetițo.

— Ba nu! Nu voiam decât să… după cum a plecat aseară… sunt îngrijorată, asta-i tot.

Jason a accelerat, intrând în fluxul traficului, și a ieșit din oraș.

— Mda. Deci stai pe treptele lui ca un câine pierdut, așteptându-l să vină acasă, numai fiindcă ești *îngrijorată*? Mie să nu-mi îndrugi bazaconii, scumpete, asta sună complet aiurea.

— Ce-a pățit Rosie?

— Oh, am atins un punct sensibil, este? Da, mă bate gândul că micuța noastră Jemima arde de dorul unui flăcău pe nume Benny. Și reține, te rog, l-am văzut cum se uita la tine, parcă aștepta să-l descarcerezi.

— Nu poți să renunți la imaginația ta bolnavă despre viața mea amoroasă și să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt cu Rosie?

— E vorba de o asistentă socială. S-a trezit cu ea la ușă. Abia mă întorsesem de la Londra și mă trântisem pe canapeaua din atelier, când a venit Rosie, plângând cu sughițuri, spunând că venise o hoașcă bătrână care voia să știe dacă-l hrănește pe Harry al nostru așa cum trebuie. Baba s-a uitat prin dulapuri, a verificat cărucțul și alte chestii de-astea.

— Ei, la dracu'!

Cea mai cumplită spaimă a lui Rosie devenise realitate: cineva, cumva, va bănui ceea ce bănuia ea însăși, și anume că nu era în stare să-și îngrijească bebelușul. Bineînțeles, era ridicol ca extenuarea și sentimentul de vinovăție s-o facă să se simtă neputincioasă. Îl adora pe Harry. O asistentă socială la ușa ei era ultimul lucru care ar fi putut s-o facă să se simtă o mamă capabilă și descurcăreață.

— Tu știi cum s-o iei, Jem, pe tine o să te asculte.

— Dar…

Jason s-a uitat la mine cu un aer solemn.

— Iubire, uite care-i treaba. Indiferent de ce sau spre ce fugi tu, tot acolo o să rămână. Îți jur pe ce am mai scump că mâine o să fie tot acolo. Dar Rosie are nevoie de tine azi… azi. Și… poate… că tipul tău are și el nevoie de tine. Nu vrei să-ți pui

lucrurile în ordine aici, înainte să-ți iei zborul spre alte mări și țări? Sau așa faci tu întotdeauna… te implici și pe urmă lași totul baltă și fugi, ca nu cumva să porți vreo răspundere?

— Tu nu știi *nimic.*

El și-a plecat capul.

— Oricum, cre' că dacă te aduc io 'napoi, Rosie s-ar putea să ne gătească ceva. Mi s-a luat de porcăriile alea din restaurantele de fițe din Londra. Să ne facă Rosie o mâncare thailandeză cu sos curry și am să mor fericit!

— Jason!

Nu m-am putut abține și am pufnit în râs. Era un tip inimos, chiar dacă în cazul lui, inima era plantată solid exact deasupra unui stomac care chiorăia de foame.

— Bine. Mă întorc. Deocamdată. Dar mai întâi am nevoie de un sfat.

— Cum? De la mine? Ce vrei să știi? Io nu-ți pot spune nimic ce nu știi tu, poate doar cum să dansezi tango la orizontală.

Și-a mișcat sugestiv șoldurile și s-a lovit de volan, drept care a scos un țipăt ascuțit.

— Cum să fac să dau de el?

— Păi, ce treabă ai cu Ben când mă poți avea pe mine? a replicat Jason cu glas ușor gâfâit, încercând să-și potolească durerea dintre picioare.

— Cum spuneai chiar tu, poate ar trebui să stau de vorbă cu el. Și nu te uita așa la mine, nu-i cum ai zis tu. Vreau doar… vreau doar să mă conving că totul este OK. Ultima oară când ne-am văzut s-a purtat ca un nemernic și vreau să-i cer o explicație. Da. Să mă asigur că este în viață și să aflu ce dracu' e în neregulă cu el.

Jason a răsuflat zgomotos.

— Phuu! Crezi că și-a luat zilele?

— Nu! De ce, tu așa crezi?

— Rosie mi-a zis că tipul a fugit ca din pușcă în clipa când ai sărit la el… unu' sensibil ca ăsta… cred că este în stare de orice. Să intre cu mașina într-un zid, să se spânzure.

— Ești un balsam pentru inima mea, Jason, așa-i? Zi-mi o

dată, cum aflu ce-i cu el?

Jason m-a privit aspru și insistent.

— De ce plângi?

— Nu plâng.

Mi-a atins obrazul cu un deget care mirosea a lichid de îmbălsămare.

— Atunci îți curge pielea, fetiță.

Am icnit, luptându-mă să-mi stăpânesc lacrimile. Eu nu plângeam *niciodată.* Absolut niciodată.

— N-am nimic.

Jason a virat brusc și a frânat într-o stație de autobuz, apoi a oprit motorul.

— Ale naibii femei! Ia vino-ncoa!

Un braț m-a tras fără menajamente spre neașteptata și liniștitoarea căldură a hainei lui de lână.

— Dacă mai adun mulți hormoni pe haina asta, o să-i crească sâni.

Felul lui de a fi, aspru și inimos în același timp, era mai mult decât puteam să îndur. Lacrimi tăcute au început să-mi șiroiască pe obraji, în timp ce el mă ținea strâns la piept.

— Eu doar…

Cuvintele îmi ieșeau printre suspine, sunând și mai înăbușit, așa cum ședeam pierdută cu totul în brațele lui Jason.

— Ben… E atât de… de *speriat…* tot timpul. Vreau să știu… de ce… fuge… *el.*

— Probabil că și el ar vrea să afle același lucru despre tine, Jem, a spus încetișor Jason, frecându-mă ușor pe spate, din câte mi-am dat seama, fără conotații sexuale. Toți știm clar că și tu ești speriată și fugi de ceva, fetiță.

M-am desprins din brațele lui, îndreptându-mi spatele, și mi-am șters fața cu dosul palmei.

— Ce vrei să spui?

— Oh, haida de. Ai apărut de nu știu unde, nu vorbești niciodată despre ce-ai lăsat în urmă și ești îngrozită ca nu cumva să-ți cadă cineva cu tronc. Chestia aia pe care încerci tu s-o ascunzi, fată, tre' să fie ceva tare serios. Și io nu mi-aș bate capu' că omu' ăla își face felu'. Are o față pe care o știe toată

lumea, așa că am fi aflat de mult.

M-a strâns la piept de mi-au trosnit oasele.

— S-a dat la fund, atâta tot. S-a ascuns pe undeva.

— Păi atunci, habar n-am de unde să încep să-l caut.

Prin minte îmi fulgerau diverse posibilități. Da.

Aveam să dau de urma lui, aveam să descopăr unde se ascundea. Jason nu mă putea acuza că las lucrurile încurcate în urma mea. Purtarea mea va fi fără reproș. *Pe urmă* aveam să fug.

Jason s-a strâmbat și a pornit din nou motorul.

— Se pare că ce avem noi aici, iubito, este un blocaj de comunicare. O problemă psihologică esențială. Singura cale este ca tu și tipul tău să dați lucrurile pe față.

M-am holbat la el.

— În tine zace mai mult decât s-ar zice la prima vedere, nu-i așa?

Jason mi-a zâmbit lasciv și și-a acoperit încet sexul cu mâna.

— Fii convinsă, scumpo.

Când am ajuns, Rosie freca de zor podeaua bucătăriei. În mijlocul podelei se vedea o găleată cu clor și toată încăperea mirosea ca o piscină.

— Oh, Jason, ai găsit-o!

Rosie s-a căznit să se ridice în picioare și m-a strâns în brațe așa cum era, cu mâinile ude.

— Ușurel. Simt că mi se decolorează părul doar cât stau aici. Ce faci?

— Mă asigur că, dacă se întoarce proasta aia, n-o să aibă motive de reproș.

Rosie și-a scos una din mănușile de cauciuc și și-a șters un ochi care-i curgea.

— Mi-a spus să curăț casa de sus și până jos.

— *Poftim?*

Înțelept, Jason a pus ceainicul pe foc. Rosie s-a rezemat de marginea mesei, frântă de oboseală.

— S-a uitat peste tot, Jem, a fost ceva îngrozitor. S-a uitat până și în șifonier. A găsit câțiva biscuiți vechi, pe care-i

uitasem în dulap și care se muiaseră… știi tu, ăia oribli, cu nucă de cocos și a spus… a spus.

— A spus că nu-i o locuință potrivită pentru a crește un copil, a fost nevoit Jason să încheie în locul ei.

— Ia stai nițel. Așa ți-a spus aia de la Asistența Socială?

M-am așezat lângă Rosie.

— Că nu-i o locuință potrivită?

Rosie s-a mulțumit să dea din cap. Parcă era amorțită, dar se prea poate să fi fost și din pricina vaporilor. Mirosul de clor era atât de puternic încât am fi putut purifica apă în bucătărie. I-am înconjurat umerii cu brațul.

În dormitorul de la etaj Harry a scos un urlet.

— Mă duc eu, s-a oferit Jason. Tu ocupă-te de ceai, Jem. Și-ar fi bine să aveți și biscuiți, să nu ziceți că nu v-am spus.

Am așteptat până când el a urcat, apoi am îmbrățișat-o pe Rosie.

— Rosie, nu vreau să te fac să te simți ca o proastă, dar sper că i-ai cerut femeii ăleia să-ți arate un act de identitate.

Ea se pregătea să-și dea părul peste cap, dar s-a oprit cu mâna în aer.

— Poftim?

— În viața mea n-am auzit ca cineva de la Asistența Socială să vină pe nepusă masă, fără să te anunțe în prealabil, fără nimic, și să-ți spună să-ți faci curat în casă. Vreau să zic că Harry este bine mersi. Chiar doctorul a declarat că e foarte sănătos.

— Adică, aia n-a fost asistentă socială?

Rosie și-a rotit încet privirea peste găleata care fumega ușor și peste stropii de clor care se prelingeau de pe pereți.

— Și am muncit atâta de pomană?

— Mie mi se pare cam ciudat, atâta tot. De regulă, Asistența Socială nu se sesizează decât dacă socotește că un copil e în pericol, ceea ce nu-i cazul cu Harry. Deci înțeleg că nu i-ai cerut să se legitimeze?

— Mi-a spus că e, oh, Jem, iar am făcut o tâmpenie, nu-i așa?

Jason, care se înapoiase, mi-a prins privirea pe deasupra

capului lui Rosie și a rostit mut *„Saskia”.* Am dat din cap.

— Cred că cineva și-a bătut joc de tine cu bună știință. Cineva cu un simț al umorului nițel bolnav, a comentat Jason, înălțând din sprâncene.

Rosie a răsuflat prelung, ușurată.

— Doamne! Sigur că ai dreptate. Nu mi-a arătat nici o legitimație și era cam… cam costelivă pentru o asistentă socială.

— Mda, bine, nu cred că toate arată ca King Kong, să știi.

— Și *mi-a trecut prin minte* că era ciudat să vrea să se uite prin dulapuri. Eu… Doamne, Jem, ești un geniu.

— Nu mi-am făcut decât meseria, doamnă, am răspuns, ducând arătătorul la borul unei pălării imaginare.

— Și mai e o chestie, acu’ n-o să mai ai nevoie să cureți locu’ ăsta *ani buni* de-aici încolo.

Jason l-a depus pe Harry în brațele mamei lui.

— Gândește-te cât timp ai economisit.

— Nici chiar așa, Jason.

Rosie l-a strâns la piept pe Harry.

— Prin urmare, în semn de pocăință că am fost așa o toantă, cred că ar trebui să-ți gătesc ceva, Jem.

„Mulțumescu-ți Ție, Doamne”, a articulat mut Jason pe deasupra capului ei.

— Ești așa o prietenă de nădejde, Jem, a continuat Rosie.

În spatele ei, Jason a ridicat o sprânceană. M-a copleșit o asemenea rușine încât cred că m-am înroșit toată. Cum îmi închipuisem că-mi va fi așa ușor să plec? Am privit pereții, modelul halucinant al vechiului linoleum, am adulmecat mirosul umed de mâncăruri gătite care răzbătea prin cel de clor. *De ce* nu puteam rămâne aici?

Apoi au ajuns la mine cuvintele lui Rosie. Prietenă de nădejde. Oh, Doamne. Sigur…

capitolul 14

Nu volumul muzicii făcea să-mi zornăie creierii, ci basul insistent. Răsuna în mine ca un al doilea ritm al inimii, făcându-mă să percep întregul club ca prin vis, deși asta s-ar fi putut întâmpla din pricina luminilor mai mult decât difuze.

Mi-am luat ceva de băut și am pus paharul în fața mea, ca pe un zid de sticlă, sprijinindu-mă de o coloană și studiind ringul de dans.

Vizavi de bar era cabina DJ-ului, înconjurată de fete care păreau să fie foarte disponibile. Cabina avea geamuri fumurii, iar muzica mergea încontinuu, așa că nu-mi dădeam seama dacă DJ-ul era înăuntru. Îmi părea rău că nu-l luasem și pe Jason. O fi fost el un mare dobitoc, dar avea talentul de-a se simți în largul lui oriunde s-ar fi aflat, ca atare n-aș mai fi arătat ca o femeie venită să agațe un bărbat. Ceea ce și eram, de fapt, numai că venisem după un bărbat anume, nu după vreunul dintre tipii de aici, îmbrăcați cu haine de firmă și cămăși elegante cu eticheta la vedere.

Am pornit pe lângă perete, cu gând să ajung în cealaltă parte a clubului. Difuzoarele ascunse în ziduri făceau să-mi vibreze plămânii cu muzică dată la maximum, iar ritmurile tehno non-stop aproape creau un soi de transă și mă zgâriau pe nervi. În cele din urmă am ajuns la cabina DJ-ului și am privit înăuntru pe geamul din spate, la spinarea unui tip blond în cămașă albă, cu mânecile suflecate până la cot. Blondul s-a răsucit în loc și am văzut că avea o cască în ureche, stătea cu ochii închiși și fredona o melodie care nu avea nici o legătură cu ritmul turbat care ajungea la ringul de dans. Doi negri cu stații radio stăteau de o parte și de alta cabinei, în timp ce un

cordon bara accesul plebei înăuntru.

— Iertați-mă.

M-am apropiat de unul dintre cei doi, țipând ca să acopăr muzica.

— Vă rog, aș putea discuta cu DJ-ul?

Doi ochi întunecați mi-au studiat fața. Am zâmbit cât puteam eu de cuceritor, numai dinți și buze.

— Ce doriți?

— Să cer un cântec?

Habar nu aveam dacă DJ-ii mai ofereau muzică la cerere. Fusesem ruptă de această realitate prea mult timp.

Bodyguardul și-a încrucișat brațele la piept cu un mormăit, după care s-a proțăpit și mai bine cu picioarele în podea.

— Nu dă la cerere.

Acum chiar îmi părea rău că nu-l adusesem și pe Jason. El cunoștea care-i protocolul în astfel de situații. Sigur, poate cuvântul „protocol" era prea pretențios, „violență" s-ar fi potrivit mai bine.

— Nu vreau decât să-i spun ceva.

Alt mormăit.

— Stai la rând.

A arătat cu capul lui uriaș spre fetele care continuau să tropăie pe loc, deși nu înaintau nici măcar cu o lungime de sân.

Era o tâmpenie. Nu plătisem intrarea cincisprezece lire și încă șapte și jumătate pentru o poșircă de vodcă, doar ca să mi se spună să trec la rând în spatele unor adolescente. Am așteptat până când bodyguardul a revenit la starea de repaus, după care m-am strecurat pe sub cordon și am ciocănit în peretele de sticlă.

— Hei, Zafe!

Trei perechi de ochi s-au îndreptat instantaneu asupra mea și două perechi de brațe uriașe s-au năpustit spre mine, înșfăcându-mă fără prea mari menajamente și trăgându-mă înapoi, în timp ce călcâiele mele tropăiau mărunt, gata să piardă contactul cu podeaua. În cabină, DJ-ul deja își pierduse interesul, recăzând sub vraja muzicii lui. Am făcut singurul

lucru pe care-l poate face o femeie trântită la podea și împresurată de niște namile. Mi-am ridicat bluza și mi-am expus sânii.

— Oh, fir-ar al dracului! a exclamat unul dintre paznici. Asta ne mai lipsea. Acoperă-i, scumpo, nu interesează pe nimeni.

Dar cineva era totuși interesat. Poate pentru că-mi luasem măsuri de precauție și-mi scrisesem cu dermatograf pe sâni „Baz are nevoie de ajutorul tău", cu „e"-urile punctate de sfârcuri.

Zafe s-a așezat pe o navetă de bere goală, iar eu m-am ghemuit pe un taburet rupt și incomod dintr-un birouaș aflat în partea din spate a clubului. Zafe și-a aprins o țigară.

— Cred că știi că nu am absolut nici un motiv să-ți spun ceva.

A dat afară fumul.

— Nemernicul ăla ne-a lăsat pe toți cu fundu'-n baltă când eram în Philly.

— Da, știu. Dar ați fost cândva prieteni. Și crede-mă, Zafe, nu-l poți detesta nici pe departe atât cât se detestă el. Ar fi trebuit să-i vezi reacția când a aflat de reorganizarea trupei.

Zafe a ridicat din umeri. Trupul i se împlinise considerabil față de vremea când cânta în Willow Down și față de fotografiile care-l înfățișau aproape fragil. Acum arăta ca un jucător de rugby. Dar era la fel de blond și avea aceiași ochi frumoși, ca de pisică.

— Mda, bine.

După glas, aproape îi era rușine.

— Încă nu sunt convins că-i o mișcare bună, dar impresarul… hei, asta nu-i treaba ta.

A scos încă o dată fum pe nări.

— Deci, tu cine ești? Noua iubită a lui Baz?

— Nu. Nici vorbă.

Mi-am prins genunchii în palme, ca să nu se mai legene taburetul.

— Mi-e prieten și nimic mai mult.

Ochii lui ca safirul au lunecat peste sânii mei, acum

acoperiți din nou decent.

— Ai mers al dracu' de departe pentru o simplă prietenă când ți-ai arătat țâțele la tot clubul, a spus el sec.

Un nou val de fum a amenințat să întunece lumina unicului bec fără abajur care se legăna din tavan. Era clar că toți banii se investeau în fațadă.

— Uite, scumpo, Baz a fost cândva un mare star. Cel mai bun chitarist solo cu care am cântat vreodată. Dar era… cum să-ți zic eu ție? Inconsecvent. Îi cam plăcea cocaina, înțelegi? Chiar înainte de-a pleca în State pentru acel ultim turneu și-a luat liber trei luni ca să-și limpezească mințile, să-și corecteze comportarea și altele asemenea. Dar când am ajuns acolo… pur și simplu a luat-o razna. Într-o noapte a cântat de parcă intrase diavolul în el și în noaptea următoare… paf, a spălat putina cu o asemenea viteză că noi n-am aflat de plecarea lui decât a doua zi. Ne-am trezit că nu se suise în autobuzul cu care plecasem în turneu, nici nu fugise cu vreo fată, pur și simplu…

Zafe s-a întrerupt și și-a frecat brațele de parcă i-ar fi umblat ceva pe piele pe sub geaca de culoare deschisă.

— Un ticălos, a încheiat el.

— Și unde s-a dus?

Zafe s-a strâmbat.

— Habar n-am. Nici n-am știut că s-a întors la York până nu mi-ai zis tu adineauri. N-a luat legătura cu mine. Nici un telefon, nimic… Am încercat…

S-a oprit și tras cu sete din țigară o clipă.

— Am fost prietenul lui și a refuzat să-mi vorbească despre ce se petrecea în viața lui. M-a ținut departe. N-a vrut să-mi răspundă la telefon, nimic. Am umblat pretutindeni, am pierdut vremea prin localurile rău famate unde mergeam împreună, am fost în locurile lui preferate, nimeni nu știa nimic, nimeni nu-l văzuse. În anul acela am bătut la mai multe uși decât un martor al lui Iehova.

— Există vreun loc în care crezi că s-ar fi putut refugia?

Îmi țineam genunchii strânși în palme și simțeam cum unghiile mi se înfipseseră sub rotule.

— Acasă ai încercat, așa-i?

— Nu era nimeni.

Zafe și-a scuturat părul, dându-și bretonul din ochi. Acum avea o altfel de tunsoare, cu părul lung în față, dar scurt și țepos la ceafă, ca și cum ar fi avut fața la spate.

— OK. Îi cunoști familia?

— Nu. Ți-am mai spus. Nu suntem decât prieteni.

Ben nu-mi vorbise niciodată despre ai lui. Nu-mi vorbise despre nimic drag lui decât dacă îl îmboldisem eu s-o facă. M-au trecut fiorii. Semăna cu mine mai mult decât îmi închipuisem.

— Maică-sa și soră-sa trăiesc la Vancouver.

— În Canada?

M-a cuprins o panică sălbatică la gândul că Ben ar putea fi atât de departe.

— Bravo ție! Da.

Zafe continua să vorbească la fel de distant.

— Taică-său a murit și restul familiei a emigrat. Toți au întins-o chiar când începeam să punem formația pe picioare, așa că Ben a rămas aici. Le-a cumpărat o casă. Și-a vârât toate economiile în proprietatea aia, adică toți banii pe care nu i-a tras pe nas.

— Crezi că s-ar putea să fie în Canada?

Zafe a chibzuit câteva clipe. Și-a îngustat pleoapele spre mine, prin vălătucii de fum.

— Sigur nu ești o ziaristă în căutare de chestii confidențiale? Toată lumea vrea să afle ce s-a întâmplat cu marele Baz Davies.

Și-a înclinat capul.

— Până și eu, a încheiat el cu glas coborât. Deși… cinci ani înseamnă foarte mult. Presupun că cei mai mulți nici nu l-ar recunoaște acum. Iar cei care-l recunosc… pff.

A scuturat scrumul pe podea și apoi l-a strivit cu călcâiul.

— Nimeni nu mai dă doi bani. Știrea s-a perimat.

— Atunci, m-ai ajuta chiar de-aș fi ziaristă?

— Nu. Dacă ești ziaristă, poți să scrii din burtă.

Și-a ațintit ochii albaștri asupra mea.

— Deci, poți să-mi dovedești că nu lucrezi la un ziar?

Mi-am deschis larg brațele.

— Cum să dovedesc ceva ce nu există?

Zafe s-a ridicat și-a strivit mucul țigării cu vârful cizmei din piele, întinzând scrumul pe pardoseala de beton.

— Ai fost la el acasă?

— Acasă la Ben? Da, o singură dată. Dar am văzut doar holul, cu gresia aia ciudată. Ba nu, și camera aia mare cu canapele. Unde sunt instalate difuzoarele. Am mers împreună la o inaugurare și am băut ceva acolo înainte de plecare.

Am fost nevoită să ridic privirea către Zafe în timp ce umbla de colo-colo prin încăperea aceea pătrată și posomorâtă. Avea un mers bălăngănit, de parcă membrele i-ar fi fost prinse de trup cu elastic.

— Bine atunci. Chiar dacă ești ziaristă, măcar ești una în care Baz are încredere. Nu lasă să-i intre în casă orice scârța-scârța pe hârtie.

A scos din buzunar altă țigară și a aprins-o.

— La ce te uiți?

— La tine. Fumezi țigară după țigară. Ai luat obiceiul ăsta când mergeai în turneu?

— Ăsta și altele.

Zafe Rafale a zâmbit pentru prima oară și am înțeles de ce avea atâția fani.

— Mda. Deci. Ești prietenă cu Baz, acum te cred. Iar el a dispărut fără să-ți spună. Începe să devină un obicei, nu crezi? Înainte nu fugea.

Acum își întorsese privirea înlăuntrul lui, lăsându-se pradă gândurilor.

— Țin minte cum odată… tre' să fi avut vreo paișpe, cinșpe ani… eram la o discotecă, la o reuniune la școală, la un club, nu mai știu unde. Oricum, Baz pusese ochii pe o fată, îi plăcea de ea de luni de zile, așa că s-a dus la ea și a întrebat-o „Vrei să dansăm?" Și fufa aia l-a măsurat din cap până în picioare cu un zâmbet batjocoritor, după care i-a zis „Nu sunt chiar atât de disperată". Iar Baz, imperturbabil și rece ca Suedia, s-a uitat la ea și i-a replicat: „Tu nu, dar eu da". Uimitor. Ăsta-i Baz. Nu-și

pierdea niciodată cumpătul.

— Deci ce s-a întâmplat de atunci și până acum? De ce-i atât de… deprimat?

Zafe a suflat fumul spre tavan.

— Poate știi tu. Eu mi-am stors creierii pe chestia asta de nu știu câte ori. A fost vorba de droguri? Sau a fost vorba de vreo fată? Dar află de la mine că tre' să fi fost ceva al dracului de grav, fiindcă dacă m-ai fi întrebat înainte, ți-aș fi zis că mai degrabă ar fi înghițit autobuzul decât să plece din formație.

S-a uitat la Rolexul purtat la încheietura mâinii, sub manșeta suflecată a cămășii.

— Uite, în zece minute tre' să dau iar drumul la muzică. Ai ceva de scris?

Am reușit să găsesc într-un buzunar un pix și un petic de hârtie. Zafe a mâzgălit repede câteva cuvinte aproape indescifrabile.

— Aici mergea de fiecare dată când aveam timp liber.

Când am vrut să vâr hârtia în buzunar m-a prins brusc de braț.

— Dacă dai de el, spune-i… la dracu'… nu știu. Spune-i că mi-e dor de el. Atât.

— Cred că e un șapte.

Rosie vorbea pe un ton categoric, cum n-o mai auzisem de săptămâni întregi. După nașterea lui Harry își mai tocise simțurile, de parcă s-ar fi contopit mai mult cu lucrurile. Devenise mai confuză, mai puțin înclinată să spună ce gândea, ca și cum n-ar fi avut încredere nici măcar în propriile-i opinii.

— Moor Road, numărul șapte.

— Mie mi s-a părut că-i cifra nouă. „Main Road, numărul nouă."

Am întors hârtia cu susul în jos, în ideea că poate astfel scrisul va deveni mai clar.

— E vorba de Robin Hood's Bay, doisprezece locuitori și patru bărci de pescuit, a intervenit Jason cu ochii la Harry, care dădea din piciorușe pe peluză, eliberat din scutece. N-o să fie prea greu, așa-i?

— Poate nu vrea să i se dea de urmă.

— Atunci n-o să fie acolo, nu?

Jason s-a aplecat și l-a luat pe Harry în brațe. Rosie a lipit capacul cutiei pe care tocmai o umpluse cu felicitări și și-a luat feciorul din mâinile ușor lipicioase ale lui Jason.

— Sunt conștientă că de regulă și porcul din curtea vecinului de alături are mai multă minte, dar de data asta Jason are dreptate, a spus ea. Nu poți decât să încerci. Poate atunci ai să te simți mai bine.

Am rămas cu ochii la ea.

— Dintr-odată ai devenit foarte îndrăzneață. Ieri erai gata-gata să-l dai pe Harry spre adopție, azi vorbești ca la rubrica „Sfaturi de suflet pentru cititoare".

— Mda, Rosie are pe cineva, m-a informat Jason. Un bărbat. Cel puțin, așa presupun, că-i un bărbat. Nu cred că Rosie a noastră are gusturi ca ale tale, Jem, doar dacă-i bisexuală.

Și-a lins buzele.

— Și dacă-i așa, pot să mă uit și eu?

Am rămas cu ochii la Rosie.

— Mă miram eu de ce ți-ai aranjat părul și te-ai îmbrăcat frumos. Deci ai pe cineva, da? Fericito!

Rosie și-a netezit ostentativ poalele rochiei roz, care-i punea în valoare cârlionții negri și felul cum se ondulau pe umerii ei catifelați.

— Nu-i nițel cam… știu eu… Albă-ca-Zăpada?

— Albă-ca-Zăpada? a pufnit disprețuitor Jason. Tu? Mai degrabă domnișoara Lapoviță.

Rosie s-a învârtit în loc și Harry a râs fericit în brațele ei.

— Vrei să ai tu grijă de el, Jem? Cred că o să mă întorc pe la miezul nopții. Dacă nu, ai în frigider câteva sticle gata pregătite.

— Deci, spune-mi, sunt șanse să… știi tu… să rămâi peste noapte?

Rosie mi-a făcut un semn șăgalnic din sprâncene.

— Începi să calci pe urmele lui Jason.

— Eeii, haide! Vezi bine câtă experiență am eu pe lângă Jem, s-a plâns Jason. Oricum, nu cred că Jem are vreun fel de

experiență. Înțelegi ce vreau să zic?

L-am luat pe Harry din brațele ei.

— Ți-am mai zis că nu-s virgină, Jase.

Eram conștientă că încerca să mă provoace, să mă facă să vorbesc despre mine însămi.

— O să fii curând, dacă nu te apuci de treabă. Vrei să-ți împrumut batmobilul meu, să pleci în căutarea tipului tău mâine?

Mi-a fluturat prin fața ochilor cheile de la mașină.

— Îl arunci pe fereastră afară, îl vâri într-o ladă și-l aduci pachet aici, fără comentarii. N-o să-mi pese nici dacă-mi pătezi scaunele.

— Mai târziu o să vină Saskia să ia primul transport de felicitări.

Rosie l-a ignorat pe Jason, și pe bună dreptate.

— Sunt toate ambalate și gata de livrare. Bun, am tulit-o. Ne vedem mai târziu.

Eu și Jason ne-am uitat unul la celălalt.

— Nu vine tipul să te ia? am întrebat, în timp ce Harry își vârâse mânuțele durdulii în părul meu. Nu-i prea frumos din partea lui.

— Nu, e… e la serviciu. Ne întâlnim în oraș. Am autobuz peste zece minute. Pa!

Rosie a plecat în grabă, pe tocurile ei înalte și gătită frumos, îndreptându-se spre stația din centrul satului. Jason m-a înghiontit în braț.

— Știi ce? Eu cred că individul nu-i cușer. Ei draci „la serviciu", e însurat și atât, nu crezi?

— Rosie nu-i proastă, Jase.

M-am îndreptat spre casă.

— Mai trebuie să se gândească și la Harry. N-o să se ducă să-și facă de cap cu bărbați însurați când are acasă un copilaș de trei luni, nu?

— Ba da, mi-a răspuns Jason, iuțind pasul pe lângă mine. Dacă-i tatăl lui Harry.

Am încremenit în loc.

— Crezi?

— Haide, haide, Jem, doar nu vrei să spui că nu ți-ai pus niciodată întrebări. Ia gândește-te puțin, dacă individul ar fi liber, de ce el și Rosie n-ar avea o idilă ca în reclame?

— Poate că și unul, și altul țin prea mult la libertate.

— Poftim? Așa cum țineam și eu să dorm în mașină și să târăsc după mine toată Societatea Britanică de Căi Ferate pe vremea când umblam să-mi fac clienți? Da, ai dreptate, Jem. Lui Rosie îi place la nebunie să locuiască aici și să se spetească pentru Stăpâna Sclavilor.

— Vorbești de lup…

Uriașul 4×4 era din nou aici, parcat în fața casei, cu Saskia pe scaunul din dreapta și Alex la volan.

— Bună, Jemima. Uite-l și pe Harry. Dumnezeule, în fundul gol? Mda, scutecele sunt *atât* de scumpe, nu? Sigur, eu lui Oscar îi puneam din cele din frotir, sunt mult mai puțin aspre pentru piele.

— Și mult mai greu de spălat pentru o bonă angajată pe casă-masă. Bună, Saskia, Alex. Oscar n-a venit cu voi azi?

L-am legănat pe Harry pe șold.

Simpla prezență a Saskiei îl făcea nervos, iar faptul că maică-sa lipsea înrăutățea situația.

— Azi vizitează școala cea nouă. Doamne ajută!

Saskia s-a apropiat de mine și de Jason, țopăind pe tocurile înalte.

— Tocmai am trecut pe lângă Rosie în stația de autobuz și trebuie să recunosc că am fost cam șocați de gustul ei vestimentar, așa-i, iubitule?

Cum Alex ne ajunsese din urmă, Saskia și-a vârât brațul pe sub al lui.

— Sigur, eu mi-am refăcut silueta la două săptămâni după naștere, dar nu toată lumea are acest noroc, nu? Totuși, cred că hainele trebuie alese ținând cont de siluetă.

M-a măsurat din cap până în picioare.

— Se vede limpede că ești de altă părere, Jemima, dar e important să arăți impecabil în orice clipă. Bun, astea sunt felicitările? Mă mir că Rosie își găsește timp să umble brambura când i-am spus să fie gata cu restul până în

weekend.

— Sunt convinsă că poți fi *cât de cât* îngăduitoare… Adică, dacă tot nu le vinzi…

Ups.

— Ce vrei să spui?

Saskia m-a privit pe sub gene. Fruntea ei suspect de netedă s-a străduit să se încrunte.

— Nu le-ai expus în *Petit Lapin*, nu?

„Doar dacă pui la socoteală faptul că le ții în cutii în depozitul din spate."

— Le-am văzut.

Saskia a oftat.

— Oh, dar *am spus* că le voiam pentru magazinul din Harrogate.

— Puteam să jur că Rosie ne-a zis că sunt pentru *Petit Lapin.*

I-am adresat Saskiei un zâmbet cuceritor.

— Nu, iubito. Ești teribil de stresată, Jemima, așa-i? Numai că uneori stresul îți afectează memoria, iar tu arăți ușor… cum să mă exprim ca să nu te simți jignită?

— Fără pereche în lume?

Saskia a chicotit cristalin, sunet care mi-a zgâriat nervii ca o foiță de aluminiu.

— Nepieptănată, scumpo. Ca și cum nu te-ai prea îngriji de tine. E *atât* de important să te îngrijești. Și, *de fapt*, cum îți câștigi existența, draga mea?

Într-un imbold de mândrie, am ales să mint.

— Oh, mă descurc perfect. Ben a reușit să-mi vândă o bună parte din colecție și fac vânzare bună și pe internet.

— Excelent.

A zâmbit cu buzele strânse, parcă s-ar fi temut că-i crapă gura dacă mi-ar surâde larg.

— Bine. Noi suntem puțintel cam grăbiți, dragilor, așa că luăm astea și fugim. Alex, iubire, vrei să pui tu cutia în mașină?

În timp ce soțul ei se opintea să urce cutia în Hummer, Saskia mi-a zâmbit dulce.

— Și unde-i superbul domn Davies, Jemima? Recunosc că

sunt uimită că nu-l găsesc aici, la inaugurare păreați atât de apropiați.

— Voi doi ați fost mult mai apropiați, i-am întors eu același surogat de zâmbet.

— Da, eh, atunci a fost vorba de afaceri.

Saskia și-a înfoiat puțin părul.

— Spune-i te rog să ia legătura cu mine, da? Vreau să-i fac câteva mici propuneri. Super.

Mi-a întors spatele.

— Alex! Am terminat. Poți să mă lași acasă, am de dat câteva telefoane.

S-a răsucit spre mine, fluturându-și degetele cu unghii manichiurate.

— Ciao, scumpo.

Și-a coborât vocea cu o octavă ca să-și ia rămas-bun de la Jason.

— La revedere, iubitule.

El a meritat și un pupic pe obraz.

— Și, dacă se poate, spuneți-i lui Rosie că mă întorc în cursul zilei de duminică să iau restul comenzii.

Jeepul cel mare și negru s-a îndepărtat, împroșcând o jerbă de pietriș. M-am întors spre Jason.

— Ție nu-ți miroase a pucioasă?

— Nu-mi dau seama. Nu știu cu ce parfum și-o fi dat Saskia, dar m-a făcut să-mi dea sângele pe nas.

Rosie m-a trezit când s-a înapoiat acasă, pe la trei dimineața, ca să mă întrebe cum se comportase Harry în cursul serii.

Presupun că era de înțeles de când cu „șifonierul căzut peste pătuț", dar probabil că eu, una, ar fi trebuit să mă arăt mult mai puțin înțelegătoare, dat fiind că fusesem trezită din somn ca să descriu conținutul pamperșilor. Din acest motiv, a doua zi dimineață când am pornit la drum cu mașina lui Jason, mă simțeam cam mahmură.

Robin Hood's Bay era un sătuc cocoțat pe o coastă stâncoasă în eroziune rapidă, plin de coșuri atârnate și prăvălii cu de-ale gurii, ca într-o carte de Enid Blyton[23]. Am condus cu grijă pe

panta care cobora până la cheiul de la poalele satului, fără să văd nici urmă de Ben, de mașina lui sau de vreo stradă pe care s-o cheme ceva cu „moor" sau cu „main". De fapt, jumătate din drumul principal fusese înghițit de mare în urmă cu vreo câțiva ani. Am virat cu grijă, dând ușor mașina în marșarier, din lipsă de spațiu și am continuat să cobor, trecând de hoteluri și case de oaspeți, dincolo de gara veche, până unde clădirile se terminau și începea un câmp. Am tras pe dreapta sub o arcadă, am oprit motorul și am coborât.

Departe la picioarele mele, pe plajă, auzeam țipete de copii. Soarele era de un alb strălucitor, umbrele, scurte și-mi simțeam pieptul arzând de o emoție nedefinită. M-am sprijinit de mașină și am respirat adânc. Căldura și lumina făceau ca totul în jur să pară ușor ireal, ca în vis. Am ascultat glasurile copiilor care se jucau la poalele stâncilor și am recunoscut sentimentul. Era dor.

O parte din mine, undeva în străfundurile ființei mele, își dorea asta. Să stau la soare, să ascult glasuri de copii - *copiii mei* - care se joacă. Să existe un bărbat obișnuit, iubitor, la care să mă întorc acasă, un om blând și zâmbitor, care să-și dea deoparte părul din ochi și să-mi ia un bebeluș din brațe. Care să mă întrebe cum fusese ziua aceea. Care să mă sărute pe obraz și apoi târziu, în taina nopții, să deseneze linii de foc pe trupul meu.

Ben.

Al lui era chipul din mintea mea, ale lui degetele pe care mi le imaginam. Al lui era trupul care venea să umple spațiile goale din fanteziile mele. Măcar dacă aș fi putut să ajung la el, să-i vorbesc… măcar dacă… Măcar dacă aș fi putut trece peste ce eram eu. Măcar dacă aș fi putut da uitării promisiunile făcute mie însămi. Măcar dacă *lucrurile ar fi stat altfel*.

Am scuturat din cap. Lipsa de somn. Asta era tot. Oboseala și neobișnuința de a conduce o mașină care mirosea a sudură și a deodorant Lynx. În timp ce-mi umpleam plămânii cu aer, soarele s-a reflectat în ceva foarte strălucitor și mi-a străpuns ochii la fel ca junghiul unei migrene.

Am clipit, m-am întors și am dat cu ochii de o tăbliță

indicatoare. Cu tot soarele care sclipea și se răsfrângea în ea, am reușit să descifrez cuvintele Moor Road, iar tăblița mă îndemna la drum, provocându-mă cu bună știință. Sentimentul că Zafe îmi jucase o farsă ca să scape de o fană sâcâitoare mi-a dispărut, făcând loc unei încordări nervoase. Ben era aici. Pe undeva.

Mi s-a strâns stomacul și trupul meu s-a răsucit în loc, atât de obișnuit să fugă, să scape din anumite situații înainte ca lucrurile să ajungă prea departe încât reacția a fost instinctivă. Când eram gata să mă așez pe scaunul șoferului, strângând între degete marginea portierei de mi se albiseră încheieturile, am reușit totuși să-mi spun că era doar o escală. O simplă pauză ca să-mi trag sufletul, înainte să plec iarăși undeva unde s-o iau de la zero.

Fă asta și s-a terminat. S-a terminat tot.

Numărul nouă era sculptat pe un lemn de ulm ros de intemperii și prins în cuie de o tăbliță indicatoare care se legăna la capătul unei alei șerpuind în pantă. Casa se găsea departe de drum. După prima cotitură am văzut o mașină oprită neglijent pe un rond cu iarbă. Era un Audi, dar nu puteam fi sigură că era al lui Ben. Deși mașina se găsea acolo, totuși casa părea părăsită, majoritatea ferestrelor aveau perdelele trase și lemnul - scorojit.

Un frasin uriaș creștea alături, cu ramurile plecate peste burlane. Casa semăna cu un copil emo[24] încercând să se ascundă sub breton.

Nu aveam destul curaj să bat la ușă. Cum pietrișul scrâșnea sub picioare, trădându-mi prezența, am încercat să par că venisem cu o treabă oarecare și m-am dus pâș-pâș pe lângă zidul exterior al casei, unde am apucat pe o potecă pietruită, ajungând în grădina din spate.

Acolo era Ben, întins cu fața în jos pe pajiștea lăsată de izbelițe.

Am gemut și am alergat prin iarba pufoasă, ghemuindu-mă lângă trupul lui. Era pe jumătate îmbrăcat, în picioarele goale, cu blugii negri murdari de vopsea și fără cămașă, așa că tatuajul ieșea la iveală întunecat, scrijelit pe pielea de un alb

bolnăvicios. L-am atins pe coaste să văd dacă mișcă. Nu se putea să fie mort. Pur și simplu nu se putea.

Nici nu era. A scos un urlet care m-a proiectat în spate vreo doi metri și a sărit în picioare.

— Ce dr…?

— Iartă-mă, am crezut că…

Mi-a tăiat vorba, trăgându-și pe el tricoul pe care-l avusese sub cap.

— Ce-i cu tine aici? De unde ai știut…? De ce? Nu-i… Harry, e bine, da?

— Zafe mi-a dat adresa.

L-am privit cum clipea, încercând să-și vină în fire.

— Iar Harry e OK. Ce faci aici?

Nu-mi puteam lua ochii de la pieptul lui gol. Chiar dacă-și ținea tricoul în dreptul trupului ca pe o pavăză, rămânea destul la vedere cât să-mi dau seama că era tot numai oase și mușchi. Aproape nimic altceva. Arăta ca un ogar pe două picioare.

— Ce ți se pare că fac? Stăteam la soare.

Inima mea încetase să mai bată nebunește.

— Nu ține. Arăți tot ca o sticlă de lapte.

Aproape că a zâmbit.

— Chiar dacă nu mă așteptam să-mi spui „Bună, frumosule", tot sunt uimit. Deci. Presupunând că n-ai venit doar ca să mă insulți din nou…

— M-am gândit că poate…

Nu, era stupid să-i spun, așa cum stătea acolo, încă uluit, clipind ca să-și alunge somnul.

— A trebuit să-mi arăt țâțele în fața lui Zafe ca să-l conving să-mi spună despre locul ăsta.

— Da, e stilul lui Zafe. Ca spion, n-ar face doi bani.

Trecându-și o mână prin părul oricum ciufulit, Ben s-a îndreptat către o ușă deschisă din spatele casei, fără să mă invite să-l urmez. În spatele ușii vedeam o încăpere răcoroasă și întunecată, o masă și niște scaune așezate direct pe o pardoseala de gresie. Soarele îmi încingea pielea, parcă îndemnându-mă spre umbră, dar la orizont se adunau nori

grei, anunțând apropierea furtunii. Mi-am dus mâna streașină la ochi și am privit cerul.

Ben s-a oprit în prag și s-a întors spre mine.

— Dacă tot ai bătut drumul până aici, măcar să vezi și restul.

Iarba era moale sub tălpile mele, de parcă aș fi pășit pe niște perne groase și verzi. Apoi am călcat pe piatra rece și tare, ajungând în umbra bucătăriei. Între pereții groși și podea plutea un strat de aer răcoros și am simțit că încep să mă destind.

Ben nu mi-a acordat nici o atenție, ocupat să vâre fierbătorul în priză. Își aruncase tricoul pe masă și, când s-a întors după cafea, mi-am dat seama că nu-mi puteam lua ochii de la pieptul lui. Părul de pe piept era la fel de negru ca cel de pe cap și se încolăcea în spirală în jurul sfârcurilor, coborând într-o dungă subțire până la mijlocul abdomenului supt. Avea brațele subțiri, dar puternice, cu mușchi care se întindeau lungi și netezi până la coate. Coastele îi împungeau pielea pieptului la fiecare respirație, vălurindu-se de fiecare dată când dădea aerul afară, astfel că umbrele proiectate pe trupul lui semănau cu niște șerpi.

— De ce-ai venit?

Stătea învăluit în penumbra din celălalt capăt al încăperii, în timp ce fierbătorul înălța un văl de abur între noi. Silueta lui părea fantomatică.

— Mi-a fost teamă.

Mi-am dat seama că mă trăsesem înapoi și muchia mesei mi se înfipsese în coapse. Nu aveam unde să mă mai retrag fără să împing masa la perete.

— De ce? Credeai că n-am să mai vreau să-ți vând cataramele?

— În seara aceea. Când cu Harry. Felul în care ai fugit. Ai fost… m-au trecut fiorii.

Ben a clătinat încet din cap.

— Asta-i tot? Mi-am pierdut cumpătul și te-ai gândit să vii să-ți vâri nasul în secretele mele? Folosindu-te de Zafe, care - trebuie să-ți spun - este un fel de armă murdară.

I-am răspuns, silindu-mă să nu-mi pierd calmul.

— Ben, după felul în care ai plecat, n-am știut ce să cred. Zafe era singura persoană care ar fi putut ști unde ai plecat.

— Grozav. Ei bine, ai dat de mine. Felicitări, meriți o medalie. Și acum, te rog *să pleci.*

— N-am vrut decât… să stăm de vorbă.

Figura lui era atât de întunecată încât nu puteam nici măcar să aduc în discuție intenția mea de a părăsi orașul.

— Sigur. În seara aia m-ai plesnit peste față ca să… ca să ce? Să mă aduci în fire? Oh, Jemima, habar n-ai cu ce te lupți.

— Atunci spune-mi tu.

Am pășit spre el pe gresia din bucătărie până când nu ne-a mai despărțit decât o singură dală. L-am privit în ochi, văzând cum i se dilată pupilele până când aproape au înghițit irișii, preschimbându-i în cercuri de ebonită.

— Haide. Spune-mi ce anume îți dă viața peste cap în așa hal.

— De ce?

Vorbise abia șoptit și ochii i-au sclipit, parcă vrând să-și întipărească în memorie chipul meu.

Pentru că ai nevoie de un prieten, aș fi vrut eu să-i spun. Ai nevoie de cineva care să pună capăt acestei situații. Dar cuvintele mi se împotmoliseră în gâtlej, din pricina propriilor mele motive.

— Ai discutat cu Zafe, probabil ți-a spus despre droguri… crezi că sunt dependent? Despre asta-i vorba?

— Ben, nu știu *ce anume* ești.

— Oh, Doamne.

Clinchetul fierbătorului care se autodeconectase a răsunat atât de tare în tăcerea așternută brusc între pereții bucătăriei încât a stârnit ecouri. Acum Ben respira mai precipitat și coastele i se mișcau sub pielea care părea alunecoasă. Oare transpirase?

— Jemima.

— Te ascult.

Degetele i s-au încleștat de muchia chiuvetei din spatele lui.

— Mi-e rău.

— Vrei să-ți aduc ceva? Valium?

Privirea lui a devenit brusc foarte intensă.

— Se pare că te pricepi. Atunci care-i povestea ta, Jemima?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu despre mine e vorba acum.

El a răsuflat prelung.

— Bine. Ascultă. Te înșeli. De când am ieșit de la dezintoxicare nu m-am mai atins de droguri. Am fost într-o situație limită, dar am învățat lecția.

Încheieturile lui se profilau cenușii pe smalțul alb.

— Sunt mai bun, mai puternic. Mi-am dat seama că n-am nevoie să-mi umplu creierul de cocaină ca să știu cine sunt; nimic nu-ți arată mai clar ca dependența cât de superficial e totul. Am trăit experiența asta.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la droguri sau la celebritate.

— Iar acum… acum totul e altfel.

Îi vedeam mușchii tensionați. Urma ceva.

— Jemima…

S-a auzit un tunet înfundat, care s-a rostogolit într-un bubuit asurzitor, ca apoi să se topească în depărtare. Afară soarele a pierit, copleșit de nori și o încărcătură de electricitate statică mi-a trimis furnicături în cap. Ben nici nu s-a sinchisit, ci a continuat să-și țină ochii în podea, de parcă s-ar fi așteptat să-și vadă apărând printr-o minune micul dejun.

— Jemima, a repetat el, ridicând ochii spre mine.

A tresărit violent când un fulger a săgetat încăperea pentru o fracțiune de secundă, apoi s-a stins.

— Nu-i decât o furtună, am spus. Probabil chiar deasupra noastră, judecând după tunetul de adineauri.

— Care tunet?

Brusc am înțeles.

— Oh, Doamne. Ben.

Faptul că nu putea cânta la chitară. *Că nu-l auzise pe Harry plângând în camera de la etaj. Ben nu știuse că era acolo.*

A citit pe fața mea că înțelesesem și nu s-a mai putut stăpâni. Tensiunea din umeri i s-a transmis în mușchii spatelui

și s-a smuls de lângă chiuvetă, lăsându-se brusc la podea, cu capul pe genunchi, cutremurându-se din tot trupul. Nu doar plângea, ci hohotea de parcă i-ar fi murit tot ce avea mai drag pe lume.

— Dar cum…? Adică…?

Atunci, la petrecere, înțelesese ce spuneam, deși mă aflam în celălalt capăt al unei încăperi ticsite.

— Poți citi pe buze.

M-am apropiat și m-am așezat lângă el. I-am atins brațul până când a ridicat capul.

— Ben. Oh, Doamne. *Ben.*

Expresia de pe chipul lui era ceva ce mi-aș fi dorit să nu mai văd vreodată în viață. Avea privirea întunecată și mă durea să mă uit în ochii lui. Părul i se lipise de obraz din pricina lacrimilor întinse pe față. Ținuse totul în el atâta timp, ducându-și taina ca pe o grozăvie personală. L-am simțit tremurând sub atingerea mea.

— Spune-mi, l-am îndemnat. Spune-mi, te rog… Spune-mi tot.

A început să vorbească icnit, printre suspine, în frânturi de fraze. Răsufla de parcă ar fi avut roți dințate în gât, iar pieptul îi suia și-i cobora din pricina efortului de a lua câte o gură de aer. Fusese diagnosticat cu o boală care provoca dezintegrarea oaselor minuscule din urechea internă și i se spusese că situația se putea stabiliza sau agrava în orice moment. Sperase să se întâmple un miracol, dar la Philadelphia își dăduse brusc seama că era complet surd.

Mă privea intens și-mi împărtășea teroarea și singurătatea lui.

— Este ceva congenital. Și sora mea și-a pierdut în parte auzul. De asta le-am cumpărat proprietatea din Vancouver, acolo este o universitate unde se fac cercetări privind stabilizarea auzului și unde se lucrează la refacerea osului afectat. Faptul că pentru mine e prea târziu nu înseamnă că ea nu poate fi ajutată. Dar nu există leac, a încheiat el.

Pielea lui era rece ca gheața la atingere, în schimb răsufla precipitat, de parcă ar fi avut febră.

— E ca și cum ai fi prizonier aici…

Mi-a atins fruntea cu degetul.

— …complet singur.

— Dar un aparat auditiv…?

— Funcționează doar dacă oasele urechii interne sunt intacte. Ale mele…

Glasul i s-a frânt brusc și degetele lui au mimat sfărâmarea.

— Am analizat problema cu doctorul Michaels. Toate posibilitățile. E o boală cumplită, Jem, pentru că o dată pierdut auzul, nu mai e nimic de făcut.

A zâmbit fără veselie.

— Și, crede-mă, sunt mai norocos ca mulți alții în situația asta, pentru că toată munca mea în formație, faptul că mă aflam pe scenă și trebuia să comunicăm cu muzica dată la maximum, m-a deprins de multă vreme să citesc pe buze. Doctorul Michaels voia să învăț limbajul surzilor, dar asta ar fi însemnat să ajung curând să trăiesc în deplină singurătate. Să afle toată lumea… Voiam… voiam să mă prefac că mai pot să aud.

A clătinat din cap.

— La dracu'! Credeam că am plâns suficient. Te rog, iartă-mă.

— Ei, n-ai de ce să-ți ceri scuze. E… nici măcar nu știu să-ți spun cum e. Îngrozitor. Cumplit.

Nu știam ce-aș mai fi putut să-i spun.

— Vrei să știi ce înseamnă asta în realitate, Jem? Înseamnă să fii singur. Să fii socotit dobitoc sau prost crescut, să nu înțelegi. Și, Dumnezeule, *întunericul…*

— Întunericul?

— Noaptea, când nu pot vedea… atunci realizez pe deplin că sunt surd.

A încercat să respire. Am auzit cum se blochează aerul în lacrimile din gâtlejul lui.

— Asta este. Acum mă compătimești. Nemaipomenit. Eu am nevoie de un prieten și nu mă aleg decât cu încă cineva care-mi plânge de milă.

Și-a lăsat ușor capul pe genunchi, cu tâmplele între palme,

ghemuindu-se și închizându-se în el. Plângând în tăcere.

L-am lăsat să se descarce. Am făcut două căni de cafea tare, ascultând ploaia care cădea cu furie afară. În mica bucătărie, la început cufundată în umbre, acum era întuneric ca noaptea, iar aerul care se răcea rapid coborâse brusc temperatura, așa că începuse să se facă din ce în ce mai frig.

I-am dus lui Ben cafeaua. L-am atins pe umăr.

— Uite, bea asta și pe urmă pune ceva pe tine. Ai să îngheți.

El îmi privea țintă buzele. În sfârșit, vedeam asta foarte limpede.

— Doamne, Jem, îmi pare atât de… atât de rău. Asta nu-i problema ta, nu-i lupta ta. Un singur lucru te rog, să nu mai spui nimănui. Te implor.

— Ben.

M-am așezat ușor și eu pe jos, în fața lui, cu picioarele încrucișate.

— Trebuie să-i spui lui Zafe.

— Cum? Pentru numele lui Dumnezeu, cum să-i spun una ca asta?

— La fel cum mi-ai spus și mie. Merită să știe. Măcar ca să poată reface formația sau ce-o mai vrea el. Să știi că ține cu adevărat la tine.

Un zâmbet palid.

— Mulțumesc, Oprah.

Alt suspin venit din străfundurile ființei.

— Nu-mi vine să cred că mi-am pierdut cumpătul în asemenea hal.

I-am aruncat cămașa lăsată pe masă.

— Te rog. Ți s-a făcut pielea de găină, se vede de la o poștă.

L-am privit cum și-a tras pe cap tricoul de bumbac, scoțându-și părul pe la guler.

— Și, ca să știi, nu-ți plâng de milă. Dacă vrei să știi adevărul, nici măcar nu-mi pare rău pentru tine.

A scos un icnet.

— OK, presupun că meritam *asta.*

— Cunosc oameni care au pierdut infinit mai mult decât auzul. Iar dacă din pricina asta te-ai lăsat de droguri, atunci e

limpede că a fost o binefacere.

Ben m-a sfredelit cu privirea.

— Vrei să-mi spui?

— Nu.

Am privit în jur, la ferestrele întunecate pe care șiroia ploaia.

— Uau. Aici e mult, *mult* prea multă izolare și mister.

A râs.

— Îmi place că vremea are simț dramatic.

Buzunarul jeanșilor mei a început să vibreze. Mi-am scos mobilul.

— Acum înțeleg de ce nu dai niciodată telefoane, am spus. Credeam că ești un bărbat ca toți ceilalți.

— Eh, am fost.

Ben s-a ridicat, îndreptându-și încet picioarele și întinzându-se. Părea mai înalt și parcă nu mai termina cu întinsul. Am încercat să nu mă uit cum îi jucau mușchii coapselor sub blugi.

— E Rosie.

Am deschis capacul telefonului.

— Bună, Rosie.

— Jemima.

Glasul lui Rosie suna ușor gâfâit.

— L-ai găsit? Vorbesc de Ben, e cu tine?

— Afirmativ la ambele întrebări.

Am auzit-o cum comunica altcuiva informația, apoi pe Jason strigând „cuburi de gheață!" și din nou glasul ei la telefon.

— E important. Mi-l poți da la telefon?

Am aruncat o privire spre Ben, care-mi citea pe buze jumătatea mea de conversație.

— Ăă… în clipa asta este la etaj. Spune-mi mie și am să-i transmit.

Ochii lui negri nu mă slăbeau nici o clipă.

— Este ocupat, am adăugat, ca nu cumva Rosie să mai insiste.

Ben a surâs vag și trist.

— OK. Dar e important, Jem. Spune-i că a avut loc un incendiu. La magazinul lui. Tocmai a sunat Saskia, se pare că pompierii sunt la fața locului, tot tacâmul. Poate vrea să meargă acolo.

— A *sunat* Saskia?

— Da. Din câte am înțeles, este blocată toată strada și a trimis-o pe Mairi să vadă ce se întâmplă.

— Ce, a ratat șansa să pună ochii pe un pompier?

— Poate și-a zis că Mairi avea mai mare nevoie. Oricum, Jem, spune-i, da?

Și cu asta, a închis telefonul.

I-am relatat lui Ben cele spuse de Rosie, minus comentariul lui Jason privitor la cuburile de gheață. Ben a înșfăcat o geacă din cuierul de la picioarele scării.

— Hai.

Și, până să apuc să protestez că mașina lui Jason rămăsese pe jumătate vârâtă într-un gard viu, Ben m-a târât afară, m-a împins pe scaunul din dreapta al mașinii lui și am demarat într-o viteză dementă spre oraș.

Ben rămăsese pironit cu privirea ațintită pe vitrina fumegândă.

— N-a mai rămas mare lucru, nu-i așa?

El vorbise cu pompierii, în timp ce eu dădusem târcoale, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase cu cataramele mele, iar acum stăteam numai noi doi în mijlocul micului scuar, privind cenușa care cădea în băltoacele de apă. Fiind din lemn, fațada magazinului arsese în mare parte, dar zidurile tencuite rămăseseră în picioare, subțiri și fragile, mustind de apă. Între dărâmături, siluete deformate care fuseseră cândva niște chitare zăceau printre hârtii îmbibate de apă, toate măturate într-un colț de forța jeturilor de apă care fuseseră îndreptate către ele.

— Oh, Ben.

În aer plutea un miros acru.

— Toate chitarele tale frumoase.

— Mda.

Părea obosit. Epuizat psihic.

— Pompierii spuneau că au găsit în capul scărilor o brichetă și un maldăr de ziare vechi, se pare că s-au jucat niște copii și când a izbucnit focul, au tulit-o.

— Oh, Doamne.

Zărisem rămășițele unei catarame. Era imediat în spatele pragului, între o chitară făcută țăndări și niște fâșii de hârtie colorată care fuseseră cândva afișele cu Zafe. Fierbințeala focului o deformase și topise lipiciul, dându-i forma unui pumn din metal cu incrustații. Am vrut s-o ridic, dar Ben m-a apucat de mână.

— Nu intra. Peste vreo oră o să fie plin de agenți de la asigurări, doar nu vrei să ajungi să le explici de ce urmele tale de pași duc înăuntru și afară.

A oftat.

— Ce zi nenorocită.

Am răscolit prin maldărele de lemn sfărâmicios, unde pompierii îngrămădiseră tot ce reușiseră să salveze din flăcări, aplecându-mă din când în când, să mai culeg câte un obiect, cernând cenușa printre degete. Acum nu mai trebuia să-mi fac griji că-mi las colecția în urmă când va trebui să plec.

Ben a apăsat cu degetul într-un zid, care a cedat atingerii într-un mod alarmant.

— Cei de la asigurări o să aibă parte de o zi pe teren.

Ochii i-au sclipit o clipă.

— *Detest* birocrația. Hârțogăraia merge, dar telefoanele sunt o pacoste.

Mi-am încleștat degetele pe un obiect ridicat de jos și am privit atent la rămășițele magazinului, care ardeau mocnit. Ben mi-a pus o mână pe braț. Căldura lui m-a ajuns prin bluză și am devenit conștientă cât de aproape se afla de mine. Mi-am schimbat centrul de greutate, iar el s-a mișcat la rândul lui, apropiindu-se și mai mult.

— Tremuri.

— Cred că sunt în stare de șoc.

M-am uitat din nou la rămășițele contorsionate ale cataramelor mele, risipite printre ruinele magazinului.

— Of, Doamne. Acum cine o să-mi mai primească obiectele?

— Este chiar atât de grav?

Încet și grijuliu, parcă s-ar fi temut să nu mă simt jignită, Ben și-a scos geaca și mi-a pus-o pe umeri. Căldura ei îmi mergea la suflet.

Am ridicat din umeri. Îmi era peste putință să-i spun. *Peste putință.* Am început din nou să tremur, mă simțeam ca prinsă într-o cursă.

Ben și-a trecut peste față mâna murdară de funingine, mânjindu-și obrazul.

— În astfel de momente regret că m-am lăsat de droguri, a spus cu tristețe.

L-am înghiontit în braț. Destul de tare.

— Lucrurile nu sunt niciodată chiar *atât* de rele, am spus. Deci ți-a ars magazinul. Și ce-i cu asta? Ai bani cu ghiotura și nu poți spune că se înghesuiau clienții, corect?

— Mda, așa este, atunci o să mă resemnez să-mi duc zilele în cine știe ce azil, nu? Undeva unde să mă învețe să confecționez decorațiuni din rafie pentru persoane care au avut grijă să nu-și piardă auzul? Magazinul nu era ca să vând ceva în el, ci ca să păstrez legătura cu specia umană.

L-am fulgerat cu privirea.

— Dacă ai de gând să începi să-ți plângi de milă, să știi că-ți altoiesc una.

— Ooohh, ia te uită cine vorbește. Domnișorica „Nimeni nu-i cumpără colecția".

— Da, numai că eu sunt lefteră.

— Dar cel puțin poți câștiga un ban. Surzenia e ceva definitiv.

— Ești viu. Te-ai apucat de droguri și te-ai lăsat, fără alte urmări decât o uriașă gaură în portofel. Poate ți-ai prăjit câteva sinapse… dar n-ai nevoie de prea multă minte ca să cânți indie rock, nu crezi?

Undeva în străfundurile minții, acolo unde nimeni nu putea pătrunde, am devenit brusc conștientă că acest fost chitarist slăbuț îmi intrase atât de mult sub piele încât acum sălășluia într-un locșor periculos de apropiat de inimă.

Ben a scos un sunet aproape golănesc.

— Hai, afurisito, a spus el. Hai la mine acasă să bem ceva. Oh, scuze, trebuie să mergem la *mine,* pentru că tu n-ai casă. Super.

Mi-a întors spatele și a pornit pe alee, oprindu-se în loc ca să adauge:

— Și să nu-ți închipui că, dacă nu te văd, nu știu că bombăni.

De data asta Ben m-a dus în bucătărie. Era uriașă, cu mobilier Moben and Miele, numai crom strălucitor și mici module foarte elegante. Ben mi-a turnat un pahar de vin, m-a privit cum mă cocoțam pe unul dintre scaunele înalte și a împins sticla de vin mai aproape de mine.

— Acum spune-mi ce o să mă fac cu toate telefoanele pe care ăia de la asigurări *adoră* să le dea?

— De ce nu le zici că ești surd?

— Mda, ai dreptate, nici unul dintre ei nu va ști cine sunt sau că am cântat cu Willow Down, deci nimeni nu se va duce glonț la presă.

— Uhu-hu, bine ai venit, domnu' Aroganță.

O clipă ne-am fulgerat din priviri unul pe altul, apoi chipul lui Ben s-a luminat de un zâmbet atât de frumos încât m-am trezit zâmbind la rândul meu. Continua să fie mânjit de funingine pe obraz, dar nu mai avea expresia aceea circumspectă. Nu-l văzusem niciodată atât de relaxat. Dar și foarte, foarte atrăgător - deși cumva începusem să mă obișnuiesc cu silueta lui osoasă și neglijentă, iar printr-o cumplită lipsă de gust, mă simțeam atrasă de bărbați cu părul zbârlit în toate direcțiile și care arătau ca niște sârme bine îmbrăcate.

— Te holbezi la mine, mi-a spus.

— Iar tu ești foarte vesel pentru cineva căruia tocmai i-a ars magazinul.

Îi studiam cu atenție chipul, sprâncenele drepte, genele negre, obrazul care arăta de parcă sub bărbie i-ar fi explodat o bombă cu peri, al cărei conținut îi punea în valoare osatura

superbă.

— Îți place ce vezi?

Și-a luat ochii dintr-ai mei, dar a continuat să-mi urmărească mișcarea buzelor.

— Ben, ai mai spus o dată, suntem prieteni. Atât și nimic mai mult.

— De ce?

S-a lăsat pe spate pe taburet, sprijinindu-se cu spatele de unul dintre dulapurile imaculate și înclinând taburetul până când picioarele din față ale scaunului s-au dezlipit de podea.

— Spune-mi, te rog, ce-i cu toată povestea asta? De ce ți-e atât de teamă?

L-am privit în ochi.

— Tu ți-ai alungat demonii, ți-ai luat piatra de pe inimă și acum ești gata de pasul următor. Ei bine, domnule Davies…

M-am aplecat spre el, iar el și-a coborât scaunul pe podea ca să mă privească în ochi pe deasupra mesei.

— Nu toți demonii sunt așa ușor de îmblânzit.

Undeva în casă s-a auzit un telefon.

— Vrei să răspund eu?

— La ce?

Ochii lui Ben continuau să-mi privească cu atenție buzele.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Beethoven.

M-am lăsat să alunec jos de pe scaun și am depistat telefonul în camera cea mare cu multe canapele.

— Tot nu pricep de ce ai telefon.

Ben venise după mine.

— Era aici când m-am mutat.

— Știi, eu credeam că ai mobil.

S-a gândit o clipă, apoi a scos din buzunar obiectul lunguieț și subțire, din material plastic.

— De ăsta vorbeai? Acesta-i vibratorul meu.

M-am oprit cu mâna pe receptor.

— Poftim?

— Pentru ușă. Când sună soneria, vibrează. Ca să știu că-i cineva la ușă. Și, fiindcă veni vorba, îmi mai dă și o senzație excitantă în zona buzunarului.

A ridicat semnificativ din sprâncene de câteva ori.

— Din pricina acestei chestii nu dau eu năvală la ușa de la intrare. Ce te uiți așa la mine?

Mi-am destins buzele.

— Mă mir că mai ai loc în pantaloni. Acum mă duc să răspund la telefon, așa că nu mă mai face să mă gândesc la vibrația din buzunarul tău.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Bâz, bâz. Gândește-te cât vrei, Jemima.

Am avut o scurtă conversație cu agenții de la asigurări, făcând pe intermediarul între ei și Ben.

— Mă simt ca o codoașă, m-am plâns eu într-un târziu, când am pus receptorul în furcă.

Nu mi-a răspuns. Își privea țintă mâinile și-și mișca degetele pe spătarul unuia dintre fotoliile din piele albă.

— Ben?

Tot nimic. Dar când a ridicat privirea, ochii lui deveniseră imenși.

— Focul a fost pus, a spus el fără ezitare.

— Cum? Pompierii au zis că a fost un accident, niște copii s-au jucat…

— Tu nu citești niciodată printre rânduri? Ce ți-a spus tipul ăla de la asigurări… parcă era un tip, nu-i așa? Ce ți-a spus despre cercetarea probelor? Asta înseamnă că ei cred că focul a fost pus intenționat.

— Oh, bravo, peste câteva zile o să fie ca în CSI.

Am plescăit din buze.

— Adică indivizi în halate, plimbând aparatură pe pereți și altele asemenea.

— Nu te îngrijorează deloc că cineva mi-a dat foc la magazin cu bună știință?

A început să se plimbe de colo-colo, cu adidașii scârțâind pe lemnul lustruit al podelei.

— Oare cine mă urăște în așa hal încât să-mi facă una ca asta?

— După cum ți-am spus, inima mea refuză să sângereze pentru cineva care are banii tăi.

M-am așezat pe canapeaua moale. Era îngrozitor de confortabilă.

— Ce-i cu tine?

Cu un scârțâit de adidași, Ben s-a răsucit în loc ca să ajungă față în față cu mine.

— Ce-i tot dai atâta cu banii? Da, OK, înțeleg că ești lefteră, dar nu-mi purta mie pică pentru banii mei, am muncit pentru ei, iubito. Și n-am chef să vină o pupăză cu gura mare și să-mi spună că sunt bani căzuți din cer și că n-ar trebui să-mi pese că se întâmplă tot felul de blestemății, numai pentru că am mai multe case și o mașină frumoasă.

S-a trântit pe canapeaua din fața mea, lăsându-și capul în jos, ca să-i pot vedea fața.

— Locul ăla era salvarea mea, medicamentul meu. De n-ar fi fost magazinul, ce crezi c-aș fi făcut? Pentru că, Jemima, îți spun eu, aș fi făcut ceea ce am fost tentat să fac în clipa în care am aflat că mi-am pierdut auzul pentru totdeauna: m-aș fi dus în centru, aș fi tras pe nas câteva grame de cocaină și m-ar fi durut în cot de toate cele. Faptul că am cumpărat magazinul, că mi-am aranjat marfa, m-a făcut să mă concentrez la altceva atunci când încercam să-mi alung din minte ce mi se întâmpla.

Am simțit un fior pe șira spinării. Ben mi-a prins privirea.

— Dar tu cunoști sentimentul ăsta, așa-i?

Brusc, am simțit cum îmi transpiră palmele pe pielea canapelei.

— Ce tot zici acolo?

Mi-am înfipt unghiile în canapea.

El a clătinat din cap.

— E vorba doar de… de senzația pe care mi-o dai tu. Întotdeauna m-am priceput să citesc pe chipul oamenilor. Limbajul trupului, treburi din astea. Iar tu, Jemima, ții pe toată lumea la distanță. Ți s-a întâmplat ceva rău, ceva care te-a făcut să-ți pierzi încrederea, să nu cedezi. Iar faptul că-ți vinzi colecția te împiedică să te gândești.

M-am ridicat în picioare.

— Atâta timp te-ai înconjurat de mister și acum nu mai poți să-ți pui lacăt la gură?

Un alt zâmbet neașteptat și frumos.

— Ar fi bine să ții minte asta.

Privindu-l cum stătea acolo, cu picioarele incredibil de lungi unul peste altul în pantalonii excitant de strâns lipiți pe sex, aproape mi-am pierdut stăpânirea de sine. M-a năpădit dorința de a-i spune tot, de a-l lăsa să mă cunoască în profunzime. În clipa aceea mi-am dat seama cât de periculos de aproape eram de a-l iubi pe Ben Davies.

— Poți să-mi împrumuți bani de taxi ca să-i duc lui Jason mașina înapoi?

— Schimbi subiectul?

Zâmbetul îi pierise brusc și privirea îi redevenise tensionată.

De-ar fi fost vorba de altcineva, nu de Ben Davies, poate aș fi debitat pe nerăsuflate toată povestea mea sordidă. Dar la mijloc era Ben. Iar dacă i-aș fi spus… se prea putea să nu-i mai fiu simpatică. Totuși îi datoram asta, nu? Eram datoare să-i explic de ce nu voiam - *nu puteam* - să mă apropii mai mult de atât. Să-i spun că urma să plec, poate să-i destăinui și *motivul.* Și, dintr-odată, gândul de a rămâne fără el m-a făcut să respir mai iute și să mi se umezească palmele.

— Nu.

Chipul i s-a luminat din nou. Am început să înțeleg ce scump îl costase mărturisirea pe care mi-o făcuse.

— Bravo.

Și-a îndreptat spatele și a privit în jos, spre mine.

— Uite, când ai să fii pregătită… îți recomand să spui cuiva. Să-mi spui *mie.*

A clătinat ușor din cap.

— Hai să mergem să-l luăm pe Jason și pe urmă te duc la Rosie să-ți aduni lucrurile.

L-am privit dezaprobator.

— Ce e? Am nevoie de tine aici, ca să răspunzi la telefoane! Care-i problema?

Mi-am întors repede fața de la el, ca să nu poată citi expresia de pe chipul meu. *Să mă mut aici? Cu un bărbat pe care eu…* Mi s-a uscat gura. Dar până la urmă îmi va fi mai simplu să fug de aici, iar Ben nu va fi atât de omniprezent ca Rosie. Aș

fi putut să-mi fac bagajele și să plec, fără ca el să bănuiască ceva.

— Un singur lucru te rog, dacă Jason amintește ceva legat de niște cuburi de gheață, nu-l lua în seamă. Sau, dacă vrei, poți să-i tragi una.

— Cuburi de gheață?

— Crede-mă, o să pomenească el ceva în acest sens.

Am tras aer în piept. Eram în stare să fac asta. Chiar eram în stare.

capitolul 15

Chiar înainte de a sui în mașină cu Ben, Jason m-a tras deoparte.

— Jem, trebuie să-ți spun ceva.

— Sper că nu ești gravid.

Drumul până la casa lui Jason fusese parcurs într-o tăcere aproape totală. Era limpede că Ben aștepta ca eu să vorbesc, să-i urmez exemplul și să-mi deschid sufletul față de el. *Ce dracu' aveam să mă fac*?

— Nici vorbă. De ce, te oferi să mă însămânțezi tu? Fin'că aș da bani buni pentru asta, de n-aș ști că domnu' Davies mi-ar rupe gâtu' și mi l-ar înfige în fund.

Jason s-a uitat în jur.

— Unde-i Rosie?

— Îi dă ceai lui Harry. Ce e?

Jason și-a apropiat buzele de urechea mea.

— Azi s-a dus în Harrogate. Avea de livrat un tablou, așa că am luat dubița…

A schițat un semn din cap spre Land Roverul lui oribil și mare consumator de combustibil.

— Îmi pare bine că mi-ai adus mașina. Sigur, este foarte utilă și dubița, dar cu ea agăț numai neroade. În sfârșit. Când eram acolo… da, bine, frate! Hai, că nu dau turcii!

Ultima remarcă îi era adresată lui Ben, care se sprijinise cu cotul pe claxonul mașinii și-mi făcea semn cu amândouă mâinile să ne grăbim.

— Am trecut pe la magazinul Saskiei, știi? Și ghici ce-am găsit? Undeva, în spate, cineva s-a jucat cu focul. Erau cutii goale împrăștiate peste tot și o groază de hârtii arse.

Și-a arcuit o sprânceană.

— Ai dreptul la trei încercări ca să ghicești ce a ars ea acolo. Două din ele sunt pierdere de timp.

— Felicitările lui Rosie?

— Ai ghicit din prima, scumpete.

— Și personalul te-a lăsat pe tine să vezi asta?

Jason m-a privit pieziș pe sub breton.

— Oh, *haida de!* Nu uita cu cine vorbești! Ce fel de sex-simbol aș fi de n-aș putea să încânt câteva amărâte de vânzătoare? Și, întâmplător, în timp ce aruncam o privire prin curte, mi-am și tras-o pe cinste cu asociata aia a Saskiei, Christine. Aia chiar că-i *lihnită* după bărbați. Mai trebuie să adaug și că a fost cândva actriță.

— Ce-ai zis?

— Cunoaștem cumva pe cineva care poate a avut nevoie de o persoană capabilă să se prefacă - sigur, doar în glumă - că e… să zicem, de la asistența socială? Cineva care să apară în pragul cuiva și să-i spună că bebelușul nu e îngrijit cum trebuie?

Îl priveam cu gura căscată.

— Cum? Ai scos tu asta de la ea în timp ce făceați sex? Atunci ai nevoie de lecții, ce se spune și ce nu se spune în timpul unei partide de sex.

El a înălțat poznaș din sprâncene.

— Am stat de vorbă, bine?

— Înainte sau după?

— Ascultă, eu nu fac amor cu ele ca apoi să le întorc spatele. Mai bag în ele ceva timp. Și alte chestii, de care nu mai pomenesc aici…

S-a frecat între picioare.

— Nu știu dacă să te admir fără rezerve sau să te disprețuiesc până în pânzele albe.

— Tu să nu-i spui lui Rosie, atât. Saskia îi cere în continuare felicitări pe bandă rulantă, de parcă ar fi criză mondială. Dacă-i zici că Saskia a făcut focul numai ca să-și încălzească țâțele, o să se scurgă pe jos.

Și cu aceasta, Jason a pornit în pas săltat spre Audi, unde s-a

salutat cu Ben dându-și palme pe spate, ca bărbații.

Am intrat în casă, unde am dat cu ochii de Rosie, care vâra un soi de terci în gura larg deschisă și fericită a lui Harry.

— Parcă ai fi o pasăre care-și hrănește puișorul.

— Viermișorii ar fi mai ieftini, crede-mă.

Rosie a pus jos lingurița și s-a întors spre mine.

— Dar individa aia de la sănătate mi-a zis că este un bebeluș atât de mâncăcios încât ar trebui să-l înțarc. Uau, Jem, arăți altfel.

— Abia m-ai văzut azi-dimineață.

Mi-am trecut îngrijorată degetele prin păr și mi-am cuprins obrazul în palme.

— Cum adică altfel?

— Nu știu. Mai luminoasă.

Și-a dus încet palma la gură.

— Oh, Doamne. Asta înseamnă că tu și Ben…? Oh, Jem, e chiar un tip nemaipomenit?

— Nu, e ca un băț în fund, am replicat, gândindu-mă că Ben era agasant de atrăgător.

— Un băț în… oh.

Rosie a răsuflat prelung.

— Vrei să zici… sex anal?

— Află că petreci prea mult timp cu Jason. Eu și Ben suntem doar prieteni. El s-a…

Cum puteam să-i descriu ce se întâmplase între mine și Ben?

— …s-a descărcat în fața mea, asta-i tot. Nu la modul orgasm, m-am grăbit eu să adaug. Doamne, amândouă am petrecut prea mult timp cu Jason.

Rosie a ridicat din umeri și s-a întors din nou spre Harry, cu lingurița plină.

— Nu-ți spun decât că ceva te face să fii îmbujorată de parcă ai fi luminată pe dinăuntru. Nu vreau să-mi vâr nasul în ce se întâmplă, vreau doar să întreb care dracu'-i treaba cu focul ăla.

I-am explicat ce se întâmplase cu magazinul lui Ben și am văzut că Rosie se întrista din ce în ce mai tare.

— Dar există și o parte bună, am adăugat repede, văzând

cum îi dăduseră lacrimile. Ben m-a invitat să locuiesc un timp la el. Așa că poți să pui pătuțul lui Harry în camera mea. Asta înseamnă că o să ai mai mult spațiu și n-o să-ți mai fie teamă că se rostogolește afară din coșuleț.

Harry a înșfăcat lingurița, enervat că serviciul era prea lent. Și eu, și Rosie ne-am trezit împroșcate cu terci, așa că ea a început din nou să vâre lingurița în borcan, cu mișcări scurte și repezite.

— Nu-mi spui chiar tot, așa-i?

M-a privit scurt, citind expresia vinovată de pe chipul meu.

— Dacă tu și Ben nu v-o trageți ca la carte, atunci înseamnă că este altceva la mijloc. Tipii ca el nu cer femeilor să locuiască împreună. Doar dacă asta implică *niscaiva* Servicii Speciale. Dar are vreo legătură cu incendiul?

Fără să spun nimic, am vârât mâna în buzunarul blugilor, de unde am scos obiectul găsit printre dărâmăturile și printre hârtiile împrăștiate la intrarea magazinului lui Ben. Mi-am deschis palma și i l-am arătat.

— Da, e un spic cum folosesc eu la felicitări.

Și-a îndreptat din nou atenția spre Harry.

— L-am găsit acolo. Sub diverse chestii îngrămădite de pompieri la intrarea magazinului.

— Magazinul lui Ben?

Ochii lui Rosie i-au întâlnit pe ai mei și am văzut cum treptat începe să înțeleagă.

— Cum? Crezi că…?

Am aruncat pe masă spicul vopsit în trandafiriu.

— Dar e o prostie. De ce *dracu'* să fi dat Saskia foc magazinului lui Ben? E… da, este mai mult decât o prostie, e ridicol.

L-a ridicat pe Harry de pe locul lui.

— Știu.

L-am ciupit drăgăstos pe Harry sub bărbia lipicioasă.

— Nu-i decât o dovadă circumstanțială. Poate că-mi imaginez eu chestii care nu există în realitate. Dar - și ezit să fac acest îngrozitor joc de cuvinte, pentru că eu nu-s Jason - nu există fum fără foc. Acum mă duc la atelier să mai adun din ce-

am lăsat pe acolo. Mă gândeam să lucrez ceva special pentru magazinul Saskiei. Poate o tiară?

Rosie a chicotit și m-a însoțit până la ușă, cu degetele lipicioase ale lui Harry agățate în părul ei.

— O tiară! Fii atentă, eu zic că deja se crede Victoria Beckham.

— I-ai văzut casa, probabil chiar așa se crede. Dar între Alex și David Beckham este așa o diferență încât devine caraghios.

Ne-am apropiat încet de hambar și am redevenit serioase.

— Dar ai să mai treci pe aici, da?

— Sigur.

Am descuiat ușa principală și am intrat în birou.

— Oricum o să am nevoie în preajma mea și de cineva normal la cap și, din moment ce vă consider pe tine și pe Jason normali la cap, sper că-ți dai seama că Ben nu-i chiar domnul Sănătate Mintală.

— Mda, sigur, sănătatea mintală poate fi plicticoasă la culme.

Vocea lui Rosie s-a pierdut în atelierul lui Jason, unde ea s-a apucat să caute scaunul lui Harry.

— Chestiile convenționale nu-s așa grozave cum se crede. Părerea mea e că o aventură cu o vedetă rock te-ar aranja de minune.

— Ben nu-i o vedetă rock.

— A fost. Probabil încă mai primește redevențe. Și ar putea fi din nou, dacă-l convingi să pună iarăși mâna pe chitară. Nu se știe niciodată, Jem, s-ar putea să te aștepte o viață grozavă.

Mi s-a strâns inima.

— Asta nu se va întâmpla.

Mi-am deschis e-mailul.

— Ce anume, aventura? Ei haide, trezește-te și ascultă muzica, tipul e așa înnebunit după tine încât la cel mai mic semn al tău, o să intre în combustie spontană.

Mi-a văzut expresia pe chipul colorat în albăstrui de lumina monitorului.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi ardea gâtul și abia am fost în stare să șoptesc:

— Uite.

Am întors monitorul ca să-l poată privi și ea.

— Cineva m-a reclamat pentru fraudă. Chipurile în repetate rânduri n-am livrat comenzi plătite anterior. Site-ul eBay m-a eliminat de pe listă.

Am început să hohotesc pe umărul lui Rosie. Ea m-a bătut ușor pe spate, ca pe Harry.

— Oh, Jem.

— *N-am făcut nimic rău.*

Nu-i puteam spune că fără eBay nu puteam vinde nimic după ce plecam de acolo. Că mă bazasem pe vânzările pe internet ca să mă mențin pe linia de plutire până găseam un nou debușeu. În plus, nu era vorba numai de atât, era vorba de tot. De Ben și de îngrozitorul lui secret, de vulnerabilitatea lui și de descoperirea că îl doream atât de mult încât nu-mi rămânea decât să fug.

— Ce-am să mă fac *de acum încolo*?

— Dacă ai nevoie de niște bani, îți pot împrumuta eu, dacă vrei…

— Nu-i vorba numai de bani. E… oh, Roosie, nici nu știu ce să fac. Ben e…

Ben este totul pentru mine. Tot ce-mi inspiră teamă, tot ce mi-am dorit vreodată. Toate acele dorințe tainice pe care le-am ascuns atâta timp și atât de adânc încât acum nu le mai recunosc nici *eu.*

— Ți-a spus de ce a părăsit formația?

N-am putut decât să încuviințez mut, cu fruntea pe umărul lui Rosie.

— Și nu-i vorba de droguri?

Am clătinat din cap, întinzându-mi mucii pe rochia ei.

— Ai putea să te duci cu știrea asta la ziare.

Mi-am ridicat brusc capul de pe umărul ei.

— Rosie!

A zâmbit.

— Da, mi-am închipuit eu. Pentru numele lui Dumnezeu, *spune-i.* Spune-i că-l iubești. Restul o să se rezolve de la sine.

— Vorbești din experiență?

Alt zâmbet, de astă dată de o tristețe copleșitoare.

— Mă tem că da. Chestia e că, uneori, lucrurile nu se rezolvă cu una, cu două.

— Oricum, cine zice că-l iubesc?

Mi-am șters lacrimile cu dosul palmei.

— Jemima, ești la pământ cu banii și nu vrei să vinzi tot ce ai tu mai de valoare. Informația despre Ben. Presa, revistele de muzică, fanii, toți ar plăti bani grei să afle motivul dezastrului din Philadelphia. Dar ție nici măcar nu-ți trece prin minte să faci așa ceva.

A clătinat din cap și partea de păr care nu fusese năclăită de terci i-a lunecat pe obraz.

— Dacă nici asta nu-i dragoste, atunci ce e?

— A trecut pe la tine Zâna înțelepciunii în lipsa mea?

— Numai Jason, ori el nu face obiectul la primul punct. Al doilea punct ar putea fi negociabil. Tu fă-o, ce ai de pierdut?

„Doar libertatea", mi-am zis. „Posibilitatea de a fugi și de a evada ori de câte ori situația scapă de sub control."

Nu-i puteam vorbi deschis despre nici unul dintre aceste gânduri. M-am uitat la Harry cum zvârlea din picioare până când scaunul lui cu arc a început să se legene pe resortul metalic.

— Tot îi mai dai de furcă maică-tii?

Rosie a oftat.

— De fapt, nu mă necăjește așa de rău. Doar că am foarte mult de lucru. Am impresia că Saskia inundă piața cu felicitări artizanale, însă plătește bine și n-o pot refuza. Pe deasupra, mă pune să muncesc atât de mult încât am fost nevoită să renunț la toți clienții și sunt slabe șanse să-i recapăt în caz că ea mă lasă baltă. Trebuie să merg înainte.

Alt oftat.

— Am vrut să-l duc pe Harry la grupul „Mama și copilul" din sat, dar pur și simplu n-am timp. Am senzația că nu mă pot bucura de el așa cum ar trebui, nu mă pot bucura de faptul că sunt mamă.

Am început să-mi adun mărgelele, cristalele și sârmele, fără prea mare tragere de inimă.

— N-o să țină o veșnicie, i-am spus, cu gândul la focul din spatele unui anume magazin și la toată munca lui Rosie mistuită de flăcări.

La magazinul lui Ben distrus în incendiu. La Saskia, șezând în centrul vâlvătăii ca un păianjen în pânza sa. Mai curând ca un păpușar umflat, care trăgea sforile și se uita cum dansăm. Ceva tot avea se întâmple.

22 mai

Se uită la mine și simt cum devin transparent, de parcă oasele și părul meu ar fi invizibile și ea mi-ar putea citi până în fundul sufletului, văzând teama și singurătatea de acolo, aproape ca și cum mi-ar atinge miezul meu de întuneric, făcându-mă să mă simt iar un om ca toți ceilalți.

Taci. Nu așa. Ești un mizerabil și un afurisit, doctore, știi? Noi nu. Nu că n-aș vrea, Doamne, de la brâu în jos parcă aș fi beton, dar ea… ea nu e pregătită. Nu mă respinge, dar… se poartă aproape ca și cum ar fi virgină sau așa ceva. Este speriată de ce se va întâmpla dacă ajungem la apropiere fizică.

Pot aștepta. Dacă mi-ar cere-o ea, aș aștepta o veșnicie. Aș dori doar să simtă că poate vorbi cu mine, aș dori să știu ce anume o înspăimântă în așa hal. Pentru că, dacă nu știu, nici nu pot s-o ajut. Și aș vrea să-i șterg expresia care i se așterne pe chip câteodată, când își închipuie că n-o privesc. În parte teamă, în parte… nu știu, un fel de suferință profundă, de parcă ar crede că sunt gata s-o arunc în stradă sau mai știu eu ce. De parcă ar vrea să fie cu mine, să fie mai mult decât colocatarul meu, ca acum. De parcă ar încerca să-și întipărească în minte chipul meu, hainele mele, de parcă săptămâna viitoare ar urma să fiu reconstituit de Crimewatch[25] *și încă n-aș ști asta. Și totuși… mă face să am senzația că nimic nu contează. Sunt tot eu însumi, tot Baz Davies, cel mai bun textier, afurisit de bun, al secolului XXI (hei, așa scrie NME[26]). Ea mă trage dincolo de toate astea, cumva mă scoate din rahat, din întuneric și mă duce din nou pe acoperișul lumii, unde eram cândva. OK, nu înțeleg ce-mi spune lumea… ei și? Mă descurc destul de bine pentru cineva surd ca o ciubotă. Ei, ai văzut, uite că pot s-o spun! Sunt surd. N-aud un*

sunet. Și nu mă mai doare ca înainte.

Jemima, ți-aș da toată planeta asta aiurită, dacă mi-ai cere-o.

capitolul 16

— Vezi ceva?

Ben s-a mișcat sub mine, potrivindu-și mai bine greutatea mea pe umeri.

— Nu poți să stai locului?

Nici un răspuns. Evident. Nici măcar Ben nu-mi putea citi pe buze când capul meu era la peste un metru deasupra lui, aplecat peste trei șiruri de sârmă ghimpată. M-am agățat de muchia zidului care împrejmuia curticica magazinului *Petit Lapin*, încercând cu disperare să mă sprijin de peretele de cărămidă. Nu se vedea nici urmă de ardere, doar două scaune de grădină din material plastic, pe care probabil Saskia și Mairi își suiau picioarele și copitele când aveau o clipă liberă.

L-am bătut pe Ben pe umăr și m-a lăsat la pământ, lăsându-mă să alunec încet pe lângă zid, cu răsuflarea întretăiată.

— Uau! Ai niște coapse de oțel, femeie.

Și-a frecat ceafa, cu o strâmbătură de durere.

— Ei? Ai văzut ceva?

— Nu chiar. Trebuie să ajung dincolo.

— Ei, na! Criminalul nu lasă dovezi incriminatoare peste tot decât în filmele de doi bani.

Ben m-a privit în ochi.

— Oh, te rog! Să nu-mi spui că vrei să intri pe proprietatea ei.

— Biroul din spate are un gemuleț. Cred că pot să-l deschid. Intru, ies și n-o să știe nimeni.

— Da, foarte bine. Și cum ai să faci asta, mă rog? Ai să dai o fugă până acasă să-ți iei Ghidul Spărgătoarelor Amatoare?

— Nu, am să mulțumesc lui Dumnezeu că regulamentul

construcțiilor din orașele istorice interzice proprietarilor de magazine să renunțe la ferestrele cu cârlig. Saltă-mă.

— Jem?

Rămăsese cu ochii la mine.

— Tu chiar vorbești serios?

— Saltă-mă, i-am repetat.

— Stai nițel. Nu așa ne-am înțeles. Ziceai că nu vrei decât să arunci o privire în curte…

— …unde nu-i nimic de văzut. Așa că am să intru.

L-am privit în ochi.

— Ești de partea mea?

— Of, Doamne! E-n regulă, Don Corleone. Numai să nu faci vreo boacănă.

Ben s-a aplecat și și-a făcut palmele căuș.

— Dar nu știu dacă te pot sălta până acolo. Doamne, femeie, câte kile ai?

— Mai bine speră să mă aresteze, am spus, punând vârful piciorului în palma lui. Altfel ai să-mi plătești pentru remarca asta.

N-a fost nevoie să facă nici cel mai mic efort. Mișcarea mi-a venit spontan, de parcă aș fi repetat-o în ajun. Mi-am pus încet vârful piciorului în palma lui, mi-am făcut vânt cu piciorul celălalt, m-am sprijinit de perete și… sus!

Ben și-a îndreptat spatele, uimit.

— Jem?

Deja îmi scoteam bluza, ca să înfășor cu ea sârma ghimpată.

— Ai la tine un card de credit?

Ben se holba la sânii mei. Măcar purtam un sutien aproape decent, deși buretele făcea ca sânii mei să pară mai plini decât în realitate, gata să scape din cupe.

— Ce? Vrei să plătesc ca să mă uit în voie?

— Tu dă-l încoace.

S-a căutat prin buzunare și în cele din urmă a găsit un card de credit.

— E American Express.

— Merge foarte bine.

I-am zâmbit larg în timp ce-mi întindea cardul. Mă simțeam

tot mai mult ca pe vremuri. Am încălecat peste sârma ghimpată, ținându-mă cu mare grijă de partea învelită în bluză.

— OK. Nu fac decât să arunc o privire.

— Dacă vine careva?

— E trei noaptea, ce naiba! Cine-ți închipui că vine?

— Păi, noi suntem aici.

— Atunci, dacă apar alți spărgători, zi-le că locul ăsta-i ocupat. Bine?

Am sărit jos în curte, cu palmele transpirate și inima bătând să-mi spargă pieptul. Trăiam toate senzațiile și emoțiile de altădată.

— Jem?

Nu-l puteam vedea, zidul avea cel puțin trei metri, așa că nu mi-am mai bătut capul să-i răspund.

— Fii cu băgare de seamă, l-am auzit șoptind.

Am străbătut curtea, am tras unul din scaunele de plastic până sub fereastră și am folosit cartea de credit ca să ridic cârligul. M-am săltat, mi-am strecurat trupul prin cadrul ferestrei și am sărit înăuntru, deși mi-am lăsat ceva piele pe rama geamului. Am vrut să-l strig încet pe Ben, dar mi-am dat seama că nu avea rost.

Devenisem expertă în „fotografierea" unei încăperi încă din prag. Ocheam mai bine ca oricine posibilele sisteme de alarmă moderne. Saskia nu avea nimic de acest gen. O calică! Deși, mi-am spus eu în timp ce dădeam ocol dușumelei de lemn, aici nu exista nimic la care să râvnească vreun spărgător, oricât de disperat. Casa de marcat era goală, cu sertarul tras în afară, ca să se vadă că nu erau bani înăuntru. Cât despre obiectele expuse spre vânzare… cred că dacă ai fi vrut să bați măr pe cineva, aici găseai tot ce aveai nevoie.

Ben avea dreptate. Aici nu exista nici un indiciu. Ca o confirmare a poveștii lui Jason, toate cutiile cu felicitări lucrate de Rosie, pe care le văzusem în seara petrecerii, dispăruseră. M-am înapoiat în birou, unde am zărit pe masă o agendă, chiar lângă telefon. Am deschis-o cu vârful unghiei.

Sigur, nici pe departe nu m-aș fi așteptat ca Saskia să fi scris

cu ruj în agendă AZI MI-AM ADUS PLANURILE LA ÎNDEPLINIRE, dar nici n-aș fi zis ca însemnările să fie atât de banale. De pildă, pentru ziua aceea scrisese „Ora 16, Oscar, ortodontist". Bietul puști abia dacă avea cinci ani și deja îi punea zăbală. Nici măcar nu-i *ieșiseră* toți dinții.

Am dat paginile mai în urmă. În urmă cu trei zile. Noaptea petrecerii ratate, la care ar fi trebuit să luăm parte eu, Ben și Rosie. Doar un „A", trecut ușor cu creionul, urmat de un semn de întrebare. Încă și mai în urmă, tot ce părea s-o fi interesat pe Saskia erau diversele întâlniri ale lui Alex și Oscar. Tot ce am reușit să aflu a fost că Alex lipsea mult, iar sărmanul Oscar era supus unor reparații capitale. Dumnezeule, ce femeie plicticoasă! Am început să caut diverse date, care cum îmi veneau în minte. De ziua mea, pare-se că Oscar avusese un examen la muzică, de ziua lui Rosie - un test. Pe 20 februarie, ziua de naștere a lui Harry, scrisese „A plecat[27]". Adică tipul era dus undeva sau se hotărâse să mărturisească că era homosexual?

Am pus agenda la loc și m-am strecurat afară pe fereastra biroului, jupuindu-mi și ce mai rămăsese din pielea de pe coaste. Am coborât iar cârligul, folosind cardul lui Ben. Deși nu aveam cum s-o închid din partea asta, puteam lăsa totuși cârligul de-a lungul ramei, astfel că, dacă aveam noroc, Saskia și-ar fi închipuit că nu fusese închis ca lumea.

Am apropiat scaunul de zid și m-am folosit de el ca să-mi iau avânt atât cât să mă cocoț din nou pe muchia zidului. Când am sărit, am tras un șut puternic scaunului, care a aterizat pe spate tocmai în celălalt capăt al curții, ca și cum ar fi fost răsturnat de o rafală de vânt. M-am oprit la sârma ghimpată, ca să-mi desfășor bluza, apoi mi-am dat ușor drumul pe alee, lângă Ben, care stătea rezemat de zid, cu un aer aparent nonșalant.

A tresărit violent. Mă simțeam penibil că se speria de fiecare dată când mă iveam pe neașteptate.

— Ei, ai descoperit ceva?

— Nimic, afară de faptul că Saskia urmărește fiecare mișcare a lui Alex și a lui Oscar.

Mi-am scuturat bluza. Nu avea decât vreo câteva fire trase de la sârmă. Frate, eram bună. Am vrut s-o îmbrac, dar Ben mi-a pus mâna pe braț.

— Așteaptă.

— Ce e?

Avea mâna caldă și degetele catifelate. Adrenalina începuse deja să-mi ardă sinapsele, uscându-mi buzele și lăsându-mi un gust amar.

— Ben?

M-a apucat de braț și mai strâns, până când m-am întors spre el, împotriva voinței mele.

— Mda. Mi-am închipuit.

Și-a plimbat un deget de-a lungul șirei spinării mele.

— Ăla e însemnul unei bande de stradă.

De unde dracu' știa?

— E doar un tatuaj, am spus eu volubilă.

Pielea mi s-a înfiorat în jurul petei albăstrii de pe omoplat, dându-mi senzația că era gata să plesnească până la carne vie.

— Poftim? Nu-ți văd fața.

Ben m-a răsucit spre el, lipindu-mă cu spatele gol de zidul zgrunțuros.

— Acum. Mai zi o dată.

— Nu-i nimic. Un desen oarecare.

— Pe *dracu'*! Ai făcut parte dintr-o bandă de stradă. Unde? De ce n-ai zis nimic? Și ce s-a întâmplat cu tine?

Toată adrenalina s-a scurs din mine. Mă simțeam golită, stoarsă. Mi s-a făcut pielea de găină pe piept și pe umeri și am simțit durere în coșul pieptului.

— Eu… nu știu… am…

Ben mi-a dat drumul și și-a trecut amândouă mâinile prin păr.

— Jemima.

Și, brusc, am simțit nevoia să-i spun. Să-i spun tot. Totul despre mine.

— Du-mă acasă, am spus. Am să-ți povestesc.

A zâmbit vag.

— Îmi închipui că asta le spui tuturor bărbaților.

I-am înfruntat privirea cu curaj.

— Numai ție, Ben. Numai ție.

Locuința lui Ben era cufundată în tăcere și întuneric. Când am intrat, el a aprins luminile, atingând unul câte unul comutatoarele din fiecare cameră, ca un bezmetic, până când am ajuns în birouașul de lângă bucătărie, unde n-a aprins decât o singură lampă.

Aici existau rafturi de bibliotecă de jur împrejur, pe toți pereții, o masă, o canapea și un covor gros pe jos. Era foarte intim.

— OK.

Ben s-a trântit pe canapea și a întins mâna după sticla de whisky și după paharele de pe măsuța de alături.

— Dă-i drumul.

Am șovăit, apoi am decis să mă așez pe podea, în colțul cel mai îndepărtat de el.

— Mai întâi spune-mi cum de ți-ai dat seama.

— Ia stai puțin! Adică *tu* ești cea cu secretele și tot *eu* trebuie să răspund la întrebări? Nu ți se pare că-i ceva în neregulă?

Gura sticlei s-a lovit ușor de pahare când le-a umplut pe amândouă.

— Bine. Mark. Bateristul din Willow Down.

Am luat paharul, dar nu m-am apropiat de Ben. Doar m-am rezemat cu capul de perete.

— Mark a făcute parte dintr-o bandă?

— Nu, isteațo. E sociolog.

— *Bateristul* tău e sociolog?

— Nu toți au numai doi neuroni și o tonă de transpirație. Mă rog. Tatuajele noastre au fost ideea lui.

Și-a suflecat o mânecă, dezvelind acel însemn tribal în formă de cerc.

— S-a inspirat de la diverse bande de stradă, care folosesc astfel de tatuaje ca să-și însemne membrii, pentru o legătură mai strânsă cu grupul. Ne-am tatuat toți patru. Același tatuaj, în același loc, ca să ne amintim că eram cu toții implicați în chestia asta.

Și-a frecat gânditor tatuajul.

— Atunci n-ai să-ți închipui că m-am îmbătat într-o seară și am ales modelul din vitrina unui salon de tatuaj?

A zâmbit. S-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi, vărsând, din neatenție, câțiva stropi de whisky pe canapea.

— Frumoasă încercare. Numai că m-am uitat în cărți.

Am respirat adânc.

— Bine. Dar ascultă, pentru că n-am să mai repet povestea altă dată.

— Te ascult, Jemima.

A râs scurt.

— A fost o figură de stil. Dar sunt atent.

De unde să încep? Cum spunea cineva odată, cu începutul… Cu gândurile și amintirile pe care le-am respins și renegat atâta timp încât nici nu-mi mai dădeam seama cât erau de exacte. Puteau fi rescrise și prelucrate, editate pentru acele momente dificile de rivalitate între frați și certuri cu părinții, dar erau tot ce aveam. Trebuia să le mărturisesc.

— Am avut o viață grozavă. O mamă și un tată care ne iubeau pe toți trei ca pe ochii din cap. O școală bună, o casă frumoasă, luam lecții de călărie de două ori pe săptămână, băieții jucau rugby și… în sfârșit. O viață normală, înțelegi?

Ben stătea nemișcat. Nu-și lua ochii de la mine.

Am coborât garda și mai mult, până mi-au revenit în minte emoții, imagini cu fiare contorsionate, și am fost nevoită să fac eforturi ca să nu le las să năvălească într-un potop de urlete și culori.

— Când aveam cincisprezece ani a avut loc un accident. Un accident stupid, *stupid de tot,* pur hazard… Mama îl ducea pe tata cu mașina la serviciu. Avea nevoie de mașină, pentru că a ei era la reparat sau cam așa ceva, drept care s-a oferit să-l ducă. Eu trebuia să merg la un concurs, de sărituri, cred, și ea nu voia să lipsesc, așa că… Ei bine, au avut un accident. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat, mama pur și simplu a pierdut controlul volanului și a intrat într-un pod.

Mi-am frecat pieptul, vrând să domolesc o rană care nu avea să se vindece niciodată.

Ben nici măcar nu clipise.

— Și amândoi…?

— Da. Ni s-a spus că a fost ceva instantaneu, dar… nu încetezi să-ți pui întrebări, este? În sfârșit. Nu mai aveam alte rude care să ne primească sub acoperișul lor. Randall avea șaisprezece ani, dar i s-a spus că era prea tânăr ca să i se permită să ne poarte de grijă tuturor, fiindcă Christian avea numai doisprezece. Așa că urma să fim despărțiți și duși la orfelinate.

Mi-am privit mâinile, împletindu-mi degetele în poală. Nu mi-am dat seama de gest decât când Ben s-a întins încet și mi-a dat capul ușor pe spate ca să-mi vadă buzele.

— Am fugit toți trei.

Am scos un chicotit scurt, ca un râgâit.

— Vezi tu, eram atât de naivi! Copii neștiutori, dintr-o familie de rând, care-și închipuiau că viața reală era un fel de emisiune TV pentru copii. Locuiam într-o casă pustie, luam mâncare de la supermarket ca să ne potolim foamea. Dar eram speriați. Ne pierduserăm părinții, nu voiam să ne pierdem și unul pe altul și ne închipuiam că nu trebuia decât să așteptăm ca Ran să facă optsprezece ani, ca să ne poată adopta, apoi să ne luăm un apartament unde să trăim împreună și… Cum ți-am zis, ne uitaserăm prea mult la televizor.

Ben a scos un oftat. Aproape ca un icnet.

— Pe urmă ne-a găsit banda asta. Ne ascundeam într-o casă abandonată, făceam foamea, fiindcă nici unul din noi nu știa să fure din magazine, toți eram prea speriați să nu fim prinși și s-a dovedit că ascunzătoarea noastră era un depozit de droguri.

Am râs scurt, șocată.

— Nici măcar nu știam ce *înseamnă* un depozit de droguri. Însă indivizii ăia ne-au luat pe toți trei, pe mine, pe Ran și pe Chris, și ne-au purtat de grijă. Pe bune, adică ne-au dat un acoperiș deasupra capului, mâncare și tot ce aveam nevoie. Sigur, nu prea mergeam la școală, dar eram împreună și totul era bine. Orice s-ar zice despre bandele de stradă, măcar se îngrijesc de ai lor.

— Ai intrat într-o *bandă*?

Uimirea lui Ben era aproape comică.

— Vorbeam ca niște tineri educați. Măcar din punctul lor de vedere. Și e de mirare ce poate crede lumea despre cineva care vorbește „elevat". Banda s-a folosit de noi la mici escrocherii, pentru distragerea atenției și altele asemenea.

Am răsuflat adânc.

— Mi-am făcut tatuajul, am pornit la treabă. Chiar a fost *bine*.

L-am provocat pe Ben să spună ceva, dar a tăcut, cu ochii la mine.

Respiră, Jemima, respiră. S-a terminat.

— Cu toate astea, eu și Ran ne-am ținut deoparte, era singurul mod de a ne păstra independența. În schimb, Chris… li s-a alăturat.

Am schițat un zâmbet la fel de lipsit de umor ca o gaură neagră.

— Lui Chris îi plăcuse mereu să cânte la chitară. Era obsedat. Spera să ajungă departe, să fie descoperit și așa mai departe. Își închipuia că va depăși absolut toate obstacolele - era foarte tânăr, nu-și dădea seama în ce se băga și cât de greu îi va fi să se lase, își închipuia că va putea renunța oricând, dar…

M-am oprit.

Ben s-a aplecat și mi-a umplut din nou paharul.

— Despre ce vorbim aici? Heroină?

I-am răspuns fără să-mi ridic ochii din pahar.

— Tu ai luat vreodată? Adică, ai încercat?

Ben a clătinat din cap.

— Nu. Detest acele, detest fumul. Am făcut eu multe, dar n-am luat heroină. Știu că Zafe a încercat o dată sau de două ori, dar…

A ridicat din umeri.

— Nimic serios.

— Pentru Chris a fost serios. A durat cinci ani, dar în cele din urmă a părăsit banda, a dispărut zile întregi și s-a întors bolnav și vorbind fără șir. Ba chiar…

Am râs amar, dar râsul meu a sunat mai mult ca un icnet.

— A ajuns să-și vândă până și chitara. Eu și Ran am încercat să-l ajutăm să-și revină. Însă…

— Trebuie să vrei să te lași. Îți spun din experiență. Asta nu ți-o poate impune nimeni.

Deși încăperea era primitoare, aerul avea răceala unui cadavru. Ar fi trebuit să-mi închipui că Ben nu se va speria de povestea mea. Ar fi trebuit să am încredere în el.

— În timp ce se întâmplau toate astea, eu… eu m-am combinat cu Gray. Ran m-a avertizat în privința lui, mi-a spus să mă feresc, dar eu… nu știu… Era sexy. Periculos și sexy. Aveam șaptesprezece ani, credeam că-l iubesc și sigur că n-am plecat urechea la sfaturile fratelui meu. Vezi Doamne, ce știa *el*?…

Glasul mi s-a frânt. Am luat o înghițitură zdravănă de whisky, dar avea un gust amar și mi-a ars gâtlejul.

— Credeam că așa e dragostea.

Am văzut cum Ben deschide gura să mă întrebe *cum* adică, dar s-a răzgândit. S-a înfiorat din tot trupul și am văzut cum i se face pielea de găină.

— Pe urmă Chris a luat o supradoză. Într-o bună zi, pe o alee dosnică din Bristol. Cineva i-a vândut praf în stare pură, iar noi n-am aflat decât peste o săptămână.

Am ridicat bărbia, ca să nu mă înece plânsul. Încă simțeam în nări mirosul oribil de fum, pe care ajunsesem să-l asociez cu Christian, încă păstram în gât gustul fricii.

— Ran a dat de individul care-i vânduse drogul lui Chris. I-a luat ceva timp, dar până la urmă l-a găsit. Și l-a omorât.

Mi-am lins buzele. Nu trebuia să plâng. Nu acum.

— Uau!

Ben și-a masat ceafa. A vrut să spună ceva, dar m-am grăbit să continui. Trebuia să afle tot.

— Eram acolo, l-am implorat pe Ran să se oprească, dar nu m-a ascultat.

Aproape mi-am acoperit urechile, ca și cum m-aș fi așteptat să aud și acum ecourile celor întâmplate.

— Am chemat ambulanța și am mințit, Ben. Le-am spus că exista o altă bandă care voia să acapareze teritoriul și că

avusese loc o încăierare. Oh, sigur că poliția a aflat că inventasem toată povestea, nu era nici pe departe un episod din CSI, iar eu nici vorbă să fi avut o minte criminală. L-au arestat pe Randall, cazul a fost deschis și închis. Am intrat și eu la închisoare, fiind considerată complice.

Celulele, zgomotul, zăngănitul acela nesfârșit. Nici o clipă de liniște. Niciodată, nici acum.

— Dar de ce? De ce toate astea, pentru ceva care n-a fost vina ta?

— Pentru că dealerul era Gray.

Am golit dintr-o înghițitură paharul aproape plin.

— Acum știi. Instinctul meu la bărbați e atât de jalnic încât am stat aproape cinci ani lângă un individ care făcea trafic de heroină, iar eu habar n-am avut. Îi vindea propriului meu frate și eu *habar n-aveam.*

— Rahat.

Ben a pus paharul jos.

Am început să vorbesc pe nerăsuflate.

— Ran a fost condamnat pentru crimă. Condamnat pe viață. Eu am stat la închisoare numai șase luni și în timp ce eram acolo am învățat să confecționez podoabe, așa că mi-am însușit experiența asta și am fugit.

— Și fugi în continuare?

Am dat din cap. Aproape cinci ani fugisem, mă stabilisem în câte un loc, apoi plecasem mai departe. Locuisem în camere puse la dispoziție de unul sau de altul, în case de oaspeți, în adăposturi. Câștigam bani doar cât să am ce mânca.

— Dar de ce? De ce anume fugi?

— De amintiri.

I-am întins paharul ca să-l umple din nou, mândră că nu-mi tremura mâna.

— Le-am ferecat într-un cotlon al minții. Există un termen în psihologiei care definește asta, dar la ora actuală sunt expertă în a nu-mi aminti, așa că dacă fac eforturi în acest sens, totul rămâne în întuneric. Ran a murit în închisoare. În urma unei încăierări. După moartea lui n-a mai fost nimeni care să mă susțină, nimic pentru care să mă opresc undeva. Așa că am

continuat să merg din loc în loc. Asta împiedică… împiedică amintirile să iasă la suprafață. Iată de ce nu știam nimic despre Willow Down. Eram în străinătate, lucram oriunde aveam șansa unui pat pentru o noapte. Confecționam câteva obiecte și le vindeam, ca să câștig destui bani să pot pleca mai departe ori de câte ori…

Glasul mi s-a stins.

— Ori de câte ori simțeai că începi să prinzi rădăcini? Oh, Jemima.

Am golit încă un pahar.

— Și nu mă cheamă Jemima. Mă cheamă Gemma. Gemma Bredon. Numele de Hutton l-am ales într-o bună zi de pe hartă, când treceam pe acolo. York mi s-a părut un oraș tare drăguț. Pe urmă a început să-i livrez periodic obiecte Saskiei. Am cunoscut-o pe Rosie și m-am gândit… m-am gândit că poate de data asta totul va fi altfel.

În lumina lămpii, ochii lui Ben păreau imenși.

— Și eu care-mi închipuiam că *eu* port niște tare, a spus el încetișor.

Mi se învârtea capul din pricina băuturii.

— M-am îmbătat, l-am anunțat.

— Nu mi-ai fi spus nimic, dacă n-ai fi prins curaj de la whisky.

Ben mi-a întins brațul și m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Am vrut să știi.

Trupul lui era lipit de al meu, îi simțeam prin haine toate oasele și-mi venea în nări mirosul lui proaspăt și curat. Părul lui m-a atins ușor pe gât.

— Dar mi-am închipuit că ai să mă detești pentru asta.

— Jem. Ce fel de om crezi că sunt?

— Pentru că ești bărbat. Ăsta-i motivul.

S-a încruntat.

— Asta ce mai vrea să însemne?

M-am clătinat pe picioare.

— Ții minte cum ai spus că nu-ți dai întâlniri? Tare mult te temeai că vei fi respins, că nu ești perfect, că…

Am gesticulat energic.

— Sau mă rog… am încheiat. Eu nu mă implic, pentru că nu vreau să repet aceleași greșeli.

L-am simțit cum se crispează, era foarte aproape de mine.

— Ce fel de greșeli?

— Uite ce ce. Gray n-a fost… n-a fost chiar iubitul perfect, înțelegi ce vreau să spun?

— *Jem.*

Șoapta lui fusese abia auzită, ca o respirație.

— Au existat și alte fete. Iar el se lăuda cu asta, îmi spunea cu cine se întâlnea, ce-i făceau ele și eu nu… Mă făcea… Mă folosea la tot, eram un fel de jucărie a lui, înțelegi? Un obiect de joacă pentru el și pentru amicii lui, un obiect care accepta orice, *făcea* orice. Și da, în adâncul sufletului știam că nu așa trebuia să fie, totuși… am rămas. Dar de atunci m-am jurat că în viața mea nu va mai fi nici un bărbat. Nimeni. Până când nu voi ajunge să mă simt din nou ființă omenească. Pe picioarele mele, să însemn ceva. Nu doar un *obiect* care nu participă într-o relație decât cu trupul. Iată *de ce…* Am crezut că reușisem, magazinul Saskiei îmi vindea cataramele, aveam și website-ul, iar acum toate astea se năruie pe rând și mă întorc de unde am pornit.

Am reușit să-mi stăpânesc un suspin.

— Și nu vreau să fiu iarăși folosită, Ben. Chiar nu mai vreau.

El s-a tras puțin înapoi.

— Crezi că te-aș *putea* folosi? Doamne, Jem, nu-i așa, nu-i *deloc* așa.

— Trebuie să știu că atunci când… dacă… voi pleca, voi rămâne tot cea care sunt. Că nu mă pierd pe mine dăruindu-mă altcuiva. Nu pot avea încredere și nu pot… nu *vreau* să depind de altcineva pentru nimic în lume. Așa că, vezi tu, datele mele nu-mi permit să fiu iubita nimănui.

M-am oprit, conștientă cât de stupid de aproape eram unul de celălalt.

— Jem, suntem prieteni. Trebuie să știi că, în ciuda rahatului de care ai avut parte înainte, probabil recunoști ceva ca lumea atunci când îți iese în cale, nu?

Acum a fost rândul meu să fac un pas înapoi, să măresc

distanța fizică dintre noi, întrucât prăpastia psihologică era pe cale să devină un hău.

— Vrei să zici că pentru simplul fapt că ai toate astea…

Am arătat cu brațul în jurul meu.

— …ar trebui să mă lepăd ca prin farmec de amintirea a tot ce mi s-a întâmplat? Pentru că tu ai bani cu ghiotura, moartea fraților mei ar trebui brusc *să nu mai însemne nimic*?

Vocea mea devenise de gheață.

— Cu totul altceva am vrut să spun și cred că știi asta foarte bine. Te folosești de trecut ca să nu fii pusă în situația de a-ți construi un prezent.

— Tu nu știi nimic.

— Ba da, știu.

Coborâse vocea. A trebuit să mă aplec puțin spre el ca să-l aud.

— Tu ce crezi că făceam eu, Jem? Îndepărtând pe toată lumea, păstrând secretul despre surzenia mea? Totul numai pentru a evita să mă confrunt cu realitatea. Dacă nu spuneam nimănui că totul e adevărat, poate atunci n-aș fi fost nevoit să mă împac cu situația. Asta faci tu acum, îți negi propria problemă, fugind de fiecare dată când viața începe să devină reală, ca să nu fii nevoită s-o înfrunți.

— Tu nu știi *nimic,* am repetat și am ieșit cu pași mari din încăpere, simțind cum privirea lui îmi ardea spatele.

M-am uitat peste umăr o singură dată, l-am văzut cum își trecea degetele prin părul deja ciufulit, cum își freca obrazul obosit și am fost gata-gata să mă întorc. Gata-gata. Îl doream atât de mult încât mă durea tot trupul. Dar de ce ar fi stat lucrurile altfel aici, cu el?

capitolul 17

— Oh, Doamne!

Mâna lui Rosie încă tremura pe mâna mea.

— Oh, Jem. Putem să-ți spunem tot Jem? Sau cum? Vreau să zic… oh, nici eu nu mai știu *ce* vreau să zic. E groaznic.

La picioarele noastre, Harry ședea în scăunelul lui cel nou și capitonat, agitând în mână o jucărie zornăitoare în formă de elefant, cu urme zdravene de gingii. Am rămas cu ochii la el.

— Jem e OK. Oricum mi s-a spus întotdeauna Jem. Acesta este unul din motivele pentru care mi-am ales numele Jemima.

Alt motiv era acela că numele de Jemima îmi amintea de somon, de bere de ghimbir și de porniri entuziaste. Era un nume destul de asemănător cu cel real și-mi evoca imagini din viața pe care o pierdusem cu *atât* de mult timp în urmă. Nu mai mult de treisprezece ani ca timp, dar treisprezece ani de experiență de viață.

— Oh, Doamne! a repetat Rosie, strângându-mă la pieptul ei mirosind a șampon cu aromă de zmeură. Eu și Jase credeam că poate ai părăsit un iubit care abuza de tine, de-aia nu ți-am forțat mâna. Ne-am gândit că o să ne spui tu când va sosi momentul potrivit.

— Asta și fac în clipa de față. A sosit momentul.

M-am desprins din îmbrățișare și am luat o sorbitură din cafeaua prea fierbinte.

— Și, ca să știi, Gray nu era chiar un amant model, așa că ai fost destul de aproape de adevăr.

— Jason o să-și dea așa niște aere, a spus gânditoare Rosie. Deși, de fapt, cred că prima lui teorie a fost că fugeai de un consorțiu internațional care exploata sclavi albi, dar el a citit

prea multe romane de Ian Fleming. Sau măcar s-a uitat la poze.

Continuam să-l privesc pe Harry. Dacă ar fi trebuit să întâlnesc ochii lui Rosie, să văd mila din privirea ei, aș fi căzut din picioare.

— Tu n-ar trebui să…?

Am făcut semn spre cutia pe jumătate plină, aflată lângă masă, și spre teancul de felicitări.

— Dracu' s-o ia pe Saskia, poate să aștepte. Este ceva important.

— Uite ce e…

Am răsuflat adânc.

— Motivul pentru care îți spun totul acum e acela că plec. N-am vrut să crezi că-i din cauza ta.

Exista aici ceva periculos de familiar, mirosul de pudră pentru bebeluși, mirosurile cinei din seara precedentă, muchiile tocite ale canapelei, tablourile de pe pereți. Tocmai această ambianță mă ademenise să rămân atât de mult, felul în care viața se desfășurase în jurul meu și mă antrenase în vâltoarea ei. Știam că nu pot lăsa în urmă vechiul meu mod de viață, dar sperasem că, dacă stau pe loc, poate ar fi trecut neobservat pe lângă mine. Ar fi trebuit să știu că va iuți pasul și se va furișa în spatele meu.

— Nu înțeleg de ce trebuie să pleci!

Glasul îi devenise plângăreț.

— Iartă-mă, Jem, dar e pur și simplu stupid. Îți place de Ben, iar lui îi place de tine. De ce nu poți să-ți dai frâu liber, să vezi ce se întâmplă?

Mi-am ascuns fața în palme. Crezând că mă jucam de-a bau-bau, Harry a început să râdă și mai tare. Când am ridicat capul, a scos un hohot fericit.

— Ben e… complicat. Va avea nevoie de cineva care să-i poată oferi ce-i trebuie.

Rosie m-a privit cu subînțeles.

— Vrei să zici că ți-e frică.

— Nu. Nu de Ben. Poate de situația în sine.

— Și nu-mi poți spune despre ce-i vorba?

Am clătinat din cap.

— Nu-i secretul meu. Și nu știu dacă Ben va fi vreodată în stare s-o facă. Dar realitatea e că n-am nimic. Mai puțin decât nimic, acum că eBay face cercetări în privința mea. OK, pot să-mi închiriez o tarabă în piață, dar asta o să mă coste și creațiile mele sunt cam scumpe pentru cei care-și fac cumpărăturile în piață. Pot începe să folosesc sârmă obișnuită și plastic, numai că tehnica e diferită și, în plus, întotdeauna vor exista lucruri ieftine din China. În concluzie, Rosie, trebuie să plec. Să mă stabilesc în altă parte, undeva unde magazinele îmi vor primi colecția. Mă gândeam la zona de sud-est, spre Canterbury. Am auzit că acolo ar fi un loc bun.

— Pentru că te simți o nimeni.

Clătina din cap.

— E atât de stupid, *atât* de stupid. Adică, uită-te și tu la Harry.

L-a ridicat din scaun și l-a plimbat prin aer în fața ochilor mei.

— Te iubește, puțin îi pasă ce ai tu, cum îți câștigi existența, o să te iubească orice ar fi. Ce te face să crezi că Ben nu va fi tot așa?

— Ben n-are trei luni și jumătate.

Rosie m-a înghiontit în glumă.

— Și ce, îți pare rău?

— Tacă-ți gura! Da, bine, îmi place de el. Poate chiar mai mult de-atât. Dar încearcă să privești situația din altă perspectivă. Dacă între mine și Ben s-ar înfiripa ceva, ce s-ar întâmpla cu mine când totul s-ar sfârși? Cine voi fi eu atunci, Rosie? Trebuie să *fiu* cineva, să am un punct de sprijin, ceva care să fie al meu. Banda, Ran, Christian… ba chiar și Gray… mă raportam la ei, eu n-am fost niciodată cineva. Și nu pot îngădui să mi se întâmple asta din nou, nu acum.

— I-ai spus lui Ben că pleci?

Am clătinat încet din cap. Într-o dimineață, când mă trezisem, constatasem că Ben plecase, luându-și și cheile cu el. Rușinată de mine însămi, răscolisem bucătăria până găsisem o cutie de ceai plină cu monede de o liră și bancnote de cinci lire

și luasem câteva. Suficient cât să-mi plătesc autobuzul ca să ajung la Rosie. Dar ca să-mi ușurez conștiința, scrisesem un bilet cu suma pe care o datoram și-l îndesasem în cutie în locul banilor lipsă. În plus, lăsasem borcanul pe dulap, ca Ben să știe ce am făcut.

— Vrei să spui că voiai s-o ștergi? Cum crezi că se va simți când va afla că femeia căreia i-a destăinuit… mă rog, ce i-a destăinuit el, a fugit? Nu crezi că se va *supăra*?

Harry a țipat, probabil că Rosie îl strânsese prea tare. Ea s-a răsucit brusc cu spatele la mine, încercând să-l liniștească.

M-am ridicat și am atins-o pe umăr.

— Rosie. Nu vreau să fie așa, numai că nu văd altă ieșire. Nu-i o alegere simplă, zău că nu.

S-a răsucit în loc atât de repede încât, când a început să vorbească, Harry era tot cu fața la fereastră.

— Jem, *viața* nu-i o alegere simplă! Se pare că tu îți închipui că ești singura care suferă și că, dacă fugi mereu, totul e în regulă. Ei bine, uneori *nu poți* să fugi.

L-a sărutat pe Harry pe frunte.

— Rămâi. Rămâi și luptă.

— Să lupt?

— Pentru Ben, pentru munca ta. Poate că de data asta ai tras linia. Poate aici este punctul în care poți să spui „Ajunge”.

M-a îmbrățișat scurt, cu mâna liberă.

— Iartă-mă, nu vreau să-ți spun eu ce să faci. Eu doar văd că tu și Ben vă potriviți unul cu altul și nu vreau să cred că irosești o șansă de a fi fericită numai fiindcă te temi de ce se va întâmpla.

M-a strâns și mai tare.

— Uneori trebuie să nu ratezi ocazia.

— Uite ce e. N-am spus niciodată că eu și Ben nu putem fi prieteni, numai că nu vreau să ajung să mă culc cu el pentru că n-aș face deosebirea între afecțiune și plăcere carnală.

Rosie a făcut un pas înapoi, ștergându-și fața cu dosul palmei.

— Bine. Deci nu vrei să te culci cu Ben. Atunci *ce* vrei? În afară de faptul că vrei să fugi.

— N-am zis asta… nu… nu știu. Ce vrei să spui?

— Pentru prima oară ești stăpână pe situație. Ai un tip grozav, care te dorește, ai o afacere…

A ridicat mâna să oprească o intervenție a mea pe tema asta.

— …Da, pentru moment nu merge, dar numai pentru moment. E tot a ta, încă poți să lucrezi podoabe. Nu înțelegi? Totul e în mâinile tale. Nu depinzi nici de bandă, nici de frații tăi, de nimeni, ca să te facă fericită. Teama asta de a fi cu cineva e doar în capul tău, din cauza celor întâmplate în trecut. Tot ce ai de făcut acum este să preiei controlul.

Ochii ei verzi și sinceri m-au privit până în suflet.

— Deci. Repet. *Ce vrei*?

— Te-ai molipsit de la emisiunile TV la care te uiți în timpul zilei?

Ea a înălțat o sprânceană.

— Bine. Ce vreau? Vreau să aflu ce pune la cale Saskia. Cine se crede ea de-mi spune mie că nu pot să-mi vând colecția în York și că tu… că tu trebuie să muncești ca o sclavă. Vreau să știu dacă are ceva de-a face cu incendierea magazinului lui Ben.

— Iar eu aș vrea să știu de unde-și ia taioarele alea *power*[28] pe care le poartă întotdeauna, mi-a ținut isonul Rosie. Există undeva vreun magazin unde se vând haine impermeabile la pucioasă?

— De ce o fi atât de îngrozitoare? Are de toate: un soț bogat, un băiețel adorabil, o casă superbă. Atunci de ce se poartă ca personajul cel rău dintr-o pantomimă, îmbrăcat în haine de firmă?

— Nurca Neînduplecată, a chicotit Rosie.

— Oare ce-o fi văzând Alex la ea? m-am încruntat eu.

— După părerea mea, n-arată rău.

Rosie și-a privit silueta încă voluptuoasă.

— E suplă.

— Dar are aproape toată fața pictată. Te-ai uitat la ea? Creion de buze, de sprâncene, dermatograf… cred că atunci când își dă jos machiajul rămâne cu pielea complet albă.

— Și doi ochi mici. Ca două zaruri pe o foaie de hârtie.

Rosie a zâmbit larg o clipă, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

— Hei, frumoasă încercare bârfa asta despre Saskia, surioară. Numai că noi vorbeam despre *tine.*

— Trebuie să plec, Rosie. *Trebuie.*

— Dar eu credeam… toată chestia aia cu tine care încerci să afli ce clocește Saskia. Am presupus că te-ai răzgândit.

Am clătinat din cap. Simțeam din nou amenințarea lacrimilor. De fiecare dată când flutura cortina și întrezăream o frântură din viața de dincolo de ea, intervenea brusc o amintire sau un gând care mă aducea la realitate. *Asta* era viața mea. *Asta* eram eu.

Saskia nu era decât o femeie lipsită de sensibilitate. Nu avea o agendă cu fapte rele. Spicul găsit de mine în ușa magazinului lui Ben era o simplă coincidență. Ben voia să se culce cu mine pentru că plecasem urechea la problemele lui. Iar eu eram un copil al străzii ratat, cu zile de pușcărie la cazier și cu părul vizibil nevopsit la rădăcină.

— Îmi pare rău, am îngânat printre suspine și am ieșit fugind din casă.

Ceva lipsea acestui fel de a pleca, drept care a trebuit să aștept autobuzul zece minute umilitoare, ghemuită în spatele refugiului, în caz că Rosie ar fi venit după mine.

capitolul 18

Așa că a doua zi de dimineață, atât de devreme că păsările încă nici nu-și dreseseră glasurile, m-am așezat în sofisticata cameră de oaspeți și m-am apucat să-mi îndes lucrurile în rucsac.

O să treacă peste asta, *toți* o să treacă peste asta. Iar Ben… Ben își putea purta singur de grijă. Încheiam acest capitol și începeam unul nou. Într-o altă carte, de preferat una cu mult mai puține subînțelesuri.

Am tras cu urechea, dar nu se auzea nici un sunet care să-mi dea de înțeles că Ben ar fi început să se trezească în dormitorul lui de la mansardă, cu pereții văruiți și podeaua plină de foi cu portative cu cântece lăsate neterminate. Trebuia să mă mișc rapid.

Am ridicat ultima bluză din locul unde căzuse și am înghesuit-o la un loc cu celelalte. Nu conta dacă lucrurile erau șifonate și nespălate, în locul spre care mă îndreptam cui i-ar fi păsat? Am privit în jur, la casa aceea uriașă și deliberat austeră, la podeaua de gresie și la pereții văruiți. Un decor ideal pentru Ben, cadrul perfect pentru părul lui zbârlit în toate direcțiile și blugii zdrențuiți. Arătând că-și putea permite mai mult, dar îl durea în cot.

Gata! Nu voiam să mă mai gândesc la el. Nu era decât unul dintre elementele pasagere care încercau ocazional să se combine cu mine, de care urma să mă lepăd și care avea să devină o umbră în memoria mea. OK, îi îngăduisem să se apropie de mine - aici mă dezamăgisem pe mine însămi, lăsasem garda jos. Bun, era o lecție învățată, nu trebuia să las pe *nimeni* să-mi pătrundă în suflet, chiar și un muzician surd și

drogat era capabil să se strecoare dincolo de zidurile mele de apărare. De acum încolo aveam să rămân numai eu cu mine, iar cele întâmplate erau experiența de care aveam nevoie ca să mă asigur că așa ceva nu se va mai întâmpla.

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr. Eram gata.

Ah, nu, mai aveam de făcut un singur lucru.

M-am dus în bucătărie, am scos borcanul cu bani și mi-am îndesat bancnote de cinci lire în buzunare și monede în buzunarele rucsacului până când au început să zornăie la fiecare mișcare. *Asta o să-l învețe minte. Să n-ai încredere în nimeni, Ben Davies. Lumea stă la pândă, gata să te înhațe.*

Apoi, fără să arunc vreo privire în urmă, am închis rapid ușa din față a casei din Wilberforce Crescent și am pășit într-o nouă viață. Deși niciodată până acum nu-mi simțisem gâtul așa umflat, de parcă aș fi încercat să înghit toate oportunitățile de care aș fi putut profita, nici privirea atât de încețoșată de perspectivele pe care le-aș fi putut avea. Le-am dat la spate absolut pe toate. Le-am îngrămădit deoparte, ca să mă debarasez de ele de îndată ce aveam să ajung la noua mea destinație.

Orașul York strălucea în lumina soarelui de vară ca un desen cu incrustații aurite: catedrala pe dâmbul ei, clădirile de piatră deschisă la culoare perfecte, ca în ilustrate. Am simțit un junghi undeva în străfundurile sufletului, de parcă aș fi fost legată fizic, cu un elastic, de acele străzi și porți medievale. Am clătinat din cap și mi-am văzut de drum. La fel fusese și la Praga, nu? Podurile și zidurile nu păruseră să conspire ca să mă rețină acolo? Totuși, plecasem atunci, deci puteam pleca și acum.

Brusc mi-a venit în minte Ben trezindu-se. Colindând prin casă, încăpere după încăpere. Încăpere după încăpere. Căutând. Mi-am săltat și mai bine rucsacul. Renunțase la Willow Down, deci putea renunța și la mine. Să spunem lucrurilor pe nume, eu existasem în viața lui doar pentru o clipă. Fusesem ceva trecător, adică *nimic.*

Am ajuns la gară și am scos din buzunar destule monede cât să-mi cumpăr un bilet pentru Glasgow. Mi-au trebuit

câțiva pumni de monede, drept care funcționarul de la casa de bilete a afișat o față îndurerată adunându-le, însă câteva minute mai târziu ajungeam pe peron și urcam în tren. Ascultând ritmul locomotivelor care plecau: *ezitarea-i moarte, ezitarea-i moarte.* Trebuia să fac asta. La fel ca la închisoare, mirosul de sudoare și împotrivire, de teamă și singurătate, al tuturor lucrurilor care puteau fi îndurate, care *trebuiau* îndurate. O perioadă de timp care trebuia trăită până la capăt.

Ușile trenului s-au închis în urma mea și au urmat câteva momente în care m-am simțit în țara nimănui, fără să aparțin nici de York și nici de Glasgow. Puteam alege pe oricare din ele. Lipsa de acțiune a ales în locul meu. Trenul s-a pus în mișcare, s-a aplecat puțin în curbă și a ieșit din gară.

Acum nimic nu mă mai putea atinge.

25 mai

Credeam că s-a sfârșit tot, că ce era mai rău trecuse. Eu și Jem eram… egali. Viața ei în schimbul vieții mele, poveștile noastre date la schimb, ca visele. Iar acum…

Nu credeam să mai existe ceva care să mă poată răni. Îmi închipuiam că o vom putea scoate la capăt. Acum îmi dau seama că n-am făcut decât să aștept ca ea să dea, ca și cum zidurile pe care le-a ridicat în jurul ei ar fi fost de hârtie și s-ar fi prăbușit sub greutatea… a… ce? A dorinței mele? Eu să fi fost omul de care ea avea nevoie? Cât de ipocrit, cât de egoist pot fi? Dumnezeule, doctore, de ce nu mi-a zis nimeni, nici măcar acum, că lumea, așa cum o știam eu, a dispărut? S-a zis cu fanii în genunchi, s-a zis cu cei care ar fi sărit în orice clipă să-mi aducă pachețele de cocaină. Acum nu mai e vorba de mine.

Am lăsat surzenia să-mi definească existența. În mintea mea devenisem un mic geniu, minunea nemaiîntâlnită din lumea muzicii, pe care surzenia o dărâmase de pe piedestal, silind-o să redevină o ființă omenească la fel ca toate celelalte. Ca și cum mi s-ar fi cuvenit un tratament special. Acum însă știu. Nu surzenia m-a făcut să redevin un om ca toți ceilalți, ci Jemima. Am judecat greșit. Am dat-o în bară. Iar acum ea a plecat.

M-am trezit și am descoperit că plecase ca și cum nimic n-ar fi contat.

Temerile și secretele destăinuite unul altuia n-au valorat nici cât o ceapă degerată. Monedă falsă. Dar nu m-am gândit nici o clipă s-o câștig mărturisindu-i secretele mele, n-am așteptat ca recunoștința sau compătimirea să fie liantul care să ne țină împreună, voiam ca ea să vrea *să fie cu mine.*

E singurul lucru la care mă pot gândi. A plecat. Ultima fărâmă a ființei mele urlă și bate cu pumnii în podea, pentru că o doresc nespus de mult. Dar mintea mea știe că ea a făcut ceea ce socotea că trebuia să facă.

Iar ce-a mai rămas din mine știe că trebuie s-o găsească.

capitolul 19

Glasgow era un oraș sobru, numai colțuri și atmosferă severă, scoțiană, și am știut că făcusem o greșeală din prima clipă când am coborât din tren. Dispăruse până și lumina soarelui, fiind înlocuită de o umezeală cenușie care-mi pătrundea prin haine. Lacrimile care-mi tremuraseră în gene pe tot parcursul călătoriei amenințau să se prelingă pe obraz, începțoșând conturul clădirilor din gară. M-am lăsat greoi pe o treaptă. Ce *făceam*?

Îmbătrâneam, asta era. Aveam douăzeci și opt de ani și lunile de confort petrecute la adăpostul căsuței lui Rosie îmi mai atenuaseră asprimile. Era timpul să-mi recapăt deprinderile, să încalec din nou pe cal și s-o pornesc mai departe. Mi-am săltat rucsacul pe umăr și, aplecată în față, am început să sui colina spre Sauchiehall Street, unde se găseau magazinele de artizanat. Puneam lacrimile pe seama oboselii și agitației inerente oricărei schimbări de domiciliu. Adesea mi se întâmpla așa. Ei, nu chiar *așa*… De regulă, îmi plăceau mult emoțiile în fața noilor oportunități oferite de un loc nou. Mai ales când prospectam magazinele, în căutarea altor perspective. Fiorul unei noi vânători, al unor noi victorii.

Apoi, pe trotuarul de vizavi, am văzut o siluetă. Înaltă, slabă, în niște jeanși sfâșiați. Un păr lung și negru, răzlețit peste gulerul unui uriaș sacou cenușiu. Silueta s-a îndepărtat de mine, coborând colina. *Ticălosule,* mi-am zis eu. *Cum îndrăznești să mă urmărești*? Cum îndrăznești măcar să crezi…? M-am întors brusc din drum și l-am înfruntat, punându-i mâna pe umăr chiar când voia s-o apuce pe o străduță laterală.

— Ho, femeie, ce ți-a venit?

Accentul pronunțat, specific orașului Glasgow, m-a smuls din iluzia căreia îi căzusem pradă. Nu era Ben. Nu semăna nici măcar pe departe: tipul era mai lat în umeri, purta cercei în ambele urechi și nu avea pomeții minunat modelați ca fostul chitarist. Am bâlbâit o scuză și am șters-o, în timp ce ochii lui mă urmăreau îndepărtându-mă și un glas cu accent caracteristic încerca să mă oprească.

Proasto! Proasto ce ești! Văzusem ceea ce voiam să văd acolo, în străfundurile sufletului, dincolo de multele straturi de teamă și dezgust față de propria-mi persoană. În timp ce mergeam, am văzut și alte chipuri în mulțimea care umplea străzile. Un băiat care semăna atât de mult cu Randall încât am simțit că mi se oprește inima în piept și mi se taie respirația - același păr, același râs scurt a trecut indiferent pe lângă mine, de parcă n-aș fi existat. Iar mai departe, așezat pe malul fluviului și aruncând firimituri de pâine rațelor nepăsătoare, era Christian. Sau un Christian așa cum *ar fi trebuit* să fie: curat și blond. *Mai vârstnic.* Ținând de mână o fetiță, amuzat de strădaniile ei de a face pâinea să nimerească în apă.

Chiar că începeam să-mi pierd mințile.

Am plătit pentru o săptămână la o pensiune de pe o stradă aflată în apropierea arterelor comerciale și m-am lungit pe pat, ascultând zgomotele străzii. Trebuia să-mi duc obiectele la magazine. Trebuia să ies în oraș, să încep să fac vânzare, să-mi găsesc un loc unde să-mi instalez un atelier. Și atunci, de ce zăceam aici, cu lacrimile șiroind iarăși pe obraji? Plânsul nu achita facturile. Nu oferea libertate. Nu făcea decât să mă lege de amintirea a ceva ce nu puteam avea. Un lux pe care nu-l doream și pentru care nu puteam plăti.

Nu mai pierde timpul, Gemma.

Pe urmă, o altă parte din mine s-a întrebat: *de ce nu? Timpul era singurul care îmi prisosea. De ce n-aș fi irosit măcar puțin din el, jelind ceva petrecut mai demult?*

Și atunci am plâns. Am plâns pentru prima oară de la moartea lui Randall. Toată nenorocirea și singurătatea au ieșit la iveală, acolo unde le puteam vedea, arătându-mi exact ce pierdusem. Pe părinții mei, pe Christian, pe Gray, pe Randall.

Pe toți cei la care ținusem odinioară. *Și pe Ben,* mi-a șoptit un glas abia auzit. *Și pe Rosie, și pe Jason, și pe Harry. Dar tu ai ales așa, nu? Tu ai ales să renunți la afecțiunea lor.*

M-am răsucit cu fața în pernă, ca nu cumva hohotele mele de plâns s-o aducă pe proprietăreasă la ușa mea, să vadă ce era cu zgomotele acelea ciudate din camera nr. 14.

Uitasem cât de greu era s-o iau de la capăt. Cum de mă lăsasem să ajung în așa hal, vulnerabilă și nepregătită? Primele două refuzuri m-au durut ca niște unghii vârâte în carne, lacrimile nefiind niciodată prea departe. Mi-am dat seama că smuceam curelele rucsacului pe umeri ca durerea să nu-mi lase mintea s-o ia razna. *Concentrează-te.* Pe urmă, al treilea magazin mi-a răspuns că o să se mai gândească. Mi-au luat datele personale. Al șaptelea magazin mi-a primit două catarame, cu titlu provizoriu, iar eu am găsit un apartament de închiriat, descoperit într-un anunț dintr-un chioșc de ziare. Era în afara orașului și trebuia să iau două autobuze ca să ajung la principalele magazine, dar aveam un acoperiș deasupra capului. Am plătit camera cu ultimii bani de la Ben, deși păstrasem o singură monedă în buzunarul interior al poșetei, cu gând s-o pun deoparte pentru situații de-a dreptul disperate. Permanent conștientă că era ultima mea legătură cu lumea pe care o lăsasem în urmă, ultimul obiect atins de Ben și ajuns în posesia mea. Uneori, în miez de noapte, când mă trezeam cu inima parcă zgâriindu-mi pieptul ca să iasă afară, îmi lipeam de obraz micul disc de metal, ca și cum aș fi vrut să-i întipăresc forma pe piele. Așteptam ca sentimentele mele să ardă până se preschimbau în jar și abia pe urmă reușeam să-mi găsesc somnul.

Și totuși, continuam să-l văd pe străzi. Dar îmi învățasem lecția și încetasem să mai opresc din drum oameni nevinovați care se întâmpla să aducă, uneori penibil de puțin, cu Ben. După două săptămâni lucrurile intraseră în normal. Livram cu regularitate obiecte la două magazine, îmi făcusem vreo doi, trei prieteni cu care mergeam să beau ceva și-mi găsisem un atelier, prin bunăvoința colegiului de artă.

Nu mi se mai strângea inima de fiecare dată când zăream

câte un bărbat brunet cu picioare zvelte și puternice, iar dacă mă trezeam noaptea răsucind între degete moneda, îmi spuneam că este doar un talisman și că nu avea nimic de-a face cu amintirile legate de ea.

Petreceam mult timp în parcul de pe malul fluviului. Cei mai mulți se temeau de această parte a orașului, unde jaful la drumul mare era în floare, dar eu nu aveam nimic de valoare, iar apa răcoroasă care străbătea orașul îmi amintea inofensiv de York. Era un decor lipsit de conotații, prin urmare numi inspira teamă. Îmi regăsisem în bună măsură stăpânirea de sine și mă îndreptam către un sentiment de automulțumire irascibilă, noțiunea mea de fericire la vremea aceea.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când plecasem din York. Acum puteam învârti moneda între degete aproape fără nici un gând: era activitatea mea obișnuită atunci când nu lucram cataramе. Să stau în parc, cu soarele în spate, și să arunc în aer moneda. Într-o seară am simțit că cineva s-a strecurat în spațiul dintre mine și gardul parcului și instinctiv mi-am pus piciorul pe rucsac, în caz că vreun hoț ar fi vrut să mi-l smulgă și s-o ia la goană. Dar silueta nu s-a atins de rucsacul meu. În schimb s-a întins pe deasupra mea și a înșfăcat moneda din aer.

— Ai fi putut avea tot ce-ți dorește inima.

Am întors capul. Lângă mine stătea Ben, fixându-mă cu o privire aproape lacomă. Arăta îngrozitor, de unde mi-am dat seama că nu aveam vedenii. În acel moment iluziile mele erau ceva mai bine îmbrăcate.

— M-ai urmărit?

Inima a început să-mi zvâcnească în gât.

— *Să te urmăresc?* Crede-mă, ar fi fost floare la ureche să te urmăresc.

Vorbea răgușit. Ca și cum l-ar fi durut gâtul.

— De ce-ai făcut asta, Jem?

Mi-am fluturat brațul.

— Ca să încep o viață nouă.

Ben a clătinat din cap.

— Zău? Ce-i așa de nou în asta? Să fugi, să bați străzile, să

umbli mereu de colo-colo, cum poate fi asta o viață nouă? Pentru că mie mi se pare exact ca cea dinainte. Atâta doar că în mod evident duci lipsa unor oameni cărora să le pese de tine.

— Poate tocmai asta îmi place la noul meu mod de viață.

— Deci este bine să distrugi viețile oamenilor, da? Să-ți bați joc de sentimentele lor?

A întins mâna să mă atingă, dar a renunțat și așa am observat că purta una dintre cataramele mele, cea pe care o văzusem la el și mai înainte, în magazin. Cu zeci de ani în urmă. Într-o altă viață.

— Credeam că pe asta ai vândut-o.

Am făcut semn spre cataramă.

— Nu. Am cumpărat-o eu. Voiam să am ceva lucrat de tine. Da, știu, e o prostie.

Acum avea acreală în glas.

— Să-ți pese atât de mult de cineva care n-are câtuși de puțin nevoie să-i poarte cineva de grijă. Dar mie chiar îmi pasă.

A tușit.

— Blestematul ăla de Zafe, mi-a distrus gâtul cu țigările lui.

— Ai fost la *Zafe?*

A dat din cap.

— Voiam să dau de tine și pentru asta aveam nevoie de ajutor. De cineva dispus să mă asculte. Jason și-a întrerupt lucrul ca să aibă grijă de Rosie și cum nu mai aveam la cine să apelez, am…

A ridicat ușor din umeri.

— A rămas trăsnit când i-am explicat. A fost bizar, înțelegi? Mi-a zis că și-a închipuit că eu… Doamne, mare prost... că fusesem diagnosticat cu SIDA. Că mă dusesem să mor pe undeva. Așa că, la început, faptul că eram surd ca o ciubotă a fost cumva un lucru *bun.* Abia pe urmă și-a dat seama.

Ben a închis o clipă ochii.

— Și-a dat seama că pentru mine asta însemna moartea muzicii, adică aproape tot atât de rău. Ba în multe alte privințe chiar mai rău.

Brusc m-a privit în ochi pentru prima oară.

— Să știi că în ziua aceea ne-am strâns în brațe de nu știu câte ori.

Sângele meu începuse să se mai domolească, nu-mi mai pulsa așa năvalnic în vine.

Însă simțeam o arsură vagă și mocnită în piept, senzație necunoscută mie până atunci.

— Mă bucur.

El a ridicat din umeri.

— De ce? Doar asta nu înseamnă nimic pentru tine. *Eu* nu însemn nimic pentru tine.

— Ben, eu…

Dar el m-a întrerupt:

— Ai *plecat* pur și simplu? Fără să lași un bilet, o explicație? Dumnezeule, Jem, ce încercai să faci? Să dovedești ceva? Am crezut… Am crezut că-ți *pasă.* Așa am citit în ochii tăi și să nu-mi spui că mințeai, fiindcă mă pricep destul de bine să citesc în privire, ori *nimeni* nu poate minți cu ochii. Nu în asemenea măsură.

S-a așezat și el pe iarba presărată cu pungi goale de chipsuri, ca și cum nu s-ar mai fi putut ține pe picioare de oboseală.

— Poate că eu sunt în stare.

Bravada mi-a adus un tremur ușor în glas.

El a clătinat din cap. Doar atât.

— Deci. Ce fac ceilalți?

A dat din umeri.

— Chiar vrei să știi? Lui Rosie îi e dor de tine. Zice că i-ai spus că pleci și că ați avut o discuție în care ea a încercat să te convingă să rămâi. Mi-a spus că tu… n-are importanță. Iar Harry plânge tot timpul. Rosie spune că din vina ta.

A ridicat iarăși din umeri

— Și cine mai știe ce crede Jason, dar mi-a cerut să-ți spun… stai o clipă, să-mi aduc aminte exact vorbele lui… „bagă-ți mințile în cap, scumpete". Oh, și ceva despre niște cuburi de gheață, dar n-am prea înțeles la ce se referea.

Obrajii îmi ardeau ca focul. Senzația instalată în stomacul meu ca un glob de cristal a căpătat un nume. Sentiment de

vinovăție. M-am uitat la Ben cum își înfigea degetele în pământ și sentimentele m-au copleșit ca o maree. A trebuit să respir încet, ca să nu mă înec.

— Ben… eu…

— Da, știu. Nu te interesează.

S-a ridicat, trăgând de el în sus, de parcă trupul ar fi refuzat să-l asculte.

— Îmi pare rău. Am crezut că poate cu mine va fi altfel. Că poate vei fi în stare să privești înlăuntrul tău măcar de data asta și să înțelegi ce le faci tuturor celor care țin la tine. Să înțelegi că poate ar trebui să încetezi să mai fii mereu atât de al dracului de *egoistă.*

S-a sprijinit cu amândouă mâinile de balustradă și m-a privit în ochi. Ochii lui căprui ardeau cu o intensitate pe care n-o mai văzusem niciodată.

— E drept, ce s-a întâmplat cu tine a fost o mare mizerie. Dar chiar crezi că Randall și Christian ar fi vrut să duci o asemenea viață? Crezi că le *cinstești* memoria izolându-te și fugind tot timpul? OK, da, îți admir decizia de a nu te implica până când n-ai să te simți întreagă, până când n-ai să te simți un om ca toți ceilalți, dar nu te gândești niciodată că poate *tocmai implicându-te ai să ajungi să te simți așa*? Și știi ce *mă scoate din sărite cel mai tare*?

Și-a coborât glasul, vorbind cu ochii în ochii mei.

— M-ai ascultat. Ai înțeles povestea mea, mi-ai spus că nu contează că nu sunt perfect, în timp ce tu te pregăteai să dai bir cu fugiții. M-ai *mințit*, Jemima. Ce dracu', m-ai *mințit.*

— Nu mă cheamă Jemima. Ți-am mai spus.

— Pentru mine ești Jemima. Fata care ai fost odată, Gemma, nu mai există. Jemima e ceea ce ai devenit, fata pe care eu…

S-a oprit. A tușit.

— Ben, înainte… n-a fost o minciună. Pur și simplu nu mi-am dat seama niciodată că va fi atât de greu.

— Da? Ei bine, nici eu nu-s la un picnic cu regina. Nu ești singura cu probleme, însă ești singura care fuge din fața lor.

M-am ridicat și eu, cu coapsele și gambele amorțite, în timp ce mușchii încercau să mă susțină.

— Cum m-ai găsit?

El a zâmbit fără veselie.

— Zafe a dat tot felul de telefoane și tipul de la gară și-a amintit de tine.

Pentru o clipă, zâmbetul lui a devenit cald.

— Zău așa, ce-ți *închipuiai*? Peste șaptezeci de lire în monede de câte o liră… tipul era în șoc.

Și-a reluat expresia circumspectă și privirea ușor bănuitoare.

— Așa am aflat că ai plecat la Glasgow. Iar eu te-am tot așteptat, Jem. Ți-am acordat beneficiul îndoielii și m-am gândit că, atunci când îți vei da seama ce faci, ce se alege de viața ta, ai să… am crezut că ai să te întorci la mine, știi asta? Iată ce mult m-am înșelat. Și apoi, când am înțeles că n-ai să te întorci, că n-am să te mai văd decât dacă am să acționez cumva, știi ce? Timp de cinci secunde m-am întrebat: „De ce-aș face asta? De ce mi-ar păsa?" Dar exista ceva, ceva care nu mă lăsa să dorm, nu mă lăsa să-mi găsesc liniștea până când nu știam că ești în siguranță. Cu mine sau fără mine, voiam să te știu în siguranță. Așa că acum patru zile am venit cu mașina până aici. Și de atunci te caut încontinuu. Și dă-mi voie să-ți spun, să citești pe buze, cu accentul celor de pe aici, este moarte de om. Acum jumătate din populația Glasgow-ului își închipuie că fac parte din asociația Grija pentru Aproape.

Fierbințeala mi s-a ridicat din stomac, mi-a cuprins tot trupul, tot obrazul și mi-am dat seama că mă copleșise o rușine fără seamăn.

Omul acesta - *omul acesta* - străbătuse câteva sute de mile la volan, fără nici o certitudine că va da de mine. Se lăsase la cheremul unui oraș străin, fără a putea comunica în condiții bune, și asta pentru mine.

L-am privit cum stătea acolo, se vedea că-i nedormit, arăta și mai slab ca de obicei. Dar trebuia să recunosc că era foarte sexy. Foarte drăguț. Și uite. În ciuda a ceea ce făcusem, în ciuda felului oribil în care-i trădasem încrederea, plecând pe furiș, el era aici. Îmi dădea o nouă șansă. Iar aceste gânduri nu-mi mai trimiteau fiorul fricii în sânge. Ben nu era aici ca să mă

ia în stăpânire, ca să mă oblige să merg cu el. Nu voia să-i aparțin, nu voia decât să mă știe în siguranță.

Am privit peste apă. Și acum, ce era de făcut? Să-mi plec capul, să mă înapoiez cu el? Dar ce-ar fi însemnat asta în raport cu celelalte dăți când fugisem… că nu fuseseră niște situații reale? Că nu-mi dădusem silința îndeajuns de mult?

Atunci în fața mea, clare și dure ca diamantul, s-au ivit chipurile lui Chris și Randall. Ieșind din umbre, ca să mă privească peste ani. Trezindu-mi în minte amintirea a ceea ce fusesem nevoiți să facem pe atunci ca să ne ducem zilele.

Fiecare dintre noi luase o decizie. Chris recursese la heroină, fusese alegerea lui. Ran îl ucisese pe Gray, fusese alegerea lui și eu mințisem pentru el. Fusese alegerea mea. Acum începeam să înțeleg. Băieții mă iubiseră. N-ar fi vrut să le păstrez amintirea cu prețul renunțării la noi amintiri, numai ale mele. Părinții noștri ne iubiseră. În definitiv, nu fusese *alegerea* lor să moară. Și ei ar fi vrut ca eu să duc o viață normală, o viață așezată.

Iar acum, Ben îmi dădea șansa de a-mi continua viața. Nu să uit, nu aveam să uit nimic niciodată. Dar puteam trece peste trecut.

— Nu te-am mințit, Ben.

Abia mi se mișcau buzele.

— Dar asta fac de obicei, fug, și nu știu dacă sunt în stare să renunț la obiceiul ăsta.

Ochii lui se ațintiseră brusc asupra mea, imenși și temători.

— Ai nevoie să…?

Degetul lui mi-a atins buzele.

— Nu-ți pot citi pe buze dacă nu… Te rog.

Ca și cum l-ar fi durut să întrebe. Am repetat, puțin rușinată și el mi-a mângâiat părul cu blândețe.

— Hei, Jem? Sunt cinci ani, șase luni și două săptămâni de când nu m-am mai atins de droguri. Dacă mă pricep la ceva, mă pricep să renunț la obiceiuri. Renunță și tu la al tău. Acum. Întoarce-te cu mine.

Oare puteam? Oare era posibil să fie atât de simplu? Doar… să mă întorc? Pe urmă mi-am amintit cuvintele lui Rosie despre

linia trasă pe nisip. Mi-am amintit cum mă simțisem pe treptele gării din Glasgow, prea obosită ca să pot merge mai departe. Poate într-adevăr venise clipa să înfrunt toți acei demoni.

— Ben.

M-am ridicat în picioare.

— Mă întorc cu tine. Dar am și eu niște condiții. Trebuie să fiu în stare să-mi pun ordine în viață. Nu pot - și *nu vreau* - să faci tu asta pentru mine.

— Am înțeles.

— Trebuie să aflu ce e în mintea Saskiei de cumpără atâta marfă de la Rosie ca apoi s-o ardă. Să aflu de ce m-a pus pe mine pe lista neagră de aici și până… bine, sigur, nu de *aici*, nici măcar dracu' nu face afaceri în Glasgow, dar de ce i-a convins pe cei de la eBay să-mi închidă contul.

Ben a ridicat o sprânceană.

— OK. Ne vom ocupa de toate astea. Și pe urmă?

— Pe urmă, când voi încheia toate aceste socoteli, am să decid ce fac mai departe. Nu pot fi ținută cu forța, Ben, trebuie să simt că sunt liberă să fac ce doresc. Dacă aș rămâne…

Glasul mi s-a stins.

— Dacă ai rămâne, ai vrea să știi că rămâi pentru că așa vrei tu, nu pentru că n-ai unde să te duci. Așa-i?

Degetele lui le-au cuprins cu blândețe pe ale mele.

— Asta vreau și eu, Jem. Te vreau alături de mine pentru că n-ai suporta să fii în altă parte, nu pentru că mi-ai datora ceva. M-ai făcut să înțeleg atâtea lucruri despre mine însumi, despre felul în care m-am purtat încât…

Ne-am privit în ochi unul pe celălalt mult, mult timp. Ochii lui imenși parcă m-au absorbit în adâncul lor până când n-am mai știut decât de ei. Ochii și o șuviță de păr adusă de vânt să-mi gâdile obrazul.

— Ben…

Mirosea plăcut. Un miros nedefinit. Atât de al lui încât abia eram în stare să respir.

— Jem. Totul e bine.

Un mic pas și a ajuns chiar lângă mine. Am fost cât pe ce să

intru în panică, dar pur și simplu nu era loc pentru o asemenea senzație, nu acum când pielea mi se înfierbântase brusc și inima îmi bătea nebunește.

— Totul e bine, într-adevăr.

S-a aplecat și buzele lui le-au atins ușor pe ale mele. Brusc m-am trezit cu degetele în părul lui, trăgându-l înspre mine, cât mai aproape.

Disperată, însetată de atingerea lui, de limba lui care încerca să-mi desfacă buzele și de trupul lui lipit strâns de al meu.

Am făcut asta cu convingerea că, oriunde s-ar fi aflat, frații mei aplaudau și chiuiau, schițând gesturi de care Jason ar fi fost probabil mândru.

— Mă tem că, dacă situația se înrăutățește, voi pleca din nou, i-am șoptit.

Parcă aș fi fost nevoită să rostesc cuvintele cu voce tare, deși el nu avea cum să le vadă. Dar în clipa următoare s-a întâmplat exact un fenomen tulburător: el a vorbit fără să știe ce spusesem eu, totuși continuând conversația.

— Îți cunoști trecutul?

— Da.

— Tocmai despre asta este vorba. Trecutul. Poate că instinctul îți spune să fugi, dar eu, unul, sper - *Dumnezeu știe cât de mult sper* - că te vei opri la un moment dat să te gândești. Să analizezi. Să stai de vorbă cu mine. Iar dacă lucrurile o iau razna în asemenea hal încât n-ai să poți face asta, atunci măcar să fugi undeva unde să-ți pot da de urmă.

— Ai lucrat mult timp la discursul ăsta, așa-i?

— Din ziua în care ai plecat.

— Convingător, domnule Davies, foarte convingător.

— *Habar* n-ai tu.

capitolul 20

Ne-am înapoiat în mașina lui Ben. Mi-a fost greu să-mi abandonez obiectele în magazinele din Glasgow, dar aveau numărul meu de mobil, iar celelalte lucruri ale mele, puse la un loc, nu ocupau nici măcar jumătate din micul portbagaj. Lui Ben nu-i venea să creadă.

— Ai stat trei săptămâni la Glasgow numai cu *asta*? a întrebat el când ne-am oprit la o cafea pe autostradă și m-a văzut ținându-mi rucsacul de o bridă. Cum te-ai descurcat cu hainele?

Mi-am încrețit nasul spre el.

— Asta mă întreabă cineva care miroase de parcă ar fi purtat aceiași blugi vreme de două săptămâni.

— Da, dar tu ești femeie.

— Mulțumesc că ai remarcat.

O privire insistentă și întunecată.

— Oh, am remarcat.

S-a uitat scurt spre mine.

— Saskia mi-a oferit un loc în Shambles. Zicea că-i pare foarte rău că mi-a ars magazinul și așa mai departe. A închiriat locul acela, dar se pare că nu știe cum să-l folosească. Se gândea că un magazin de instrumente muzicale ar merge bine în zona aia.

— Zău, chiar în Shambles? Acolo e centrul turistic, ai face avere.

A tăcut o clipă.

— Eu cred că nu vrea decât să controleze ce marfă primesc. La urma urmei, e locul ei, are ultimul cuvânt. N-o să accepte să-i stric reputația magazinului.

— Vrei să zici că n-o să vrea să-mi vinzi mie obiectele.

— Mda. Mai vedem noi.

S-a așternut o tăcere intimă și ne-am înapoiat la mașină. Mă uitam la felul cum conduce Ben, la mișcările lui sigure, la picioarele lungi care apăsau ușor pedalele, la degetele lui frumoase încleștate pe volan și am simțit cum mă trece un fior, făcând să-mi clănțăne dinții și trimițându-mi o fierbințeală până în coapse, ca un val de abur umed.

M-am rezemat de spătarul de piele al scaunului, încercând să înțeleg ce-i cu mine. Părea să fie… da, părea să fie o atracție fizică, o atracție cu butoane de control, ca să mă exprim așa. Mi-am golit plămânii de aer și răsuflarea mea s-a condensat pe geamul portierei. Am pretins că admir peisajul, dar nu mi-a scăpat privirea piezișă a lui Ben, nici surâsul lui vag și tainic. Felul în care își plimba vârful degetului pe capătul schimbătorului de viteze *poate* era o întâmplare, dar eu credeam că nu.

Două cuvinte ar fi descris situația. Uh și oh.

Când am ajuns în fața casei din Wilberforce Crescent era deja întuneric. Ben s-a dat la o parte, făcându-mi loc să intru pe ușa din față și, pășind în bucătărie, mi-am dat seama că începeam ușor, ușor să mă destind. Ca și cum aici ar fi fost acasă pentru mine.

Ben lăsase pe masă borcanul golit de monede.

— Am să-ți dau banii înapoi.

— Grozav.

A deschis frigiderul și a scos niște iaurt, câteva fructe și o sticlă de ceva rece, de pe raftul de jos. A pus totul pe masă.

— Ți-e foame? Servește-te.

Era ceva la el, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Un fel de siguranță în mișcări, o încredere care nu existase înainte. Nu mă mai privea cu disperare, temându-se să nu-i scape ceva.

— Ben?

Nu mi-a răspuns. Scotocea prin frigider, scoțând și vârând la loc sertare, ca în sfârșit să scoată la iveală ingredientele necesare pentru o salată. Apoi a mai luat o franzelă și un cuțit.

A început să taie cu îndemânare felii.

— De ce ai venit să mă cauți? De ce n-ai lăsat lucrurile așa cum erau?

M-a săgetat o amintire din cele pe care mi le reprimam. De când eram copil, nu mai văzusem pe nimeni tăind felii așa.

Ben s-a oprit. S-a sprijinit în mânerul cuțitului.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei să te întorci, dar poate nu știi cum să-ți dai voie să faci asta.

— Tu și tobosarul tău trebuie să fi stat foarte mult de vorbă.

— Mda. Am discutat mult împreună în decursul anilor. În autobuz, când ești în turneu, n-ai mare lucru de făcut. E uimitor câte poți să afli.

A pus în fața mea două felii groase de pâine, un castronel de salată și niște sos.

— Dar și tu te pricepi foarte bine, să știi. Ții minte ce mi-ai spus despre cum ai ajuns să iei legătura cu Zafe? Ei bine, ai avut dreptate, merita să știe adevărul. Am fost un laș când am fugit fără să-i spun nimic. Era cel mai bun prieten al meu. Ar fi trebuit să procedez mai înțelept.

Am mușcat din pâinea cu coajă crocantă.

— Și acum? Tu și el sunteți…?

A ridicat din umeri.

— Încearcă să mă ierte. Dar, ascultă aici, uneori, când îți pasă de cineva, *trebuie* să ierți. Înțelegi cum vine asta? Pe urmă, am petrecut mult timp vorbind despre tine.

Am fost cât pe ce să mă înec.

— Despre *mine?* Ce-i cu voi doi? Aveți de recuperat cinci ani și voi stați de vorbă despre mine?

— Ți-am întors favoarea. Se pare că atunci când te-ai văzut cu el, n-ați făcut altceva decât să stați de vorbă despre *mine.*

Ben a pus cu grijă cuțitul pe masă. Era ceva anume în felul în care mă privea. Plutea ceva în aerul care parcă devenea mai dens.

— Ți-a fost teamă să nu mi se fi întâmplat ceva, așa mi-a spus Zafe. I-ai povestit că eram la pământ.

Am înghițit. Dumicatul nu voia să alunece pe gât, iar felul în care Ben se uita la mine nu mă ajuta deloc.

— N-am vrut să…

El m-a întrerupt:

— Ai avut dreptate. Nu numai *eu* eram la pământ, Jem, ci sufletul meu. Moartea tatălui meu m-a schimbat. M-a silit să devin o persoană despre care nu eram sigur că-mi plăcea. Surzenia m-a făcut mai uman, însă m-a izolat atât de mult încât nu eram în stare să intru în contact cu nimeni.

Continuam să stau la masă. Ben a venit lângă mine și a trebuit să mă răsucesc pe scaun ca să-l pot privi. Expresia lui era atât de intensă încât nu-mi dădeam seama ce era în mintea lui.

— Pe urmă te-am întâlnit pe tine.

M-am silit să râd.

— Chiar când credeai că situația nu avea cum să devină și mai proastă, nu?

Se aplecase ca să se poată uita în ochii mei.

— Oh, nu, a spus. Situația a devenit mult, mult, *mult* mai bună.

Acum era atât de aproape încât părul lui mă atingea pe gât.

— Nu te forțez, Jem. Nu te forțez.

Buzele lui le-au întâlnit pe ale mele și m-a uluit forța din mine care m-a smuls de pe scaun, lipindu-mă de el și făcându-mi mâinile să-i dea părul pe spate. Avea gust de miere și mentă de la sosul de salată pe care și-l linsese de pe degete. S-a aplecat și mai tare și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, eram pe jumătate așezată pe marginea mesei. Buzele lui Ben mi se plimbau pe gât, mâinile mele îl trăgeau de cămașă, încercând să i-o tragă peste cap, ca să-i pot atinge pielea.

În mine era ceva total, ceva atât de necunoscut încât nu știam cum să-l controlez sau să-l călăuzesc, nu eram în stare decât să mă las dusă de val și să încerc să ajung la liman. Parcă ar fi existat un fel de conductă care ne revărsa sentimentele unul într-altul, un nou univers mi s-a deschis când i-am întâlnit din nou buzele, șoptind în gura lui *Ben… te rog…* fără măcar să știu ce anume îl rugam.

El și-a dezlipit buzele de ale mele, ca să mă poată privi în ochi.

— Ești sigură? Foarte, *foarte* sigură?

Cum aș fi putut fi sigură? Nu trăisem niciodată asemenea senzații. În loc de răspuns, mi-am lăsat mâna să alunece spre cureaua lui și am început să-i deschid catarama, fără să-mi iau ochii de la chipul lui, făcându-mi de lucru cu închizătoarea până când am reușit s-o desfac. Mi-am pus un deget pe capătul fermoarului, simțindu-l cât era de excitat.

Deodată mâna lui a acoperit-o pe a mea, nu ca să mă ajute, ci ca să-mi împiedice degetele grăbite să meargă mai departe.

— Jem.

Tonul lui era categoric.

— Vreau să știu. Vreau să-mi spui tu. *Chiar vrei asta*?

Am înțeles că nu se referea numai la sex. Se referea la tot ce ar fi implicat gestul acesta: o relație, niște complicații, niște legături.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Vreau…

Dorința încerca să-mi întunece mintea și mi-am dus din nou mâna la fermoarul lui, dar el m-a oprit cu fermitate.

— Vreau să mă simt *în siguranță*.

Cuvintele aproape că m-au înecat, dar rostindu-le, mi-am dat seama că erau foarte adevărate. Voiam să fiu în siguranță. Să mă simt la adăpost. Să am ceva al meu după atâția ani în care fugisem și mă ascunsesem.

Ben s-a tras puțin înapoi.

— Și crezi că eu îți pot oferi această siguranță? Așa simți tu despre mine?

— Pot să încerc.

— Nu. Eu vreau mai mult decât atât.

S-a tras și mai mult în spate, și-a îndreptat tricoul, și-a trecut degetele prin păr și a răsuflat adânc și nesigur.

— Știu că-ți închipui că nu vreau decât să te am, Jemima, dar eu vreau mult mai mult, atât de mult încât e aproape comic. Vino-ncoa.

Degetele lui m-au prins de încheietură și m-am trezit scoasă din bucătărie și trasă pe un coridor către o ușă micuță. Ben a descuiat ușa cu o cheiță și m-a dus pe o scară îngustă și

întunecoasă.

— Aici erau cândva odăile servitorilor, mi-a spus el pe un ton firesc, de parcă n-am fi fost la un pas de a ne smulge hainele unul altuia cu numai câteva momente în urmă.

Continuând să mă țină de încheietură, m-a condus pe treptele înguste până în camera de dedesubt. Era vechiul subsol, pe care-l văzusem de afară. Praful se adunase în toate colțișoarele, acoperind cu un strat subțire toate instrumentele. Ben s-a oprit în mijlocul încăperii și mi-a dat drumul la mână.

— N-am mai fost aici de ani de zile, mi-a spus el. Mi-a fost peste putință. Aici era sala noastră de repetiții. Băieții n-au venit niciodată să-și ia instrumentele înapoi, cel puțin așa cred. Eram prea preocupat să mă ascund ca să știu cu certitudine.

S-a întors, a luat un băț de tobă și a lovit un talger, cu un gest expert.

— Astea erau ale lui Mark.

Chitara bas stătea sprijinită de o orgă electronică argintie. Ben a ridicat-o și i-a ciupit corzile.

— Asta i-a aparținut lui Zafe.

Un norișor de praf s-a răspândit în aer și Ben a pus jos chitara, plimbându-și degetele fine pe clapele albe și negre.

— Asta era a lui Si.

Nimic nu era conectat la amplificare, așa încât nu se auzeau decât sunete metalice înfundate, ca niște fantome a ceea ce ar fi trebuit să fie. Într-un târziu, Ben a luat chitara vișinie, căzută cu fața în jos pe împletitura de rafie de pe podea. Ca un bărbat care atinge o iubită de demult, a mângâiat-o pe spate cu adorație, lăsând dâre de degete în praf, apoi a răsucit-o cu fața, lipind-o de trup și și-a petrecut chinga pe după gât.

— Așa am fost eu, Jem. Era fantastic.

Cu greutatea chitarei atârnată de umăr, s-a întors să privească toate celelalte instrumente.

— Willow Down. Cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

A rămas o clipă așa cum fusese odinioară, cu capul dat pe spate și ochii strălucitori. Aproape că-l auzeam adresându-se mulțimii, aproape că-l vedeam croindu-și drum pe o scenă

invizibilă. Apoi umerii i-au căzut, și-a luat de după gât chitara și a așezat-o cu grijă pe podeaua plină de praf.

— Iar acum ești tu.

Am rămas cu ochii la el. Inima îmi bătea atât de repede încât în fața ochilor îmi jucau puncte negre.

— Asta a fost înainte. Vechea mea viață. Nimic din ce a fost atunci nu se mai întoarce, dar acum sunt împăcat cu situația. Lucruri bune, lucruri rele… și crede-mă că au fost o mulțime de lucruri rele, concerte de care nu-mi mai amintesc, nebunia cu cocaina, cântecele… s-au terminat toate. Las totul în urmă.

Mă privea atent, ușor aplecat spre mine, în vechea încăpere prăfuită. Părul îi cădea neted pe umeri, lămpile stradale de dincolo de fereastră îi luminau chipul, aruncând umbre stranii care unduiau la fiece mișcare.

— Și vreau să faci și tu la fel.

— Am și făcut!

Din pricina pereților izolați fonic, vocea mea a sunat tern și inert. Lipsită de expresie.

— De fapt, nu. Ceea ce a fost la un pas să se întâmple adineauri…

A răsuflat adânc.

— A fost o *greșeală*. Așa îți spunea Gray să faci?

Și-a pus amândouă mâinile pe umerii mei.

— Pentru că ar fi fost vorba doar de sex. Un contact sexual de care am fi uitat a doua zi.

Degetele lui mi-au masat mușchii și, treptat, am simțit că încep să mă relaxez.

— Ceea ce vreau eu, Jemima, este să fac dragoste cu tine. Nu sex. *Dragoste*.

Probabil că-l țintuisem cu privirea, pentru că degetele lui au devenit brusc dure, afundându-se necruțătoare în mușchii mei.

— Eu nu… nu pot…

— Te iubesc. Nu e ușor, nu e simplu și, Dumnezeu știe, suntem departe de a rezolva toate problemele în clipa asta, dar ascultă.

Iar îmi vorbea cu fața foarte aproape de a mea.

— Acum. Vrei să vedem cum trebuie, de fapt, să meargă

lucrurile?

Tot ce simțeam era o pulsație insistentă în jurul meu, de parcă ar fi respirat întregul univers.

— Da.

Atunci Ben m-a sărutat. M-a sărutat cu adevărat. Și mi-am dat seama că toate celelalte ocazii când mă sărutase nu fuseseră decât o pregătire și că el se înfrânase. Acest sărut era dinamic. Părul de la ceafă mi s-a zbârlit fir cu fir și mi s-a făcut pielea de găină la atingerea degetelor lui. Mi s-au golit plămânii de aer și mi s-au muiat picioarele până când aproape am căzut la pieptul lui.

— Ei bine, a spus el. Acum știi.

— Ben.

Atât am reușit să îngaim: un avertisment, o făgăduială. Îmi simțeam trupul vlăguit de dorință. Pentru prima oară în viața mea, mă lăsam în voia altcuiva și *puțin îmi păsa*.

— Da, mi-a răspuns el. Oh, Jem, da.

M-a sărutat pe buze și pe gât. M-a privit în adâncul ochilor și încet… *oh, mult prea încet…* a început să-mi descheie nasturii bluzei.

— Nu te grăbi… mi-a șoptit când am încercat să mă mișc, să trag de cămașa lui și să i-o scot peste cap. Avem toată noaptea în fața noastră.

Câte un nasture o dată, cu buzele urmându-i degetele, afundându-se în materialul care ceda puțin câte puțin. Pe urmă m-a lăsat să-l ating și eu, să-i desenez conturul prin haine, iar când am devenit mai îndrăzneață, să-mi strecor mâna pe sub ele, simțindu-i încordarea mușchilor și netezimea pielii.

Încet, la fel de încet, ne-am dezbrăcat unul pe altul, oprindu-ne în fiece moment ca să ne sărutăm și să ne mirăm de minunea trupului celuilalt. L-am tras de cămașă, ridicându-i-o puțin câte puțin, până i-am tras-o peste cap, apoi am făcut un pas în spate ca să-i admir pielea palidă ce căpătase o tentă albăstruie de la luminile stradale.

— Nu-i nimic de capul tău.

Mi-am trecut degetul peste coastele lui.

— Numai piele și os.

Mi-a zâmbit poznaș.

— Așa crezi?

Și, oh, era mult mai mult de-atât de capul lui. I-am dezvelit trupul puțin câte puțin, în timp ce el îmi cobora blugii de pe șolduri, până când amândoi am rămas goi.

El m-a privit în ochi și m-a tras la podea.

— E bine așa? m-a întrebat.

— Oh, da. Foarte, foarte bine.

Dar nu m-a pătruns imediat. Reținut și blând, m-a aținat cu buzele, plimbându-și buzele de la sfârcuri la buric, apoi mai jos. Fierbințeala mea ajunsese aproape de explozie.

— Dumnezeule, Ben!

Răsuflam întretăiat, nu aveam destul aer, destule cuvinte, destul… destul. Trupul mi s-a cutremurat violent de senzația că totul era așa cum trebuie și i-am șoptit numele.

Prea încet ca să mă audă, dar el îmi privea chipul, mi-a văzut buzele mișcându-se și atunci, cu un mic surâs, a intrat în mine.

Fără durere, fără forțare, doar o frecare și o umezeală plăcută, cu praful adunându-se sub mine în timp ce Ben se mișca blând, atât de blând, până când a fost sigur. Atunci a dat tot ce era în el și m-a surprins din nou explozia de sentimente care-mi năpădea trupul, icnetul lui „Oh, Doamne!", apoi senzația că vintrele îmi explodează, în clipa când el s-a cutremurat, ținându-mă strâns, cu ochii în ochii mei, dându-mi impresia că intrase în mintea mea.

Am rămas culcați pe spate pe podeaua prăfuită, gâfâind. Acolo unde pielea era transpirată se adunaseră fire cenușii de praf. Umerii lui Ben erau acoperiți de praf. Gol, arăta și mai bine, înalt și suplu, cu mușchi acolo unde trebuia, cu păr negru și fin care cobora ondulat dintre sfârcuri peste o aluniță de sub buric, subțiindu-se apoi până la grosimea unei sprâncene înainte de a ajunge la sex. Arăta puternic. Arăta superb.

Îți ținea ochii închiși și genele negre îi umbreau obrazul ca într-o imagine a perfecțiunii, un Dumnezeu al rockului. Știam că n-are rost să vorbim până când nu va deschide ochii, așa că

am rămas culcată, rezemată de umărul lui, simțind în nări mirosul de sex și de încăpere neaerisită. Îmi tremurau coapsele de explozia pe care o dezlănțuise în mine, de sentimente și senzații despre care nici nu știusem că există.

— Ești bine?

Într-un târziu, Ben a deschis un ochi și m-a privit ca prin ceață.

— A fost…

Am tăcut. Nu găseam cuvinte.

— Dar cred că ai mare experiență… normal, cu atâtea admiratoare.

Degetele lui au schițat un refren pe coastele mele.

— Îți scapă taman esențialul apropo de admiratoare, iubito. Ele îmi ofereau mie plăcere, nu eu lor.

— Încrezutule!

— Uite cum stau lucrurile. Am avut parte de sex oral până peste cap, dar nimic nu se compară cu ce s-a întâmplat adineauri între noi. Asta, draga mea Jemima, se cheamă a face dragoste, și așa trebuie să fie.

S-a ridicat încet în capul oaselor și s-a sprijinit cu spinarea de perete.

— Te așteptai să te doară, nu-i așa? Am simțit cum te-ai crispat.

— Îmi pare rău.

Ben a pufnit în râs.

— Îți *pare rău?* Jem, nu-i vina ta.

Apoi râsul i s-a topit și a clătinat din cap, întinzând brațele ca să mă îmbrățișeze.

— Acesta e prezentul, Jemima. Pentru amândoi. Uită ce a fost, acum ne construim prezentul.

Așa cum stăteam rezemată de pieptul lui, ascultându-i respirația ușoară și simțind cum mă cuprinde somnul, m-am întrebat dacă putea fi chiar atât de simplu.

15 iunie

O iubesc. Doamne, e ca și cum… Sunt pur și simplu…

Sentimentul ăsta parcă îmi spală creierul. Este ca un buton de resetare care mă face să redevin cel de dinainte, alături de fata asta fantastică, minunată, superbă, care mă vrea pentru ceea ce sunt acum, nu pentru cine am fost odată. Iar când stau culcat cu ea în brațe, nimic din trecut nu mai contează. Nu mi-ar mai trebui nimic nici de-ar fi să primesc în dar. Oricum nu mi-a plăcut niciodată de mine cel de atunci. Dar îmi dau seama abia acum, acum când Jem îmi cunoaște esența, mă cunoaște pe mine cel adevărat, că ceea ce am fost odată era o mască. Toată fanfaronada, drogurile, nu erau decât o încercare a mea de a mă transforma într-o imagine care să-mi placă. Cu creierul plin de cocaină și Ecstasy puteam fi oricine și orice. Și exact asta și eram. Oricine.

Când a murit tata, mi-am dat seama că trebuia să am grijă de mama și de Emmie, trebuia să fiu cineva. Eu aveam formația, ele se aveau numai una pe alta. A fost ceva stupid și nebunesc și cred că m-am reclădit într-o persoană capabilă să lupte. Asta a făcut și Jemima. S-a preschimbat într-o persoană suficient de tare ca să accepte tot ce i se întâmpla, dar asta numai la suprafață. În interior era la fel ca mine, speriată, disperată să se ascundă. Pierdută.

Acum ne-am regăsit. M-am regăsit. Willow Down *continuă fără mine și nu-mi pasă. Zafe va conduce formația foarte bine. Eu o am pe Jem și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să fie fericită. Pentru că m-a salvat într-un fel pe care nici nu pot încerca să-l definesc.*

Nu spun că totul s-a sfârșit. Nu încă. Uneori mă privește de parcă ar crede că o să ratez iar totul. Nu cred că știe că la ea e toată puterea, că ea mă poate distruge, prin simpla ei plecare. Mi se taie răsuflarea la gândul că, într-o bună zi, ar putea să-și facă bagajele și să dispară, deși știu că trebuie să-i las această libertate. Altfel s-ar chema că o țin închisă în colivie, nu? Și ce fel de dragoste ar fi aceea care ar veni dintr-o cușcă?

Vreau s-o păstrez, dar nu vreau s-o țin legată. Am nevoie s-o știu în stare să fugă, dar să nu vrea s-o facă. Am nevoie să fie conștientă de asta. Am nevoie să se simtă în siguranță alături de mine. La dracu', pur și simplu am nevoie de ea.

Saskia a bătut cu vârful pantofului în covorul uzat.

— Sunt *sigură* că ți-am spus că azi voi veni negreșit să iau

felicitările.

S-a răsucit puțin în loc, cu o expresie care făcea ca buza de sus să pară prinsă de tavan prin fire invizibile.

— Nu pot să cred că mă lași baltă.

Sârmele s-au întins, buza s-a ridicat și mai mult.

Rosie încheia cu îndemânare nasturii salopetei lui Harry.

— Zău așa, Saskia. N-ai zis că urma să vii să le iei. Am crezut că termenul e săptămâna viitoare.

L-a luat pe Harry în brațe.

— Oricum n-aș fi reușit să le termin așa de repede, cred că știi asta.

— Hmm.

Saskia s-a lovit cu unghia peste dinți. Și unghia, și dinții sunau a fals.

— Poate ar trebui să reconsider contractul nostru, Rosie. Dacă așa ai de gând să procedezi.

— Cum adică *așa?*

Am intervenit în sprijinul lui Rosie:

— Adică ocupându-se de copilul ei? De treburile casei? Doar nu bate cluburile zi și noapte. Ce vrei să faci, s-o ții închisă în casă?

Saskia mi-a aruncat o privire pe care n-aș fi reușit s-o descifrez nici cu dicționarul.

— În afaceri, Jemima, trebuie să prezinți încredere. Absolut, fără discuție, trebuie să fii profesionist.

Altă privire.

— Și, dacă-mi permiți să precizez, problema asta nu te privește, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ți-ai mai vârî năsucul ăla cam ascuțit în toate cele.

Eu și Rosie ne-am holbat una la alta. Saskia trebuie să fi fost foarte zdruncinată ca insultele ei să devină atât de directe.

După o clipă de gândire, Saskia m-a măsurat din cap până în picioare.

— Știu că-ți pun o întrebare *puțin* cam personală, iubito, dar sper că n-ai rămas gravidă?

Am rămas cu gura căscată în asemenea hal încât, dintr-o parte, probabil semănam cu un rechin.

— Chiar mi se pare că te-ai cam îngrășat.

Nu m-am putut stăpâni și am privit scurt în jos, spre abdomen. Saskia a zâmbit ușor, cu un aer triumfător.

— Dar nici prin minte nu mi-ar trece că-i vorba de dragul de Benedict, el pare un bărbat cu gusturi mult mai… cum să-ți zic eu?… *rafinate* la femei.

Și-a trecut încet mâna prin păr, cu un gest aproape inconștient.

— Și zău că se pricepe de minune la sărutat.

Oare ea chiar credea că eu nu știu? Sau era o încercare jalnică de a mă face geloasă? Sau paranoică?

— Mă duc să fac niște cafea.

Rosie mi l-a pus pe Harry în brațe.

— Și poate să mai inhalez ceva lipici. Voi rămâneți să stați la taclale.

— Lașo! i-am șuierat, dar ea și-a dat ochii peste cap și a fugit la bucătărie.

— Oh, *mare* păcat să plec fără felicitări.

Saskia și-a scos telefonul BlackBerry din poșetă și a verificat ceva.

— Eh, asta este. Acum n-am încotro și trebuie să dublez comanda. Este clar că Rosie o să aibă parte de un weekend plin!

O unghie ca o coasă a apăsat o tastă.

— Roag-o pe Rosie să mă scuze, da? Sunt tare grăbită.

Un zâmbet pieziș.

— Azi Oscar are festivitatea de începere a cursurilor, trebuie să fug acasă să-mi iau pălăria.

— Are *cinci* ani, Saskia. Începe școala. Majoritatea mamelor n-au altceva de făcut decât să verifice dacă cei mici și-au ridicat șosetele și dacă și-au luat pachețelul cu mâncare. Tu vorbești ca și cum te-ai referi la învingătorii cursei Goodwood[29].

De data asta m-a țintuit cu o privire de gheață.

— Există uimitor de multe puncte în comun, Jemima. Deși îmi dau seama că „uimitor de multe" și „în comun" sunt cuvinte care se folosesc cumva diferit în lumea ta. Iar acum, te rog să mă scuzi.

Mi-a întors spatele și a ridicat din nou telefonul, evident ca să mă țină la distanță.

— Nu știu ce joc faci tu, i-am spus pe un ton rece și egal. Dar într-o bună zi, cineva te va opri, Saskia.

— *Joc*?

Saskia a apăsat câteva taste, apoi a închis capacul telefonului.

— Nu știam că viața e un joc, Jemima.

S-a ridicat încet și și-a netezit poalele fustei, acolo unde mătasea se încrețise, făcând cute adânci ca niște râpe. Când a vorbit din nou, vocea îi devenise aproape o șoaptă.

— Nu. Cu siguranță e orice, dar nu un joc.

S-a răsucit în loc, astfel încât părul i s-a rotit în cerc în jurul feței, și-a smuls de pe masă poșeta elegant asortată cu hainele și a pornit spre ușă. Nu pot să spun ce sentiment m-a încercat când mi-am dat seama că i se întinsese rimelul din pricina lacrimilor.

După un interval decent, Rosie și-a vârât încet capul pe ușă.

— Slavă Domnului că a plecat.

S-a trântit pe canapea.

— Încearcă să-mi dea a înțelege că sunt țicnită, cică „sunt sigură că ți-am spus", „ne-am *înțeles*"…

Vorbise cu patos și intonația semăna bizar de mult cu cea a Saskiei.

— Excelent! Ai făcut repetiții?

— Da. Noaptea stau în capul oaselor și-o imit pe Saskia în timp ce-i dau lui Harry lămâie, ca să crească asociind-o pe Saskia cu acreala. O să-mi mulțumească pentru asta când o avea optsprezece ani și Saskia o să încerce să-i umble în pantaloni.

Rosie mi l-a luat pe Harry din brațe.

— Bun. Ți-ai cerut scuze că ai plecat de vreo… cât să fie?… cinci sute de ori, așa că aș mai vrea să te aud încă de cel puțin o mie de ori, poate și niște rugăciuni sau penitență. Oh, dar asta după ce-mi spui ce-i cu zâmbetul acela de pe fața ta… și dacă-i vorba de vreun tip din Glasgow, atunci poți să te cari înapoi în Țara Kiltului și a Haggisului[30] pentru că eu am pariat

bani buni că ai să rămâi, frumușel, aici.

N-am spus nimic, am preferat ca zâmbetul meu să vorbească de la sine.

— Oh, Doamne, oh, Doamne!

Rosie a început să danseze prin încăpere, cu Harry gata-gata să i se facă rău de cât se chinuia să se uite la ea.

— Tu și Ben. Oh, e absolut *fantastic*!

— Stai calm. N-am ajuns încă în stadiul în care să ne alegem perdele. A fost doar…

Am tăcut, dându-mi seama că nu știam ce fusese.

— Nu-mi pun pirostriile. Nu renunț la ce am spus, la ce am spus *întotdeauna:* fără bărbați, până când voi fi pe picioarele mele.

Numai că de data asta eram conștientă ce fals sunau vorbele mele, iar zâmbetul mi se lățise în așa măsură încât amenința să-mi înghită urechile.

Eu și Ben. Da.

— Dar probabil îți imaginezi că ești doar la un pas, altfel n-ai fi făcut-o, așa-i?

Rosie și-a învârtit bebelușul într-o imitație de vals.

— Ani întregi n-ai făcut sex și acum ai comis-o cu Ben, a repetat ea, în timp ce Harry scotea niște râgâieli amenințătoare. Pot să-i spun și lui Jason?

— Ce să-mi spui?

Jason s-a profilat în prag, ca un miros urât. Plus un miros urât.

— Jem a făcut sex cu Ben Davies.

— Rosie! N-am zis că *poți* să-i spui.

— Oh, da, încearcă tu să ascunzi ceva de domnul MI5, mai ales dacă-i vorba și de sex.

Tonul ei era nițel cam acru.

Ne-am uitat unul la altul.

— Rosie? Jase?

Amândoi au clătinat din cap.

— Nimic. Zău, Jem, nimic.

— Ei haide acum, zi-ne odată… te-a legat? Tre' să fie genul care leagă, ai văzut ce pantaloni poartă.

— Jason, tu *trebuie* să legi femeile, altfel le-ar veni mintea la cap și s-ar duce acasă.

— Jemima, când văd ele ce am eu aici…

Jason și-a prins sexul în căușul palmei.

— Nu vor să plece *nicăieri.*

— Guraguragura…

Cu mâna liberă, Rosie ne-a făcut semn la amândoi să tăcem.

— Vreau să știu tot. Unde, cum, de ce?

— Și cu ce? a adăugat lasciv Jason.

— Îmi pare rău că am adus vorba.

M-am dus la bucătărie să pun ceainicul pe foc și i-am lăsat să se ciondănească între ei.

Mi-am zis că în dimineața aceea Rosie era puțin cam întoarsă. Fusese în culmea încântării să mă vadă, dar ceva nu era în regulă cu ea. Sau, mai precis, ceva nu era în regulă în relația ei cu Jason. Existau subînțelesuri evidente, lucruri nespuse. Și, dat fiind că era vorba de Jason, domnul Diaree Verbală, situația era demnă de *Guiness Book.*

Am clătinat din cap și am răsturnat niște biscuiți pe o farfurie. Pe urmă m-am gândit că Jason o să mănânce tot, așa că i-am înlocuit cu biscuiți Rich Tea și câțiva biscuiți digestivi umezi, pe care i-am găsit în fundul dulapului din bucătărie. Aici nu mai era casa mea. Pe vremea când fusese, nici vorbă să se fi umezit biscuiții în fundul dulapului.

Dar dacă aici nu era casa mea, atunci unde era?

Mi-a venit în minte o imagine, care a crescut ca drojdia într-un cuptor cald. Trupul lui Ben, care la început mi se păruse costeliv, iar acum mi se înfățișase în toată frumusețea lui, suplu și cu musculatura perfectă. Felul în care își purta blugii, lăsați mai jos de talie și mulați pe coapse. Părul lung și ciufulit, obrajii veșnic acoperiți de țepii bărbii de o zi.

Îmi tremurau mâinile atât de tare încât am fost cât pe ce să scap ceainicul și să vărs apă clocotită peste scurgător.

— De ce durează atât?

Jason a apărut imediat în prag, precedat de o miasmă de formaldehidă.

— Moare lumea de sete, fată.

Mi-am înghițit nodul din gât și am încercat din nou să aplec ceainicul deasupra cănilor.

— Nu ți-e bine?

Mâna lui s-a așezat peste mâna mea, încercând să-i stăpânească tremurul. Dar atingerea lui n-a făcut decât să-mi amintească și mai mult de Ben.

— Doar n-ai de gând să fugi din nou, fetițo, da?

— Nu, Jason, n-am să fug. Cred că am să rămân aici, cel puțin pentru un timp.

— Ei bine, n-am nimic împotrivă să-ți spun că mă bucur să aud asta. Ia zi, de câtă vreme… vreau să spun cât a lungit-o el…

— Aseară, cam douăzeci de centimetri, am răspuns, doar ca să-i văd mutra și, spre satisfacția mea, Jason chiar a roșit.

capitolul 21

— …OK, este rândul meu. Visul meu, visul meu cel mai scump, da?

Rosie și-a trecut absentă mâna peste frunte, răsfirându-și cârlionții.

— Și, ca să se știe, Jase, eu cred că al tău e jalnic.

— Auzi tu, nu văd de ce este rău să ai o insulă a ta. Ai timp berechet să pictezi.

— Dacă spui tu…

Rosie l-a așezat mai bine pe Harry, care-i dormea în brațe.

— Hmm. Visul meu cel mai scump.

S-a uitat de jur împrejur prin cameră și am văzut cum privirea i s-a oprit pe teancul de felicitări pe jumătate terminate de pe masă.

— Vreau s-o văd pe Saskia pierzându-și toți banii și luând-o rău pe coajă. Oh, și fericire până la adânci bătrâneți. Asta îmi doresc mie, nu ei. E rândul tău, Jem.

Mi-am depărtat scaunul de masă. Rosie gătise una din rețetele ei clasice de lasagna și-mi simțeam stomacul uriaș, de parcă ar fi vrut să formeze un stat independent. Poate că lui Jason i-ar fi făcut plăcere să-l ia în stăpânire. Am deschis gura să-i spun asta și abia atunci am văzut cum se uita Jason la Rosie.

— Deci ăsta-i visul tău cel mai scump? S-o vezi pe Saskia dusă de aici?

Vorbise foarte blând și am înțeles că pe nici unul din ei nu-l interesa cel mai scump vis al meu. Referitor la care, trebuie să spun că nu aveam nici cea mai mică idee în ce consta.

Rosie a încuviințat din cap, aplecându-se să-și sărute

băiețelul adormit.

— Ei bine…

Jason a întins mâna și a mângâiat-o pe păr.

— …visul acela n-o să se împlinească. Două visuri, al tău și al meu.

Era atâta tandrețe în felul în care vorbea încât brusc m-am simțit îngrozitor de în plus.

— Ar trebui să plec. Ben a spus că se întoarce pe la zece să mă ia cu mașina… În seara asta stă la taclale cu Zafe. Am să-l aștept în stația de autobuz, să nu mai vină până aici. Mulțumesc pentru cină, Rosie.

— Te conduc.

— Nu, Jase, e în regulă.

Dar el deja înșfăcase o haină și se chinuia să-și vâre brațele în mâneci.

— Oh, haide, Jem. Eu încă vreau să aflu care-i visul tău cel mai scump. Îmi închipui că-i porcos.

Rosie a râs și s-a ridicat în picioare.

— Iar eu ar fi bine să-l duc la culcare pe flăcăul ăsta.

— Asta-i exact ce sper eu să spună Jem. Visul ei cel mai scump, da?

Jason mi-a dat un ghiont.

— Nu te poți opune pentru totdeauna.

Dar de cum am ieșit și am pornit prin lumina asfințitului, a lăsat gluma la o parte.

— Avem probleme, Jem. Probleme grave.

— Știam eu că s-a întâmplat ceva. De ce este Rosie așa distantă cu tine astă-seară? Sper că nu i-ai făcut din nou avansuri.

Dar el n-a gustat poanta. În schimb, a rămas cu privirea pierdută în întunericul care se lăsa, preocupat cum nu-l văzusem niciodată, afară de momentele în care lucra. Semăna cu Johnny Depp mai mult decât de obicei. Dar tot nu simțeam atracție față de el.

— Am ajuns să țin la tine și la Rosie ca la surorile pe care nu le-am avut niciodată.

— *Ai* surori, Jason, și nu poți să le suferi pe nici una.

— Mda, de-aia țin eu la voi două.

În lumina unor faruri care se apropiau l-am văzut zâmbind.

— Sunt foarte îngrijorat pentru Rosie. Mi-a spus niște chestii… adică, *trebuia*, înțelegi? O frământau, iar tu le ai acum pe-ale tale, în schimb eu am găsit-o… n-are importanță. I-am promis că nu-ți spun, ca să știi cum stau lucrurile.

— Nu prea pricep. Sigur, dacă-i chiar atât de grav…

— Tu păstrezi secretele lui Ben, nu?

— Nu sunt secretele mele.

— Păi vezi? Dar să-ți zic o chestie. Trebuie să le ținem pe Saskia și pe Rosie departe una de alta.

— Perfect de acord. Saskia îi distruge viața lui Rosie cu comenzile alea. Necazul e că în prezent Saskia e singurul ei client. Rosie a fost nevoită să renunțe la toți ceilalți, dar cum Saskia o plătește foarte bine, până acum totul a fost în regulă. Ce s-ar face dacă *într-o bună zi* Saskia ar sista comenzile?

Jason a ridicat din umeri.

— Ar supraviețui. Dar voi două n-ați putea locui împreună?

— Ideea e grozavă, dar uiți că în continuare n-am acces la eBay și că tot orașul York mă consideră la fel de vandabilă ca febra tifoidă.

— Situația asta o să se îndrepte. Acum îl ai pe Ben.

— N-am de gând să trăiesc pe spinarea lui, dacă asta e în mintea ta.

Până și simplul gând de a depinde financiar de el îmi punea un nod în gât.

— Am planuri. Adică, un fel de planuri. Am de gând s-o conving pe Saskia să ceară Camerei de Comerț să-mi primească iarăși obiectele. Asta pentru început.

— Tu scoate-o pe Rosie de sub influența ei, te rog, Jem. Cu orice preț.

Am clătinat din cap în întuneric, silindu-mă să-mi recapăt suflul. Inspiră, expiră. Nu intra în panică.

— Am să fac tot ce-mi stă în putere.

— Excelent.

Un timp am mers amândoi umăr la umăr. Apoi Jason a rupt tăcerea.

— Peste câteva săptămâni mă întorc în State. Trebuie s-o știu…

Și-a dres glasul.

— Trebuie s-o știu pe Rosie în siguranță înainte de plecare.

— Jase, banditule, tu ai pus ochii pe Rosie a noastră?

L-am împuns cu degetul.

— De ce n-o inviți să meargă cu tine? Sunt convinsă că i-ar face mare plăcere să vadă New Yorkul, ar fi grozav și pentru Harry. În plus, așa ai lua-o de lângă Saskia… adică, asemenea creaturi ca Saskia nu pot merge pe apă, nu?

Brusc am încetat cu tachinăriile. Pe chipul frumos al lui Jason se așternuse o expresie cum nu mai văzusem niciodată. Ceva ce aducea a dor.

— Mi-ar plăcea *atât* de mult să fac asta.

Până și glasul lui era altfel, devenise mai blând.

— Am invitat-o. Dar nu vrea să vină, Jem. Mi-a zis că poate într-o bună zi, când o să mai scape de belele… dar eu trebuie să plec acum. Nu pot sta cu brațele încrucișate, uitându-mă… ah, ți-am mai zis că nu-i secretul meu.

Amândoi am rămas cu ochii la niște faruri care veneau spre noi. Încă înainte să disting silueta mașinii mari și argintii, i-am recunoscut duduitul motorului.

— Uite-l pe Ben.

— Mda.

— Jason…

Dar el deja îmi întorsese spatele, învăluindu-se în întuneric ca într-o pătură.

M-am urcat în Audi, dar Ben n-a demarat imediat și nu s-a îndepărtat de bordură în scrâșnet de roți.

— E tare frumos afară, mi-a spus, coborând geamul portierei. Un miros proaspăt. Ca în copilărie.

— Ești tare romantic, așa-i?

— N-am fost niciodată, dar, da. Poate că acum sunt.

A deschis portiera și și-a pus picioarele lungi pe bordură. Luminile străzii îi scăldau fața, făcându-l să arate ca un desen animat japonez, numai brațe, picioare, ochi și păr.

— Hai să mergem puțin pe jos, Jem.

— Poftim? Până în York?

Nu m-am ales decât cu o privire obosită.

— Sunt romantic, ai uitat? Doar câțiva pași.

Am coborât fără prea mare chef și m-am oprit pe trotuar, lângă el.

— Mare romantism! Dar mie îmi miroase a pipi de motan.

— Ți s-ar părea romantic dacă ai fi pisică.

Mi-a cuprins umerii cu brațul și amândoi am pornit agale la plimbare.

— Este atâta liniște. Ar fi un loc perfect pentru un studio.

— Un *studio?* Ce-ai de gând să faci, te apuci de filme porno?

— Un studio muzical.

I-am aruncat o privire.

— Am să compun muzică împreună cu Zafe. El e compozitorul acum, dar și eu am în cap o sumedenie de melodii. Cântece noi pentru Willow Down, piese pentru noul album... eu le compun și Zafe o să le cânte. O să le prezinte băieților și, dacă o să le placă melodiile, atunci le vor înregistra. Iar lor le place cam tot ce compun eu, cel puțin altădată le plăceau întotdeauna. Zafe a scris majoritatea cântecelor din ultimele două albume.

Ben a privit în lungul străzii.

— Mă întreb dacă locul ăla e de vânzare?

M-am uitat la aleea cu prundiș impecabil greblat din spatele unui gard de tisă, tuns cu grijă.

— Locul e al Saskiei. I-ai putea face o ofertă, ar accepta tot ce vine de la tine.

— Arată super. Foarte spațios.

Luna făcea să-i strălucească ochii aproape ca ambra, iar părul lui luase sclipiri auriu-roșcate, ca o coamă de leu. Era limpede că-i făcea plăcere să prospecteze amplasamente pentru viitor; n-aș fi vrut să spun nimic care să-i strice bucuria, așa că m-am mulțumit să-l iau de mână, iar el s-a lipit de mine.

Am rămas un timp la adăpostul gardului viu înalt, iar Ben m-a înlănțuit cu brațele. Trebuia să recunosc că mă simțeam grozav și-mi era îndeajuns să mă lipesc de el, să-i aud

răsuflarea și să-i simt mirosul de colonie scumpă, amestecat cu miresmele nopții. Acum ființa lui emana putere, siguranță.

Oare puteam? Puteam să am suficientă încredere în el?

Treptat însă, mi-am dat seama că Ben nu era atent la mine.

— *Hei… la dracu'!*

Vorbise abia șoptit, aproape ca o respirație.

— Limbajul tău cam lasă de dorit, nu crezi? Credeam că ești un mare gentleman.

Nici măcar nu și-a dat seama că-i vorbisem. Cu capul ridicat, privea peste gard la ferestrele luminate de la fațada casei.

— Păi… cine-i tipul… ce *înseamnă* chestia asta?

— Ben?

L-am atins pe umăr.

A coborât încet privirea către mine.

— Saskia…

A ridicat din nou bărbia.

— Vorbește la telefon. Acolo, în camera din stânga.

M-am uitat printre crengi. Ben era cu vreo cincisprezece centimetri buni mai înalt ca mine și nu puteam privi de la aceeași înălțime cu el, totuși deslușeam o siluetă vagă mișcându-se prin casă. Parese umblând de colo-colo.

— Vorbește cu… stai așa… cu un tip pe care-l cheamă Dave. Care-l urmărește pe… pe *cine*? Întoarce-te încoace, afurisito, oh, da, care-l urmărește pe Alex. Ăsta-i bărbatu-său, nu?

— Îl urmărește? Adică e un admirator?

Dar Ben nu m-a auzit. Era prea ocupat să asculte în felul lui ce spune Saskia.

— Vrea niște fotografii. Ca dovezi. Jem? Unde naiba te duci?

M-am întors spre el, ca să-mi poată citi pe buze.

— Deja ne face zile fripte mie și lui Rosie. Nu vreau s-o las să se ia acum și de bietul Alex. A întrecut măsura.

El a iuțit pasul, ajungându-mă din urmă.

— Ce vrei să faci?

— Habar n-am. Găsim noi un pretext până ajungem acolo, nu?

Ajunși în fața ușii de la intrare, am șovăit numai o clipă, după care am ridicat mâna spre ciocanul uriaș de bronz, plin de lucrături ca o bibliotecă medievală.

— Jemima?

Chipul Saskiei s-a ivit prin deschizătura ușii, atât cât permitea lanțul de siguranță.

— Ce naiba căutați aici la ora asta? N-am știut că vă culcați așa târziu.

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Ai băut?

— Nu. Ba da, dar foarte puțin. Bine, hai, o jumătate de sticlă. Cam pe-acolo. Și nu era decât un vin rosé de 12%, din comerț.

— Ah, da. Poșircă de-aia ieftină.

Saskia a rostit cuvintele în așa fel încât să exprime cel mai profund dezgust.

— Despre ce voiai să discutăm? Presupun că despre starea națiunii și despre mediu, genul de subiecte despre care trăncănesc cei ca voi când beau până cad sub masă.

— Nu. E vorba de lucruri importante.

Acum că adrenalina de adineauri se mai domolise, îmi simțeam palmele transpirate.

— De pildă, de ce o pui pe Rosie să muncească de-a ajuns în pragul nebuniei, ca apoi să-i arzi felicitările? Și de ce le-ai spus celor de la Camera de Comerț să nu se atingă de creațiile mele?

Saskia a făcut un gest de lehamite prin deschizătura ușii, mascat parțial de ușa de la intrare.

— Paranoia ta nu-i *deloc* interesantă.

— Bun. Atunci, de ce-ai pus pe cineva să-ți urmărească propriul soț? Un tip pe nume *Dave.* Nu știu ce dracu' te-a apucat!

Ușa s-a închis o clipă, apoi s-a deschis din nou, dar fără lanț.

— Ar fi bine să intrați.

Am pătruns într-un hol impresionant, cu o scară uriașă din lemn de stejar care urca în spirală până la etaj. Pereții erau încărcați de tapiserii și obiecte agățate, iar pe micuțele mese

ornamentale tronau *objets d'art*. Gusturile Saskiei păreau să încline către o combinație de Hollywood și Ev Mediu.

Ne-a condus într-un birou și s-a așezat pe o canapea confortabilă, cu genunchii lipiți, făcându-i semn lui Ben să vină lângă ea. Evident, eu puteam sta în picioare, oriunde aș fi poftit.

— Ar fi cazul să terminăm povestea asta, Jemima. Spune-mi ce ai de spus și pe urmă pleacă, să ne putem vedea fiecare de viața noastră.

A furișat o privire către Ben.

Am deschis gura, dar n-am apucat să scot o vorbă că s-a auzit sunând telefonul de pe birou. Saskia a tresărit ușor, dar a rămas fermă pe poziție, cu ochii la pândă, ca și cum receptorul ar fi fost gata-gata să fumege.

— Ar fi bine să răspunzi.

Ben a înghiontit-o în braț. Probabil ghicise ce se întâmplă, după limbajul trupului ei.

— Nu i-ai zis lui Dave să sune de cum află ceva? Știe că aștepți apelul lui.

Ea părea întruchiparea autocontrolului și totuși nu și-a putut stăpâni uluirea.

— De unde știi? Sunt microfoane ascunse în cameră?

Am ridicat ochii în tavan.

— Ei bine, da, fiindcă suntem amândoi spioni profesioniști. Tu răspunde la telefon.

S-a ridicat fără tragere de inimă și a apucat receptorul negru și lucios.

— Alo?

Și-a strâns buzele, golindu-le de sânge, până când au ajuns ca doi melci albinoși.

— Aha, a spus ea de câteva ori. Înțeleg.

Apoi:

— Ea e în mașina lui? Da, mulțumesc, dar poți să renunți la fotografii. Acum știu cine este.

Eu și Ben ne-am uitat unul la altul. În mintea mea a încolțit un sâmbure de înțelegere și am început să fac unele conexiuni. Nu știam unde ajunsese Ben cu raționamentele, așa că am

preluat inițiativa. M-am aplecat și am scos telefonul din priză, lăsând-o pe Saskia în picioare, cu o lacrimă prelinsă pe obraz.

— OK, am spus. Deci ai bănuit că Alex avea o legătură cu Rosie sau cu mine, nu știai cu care din noi, așa că ne-ai pedepsit pe amândouă. Mie mi-ai tăiat orice posibilitate de vânzare, iar pe Rosie ai încercat s-o aduci în pragul… a ce? Al depresiei postnatale? Știai că se simțea vulnerabilă după nașterea lui Harry și ai vrut s-o împingi într-o situație limită?

M-am apropiat și am privit-o drept în ochi.

— Așa-i că am dreptate?

Acum lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Gâtul i-a tresăltat în încercarea de a-și înăbuși un suspin.

— Și atunci ai incendiat magazinul lui Ben și ai trimis un raport fals la eBay, numai ca să-ți iei revanșa pentru ceva ce *nici măcar n-am făcut*?

— Tu nu înțelegi…

Saskia abia putea vorbi.

— Perfect adevărat, nu înțeleg. Cât poți fi de nebun să te comporți așa? Cine lasă oamenii fără o sursă de câștig doar pentru că ar *putea* fi în stare de ceva? Chiar ai probleme psihice, Saskia.

Ben mi-a aruncat o privire gravă.

— Ușurel, Jem.

— Am să repet foarte rar. *Ea. A ars. Din temelii. Magazinul. Tău.* Cu tot ce aveai în el, chitarele, tot. Numai ca să nu-mi pui în vânzare cataramele. Oare cuvintele „Cheamă poliția" au vreun sens pentru tine?

— Cei de la asigurări s-au mulțumit cu varianta că niște copii s-au jucat cu o brichetă. Ei sunt cei care plătesc.

— Am să mă revanșez față de tine.

În glasul ei se ghicea sinceritatea. Și, pentru prima oară în viața ei, onestitatea.

— Am auzit că mă bănuiai pe mine, Rosie mi-a zis ceva în sensul ăsta. Dar tu n-ai spus și n-ai *făcut* nimic. Și pentru asta îți sunt recunoscătoare.

— De fapt, nici n-au existat prea multe probe, am spus eu îmbufnată.

Nu voiam ca Saskia să creadă că făcusem un act de generozitate.

— Doar un spic. M-am gândit că poate rămăsese lipit de tine când ai venit pe acolo.

— Îți închiriez ție spațiul.

Saskia s-a uitat la Ben.

— Ca să mă revanșez. Magazinul din Shambles este al tău. Poți face ce dorești cu el.

Mi-a aruncat o privire fugară.

— *Vinde* ce vrei.

Am respirat adânc și mi-am încleștat pumnii. Atât de mult aș fi vrut să-i dau un pumn în mutra aia de pechinez, dar m-au oprit dârele de rimel de la lacrimile care nu conteneau să curgă. Era pentru prima oară când o vedeam pe Saskia pierzându-și controlul.

— Dar *de ce*? Ce atâta dramă? De ce nu discuți deschis cu Alex? Dă-i papucii dacă umblă după fuste.

— Tu ai iubit vreodată, Jemima?

Vocea ei devenise doar o șoaptă întretăiată de suspine.

— Ai iubit vreodată adevărat și total? Conștientă tot timpul că-l îndepărtezi pe celălalt de tine? Și chiar știind, să nu te poți stăpâni… să-l îndepărtezi când voia să-ți fie aproape și apoi să vrei să te atingă, dar să-ți fie frică de ce s-ar întâmpla dacă ar face-o…

Am simțit un fior de gheață pe șira spinării. Am evitat să mă uit la Ben.

— Îmi imaginez.

— Nu, nu-ți poți imagina! Uită-te la tine, fără machiaj, cu picioarele alea subțirele îmbrăcate în blugi și cu bluzele tale vaporoase, gen „Sunt așa frumoasă că nici nu trebuie să fac eforturi pentru asta”. Cum crezi că este să fii zilnic pusă în situația de a-ți da silința, știind că ți-e din ce în ce mai greu și că într-o bună zi totul o să se năruie? Și să vezi că omul cel mai drag consideră alte femei mai atrăgătoare…

I-a scăpat un suspin și s-a oprit. S-a silit să respire adânc de câteva ori.

— Chiar și atunci când cântăresc cât o mașină mini și mă

îmbrac cu tot atât bun-gust ca Juddith Chalmers[31], a încheiat ea, redevenind cea dintotdeauna. Mai bine era vorba de tine. Măcar tu ești drăguță.

Din nou glasul i s-a topit într-o șoaptă.

— De obicei, Alex lucra mult în străinătate, până vara asta. Apoi brusc a decis să-și schimbe toate aranjamentele, așa încât să poată lucra acasă, mai ales că Oscar începea școala. Chipurile să se ocupe mai mult de băiat…

Instantaneu am priceput toți trei.

— Alex este tatăl lui Harry, am spus eu prima. Nemernicul naibii!

Buzele Saskiei s-au încrețit într-un surâs amar.

— Compătimești diavolul, Jemima?

— Nu, voiam să întreb ceva: în tot timpul cât Rosie era înnebunită încercând să-și împartă timpul între grija pentru Harry și felicitările alea pentru tine, iar eu și Jase ne ocupam de Harry, unde era Alex?

— Dar ce-ar fi putut face? a intervenit și Ben. Nu-și putea oferi ajutorul fără să trezească bănuieli. Iar tu, Jem, erai foarte fericită să ajuți, pe vremea când aveai parte de casă-masă la preț redus acasă la Rosie.

— Nu pot să cred că nu mi-a spus.

M-am trântit pe canapea.

— În tot timpul ăsta se întâlnea cu el pe furiș… Nu pot să cred că nu mi-a dat de înțeles prin nimic. Credeam că tatăl lui Harry e unul cu care a avut o aventură de-o noapte. Nu Alex.

— Ce-o să mă fac de-acum?

Vaietul Saskiei mi-ar fi trezit mai multă compătimire dacă ea nu s-ar fi răsucit brusc spre Ben, aruncându-se la pieptul lui și continuând să vorbească cu nasul înfundat în cămașa lui.

— Îl iubesc.

Panicat, Ben s-a uitat la mine pe deasupra capului ei.

— Ce face, vorbește?

Făcuse ochii mari.

— Ce zice?

M-am uitat fix la Saskia. Inima îmi bătea atât de tare încât îmi acoperea gândurile. *Asta era iubire. Uite unde te-a adus. Ai*

iubit și ai fost părăsită.

— Bun. Deci îi punem față în față.

— Noi?

Saskia a ridicat capul. Rimelul care i se prelingea pe obraji o făcea să pară vulnerabilă, ca o protagonistă de seriale TV.

— Păi tu ce aveai de gând să faci?

Mi-am dat seama că ridicasem tonul.

— Să lași lucrurile să continue tot așa?

— Nu știu.

Saskia avea din nou un aer umil.

— Cred că mi-a fost teamă. Voiam să știu, dar nu voiam să *știu*, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Dacă nu aveam nici o dovadă, atunci puteam să mă prefac că-i doar o aiureală a mea.

Mi-am strâmbat buzele. O aiureală? Numai fetițele erau capabile de *aiureli*. Femeile în toată firea ori erau proaste, ori erau oarbe.

— Dar lucrurile au mers din rău în mai rău. Am început să-mi notez de fiecare dată când pleca din localitate sau când ieșea în oraș ori lucra peste program, încercând să-mi dau seama dacă exista o anumită regularitate. Dar nu se potrivea nimic, doar câte o jumătate de oră aici, o după-amiază dincolo, nimic concludent. Pe urmă, un prieten mi l-a recomandat pe omul ăsta, pe Dave, drept o persoană care putea face lumină în toată afacerea.

M-am scuturat de mâna lui Ben.

— Bine. Hai, Saskia.

Am însoțit-o amândoi pe Saskia până la Rosie acasă, unde Jason stătea într-un fotoliu, picior peste picior, singur.

— Rosie mi-a pus cuțitul la gât să stau cu ăla mic. Mi-a zis că are o treabă.

Am simțit cum brațul Saskiei s-a cutremurat de un fior rece.

— Cred că știm noi ce fel de treabă.

Jason s-a uitat la Saskia.

— La naiba, fetițo. Arăți ca după zece runde cu Estée Lauder.

Și-a mutat privirea undeva, pe covor.

— Atunci presupun că ați aflat.

— *Știai*! am exclamat la unison eu, Ben și Saskia.

— Trebuia să-i spună *cuiva,* simțea că secretul ăsta îi mânca ficații.

— Putea să-mi spună mie.

Mă simțeam mai jignită decât mi-aș fi închipuit că aș putea să fiu. Rosie era *prietena mea.* Câte nopți stătusem împreună, cât timp fusese însărcinată și după naștere, râzând cu lacrimi, în timp ce încercam să ghicim cine-i tatăl bebelușului. Totul fusese o minciună.

Pe drum s-a auzit motorul unei mașini puternice. Am încremenit toți, în afară de Ben, așa că i-am șoptit:

— Este Alex. Afară.

Ben a lăsat-o pe Saskia și s-a dus la ușa din față, în timp ce Rosie intra pe ușa din spate. Saskia a izbucnit din nou în plâns. De data asta un plâns cu hohote, nu spectacol. Jason i-a înconjurat umerii cu brațul: murdar și neglijent, dar cavaler.

Rosie s-a oprit în pragul ușii de la bucătărie, holbându-se la noi. Am văzut expresiile care se succedau pe chipul ei: uimire, un început de înțelegere și, în cele din urmă, ușurare.

— Saskia?

— Să nu îndrăznești să-mi adresezi cuvântul, nenorocito care mi-ai furat bărbatul!

M-am așezat între cele două femei.

— Am aflat despre Alex.

Rosie a zâmbit vag.

— Mi-am dat seama.

— Ben s-a dus să-l aducă.

— OK.

Cu o dezinvoltură care ne-a lăsat fără replică, Rosie s-a înapoiat în bucătărie și a început să umple ceainicul. M-am dus după ea și am privit-o cum scotea cești le și cafeaua din dulap.

— N-am cuvinte, am spus.

O cavalcadă de emoții îmi înfierbânta sângele.

— Cred că ai fi putut să-mi spui.

Rosie a ridicat din umeri.

— Nu-i nimic de spus.

M-a potopit un nou val de mânie.

— Perfect. Atunci te rog să-i spui Saskiei, da?

Un urlet al Saskiei a lăsat să se înțeleagă că Alex intrase în sufragerie, venind pe ușa din față. Eu și Rosie am ajuns în prag la ținc ca s-o vedem repezindu-se la el din celălalt capăt al încăperii, țipând, cu pumnii ridicați în dreptul feței.

— Tu…

Alex părea speriat.

— Sas?

S-a uitat la Rosie și am descoperit cu surprindere pe chipul lui aceeași expresie de ușurare ca la Rosie.

— Cred că s-a terminat.

Țipetele supărate ale Saskiei mă zgâriau pe nervi. Urla de parcă ar fi fost sfârșitul lumii.

— Nu! Te rog, nu spune asta!

A încetat cu pălmuiala jalnică cu care se îndeletnicise până atunci și a înlănțuit cu brațele trupul nu chiar neprezentabil al lui Alex.

— Iartă-mă că am fost atât de rea și egoistă, numai că eram speriată și așa am fost crescută. La fel au fost și părinții mei, de-asta nu știu cum să te iubesc, dar am să încerc, zău că am să încerc.

Și-a ridicat fața de porțelan spre el.

— Vrei să încercăm o consiliere familială?

— Am vrut să spun că s-a terminat cu prefăcătoria.

Alex și-a sprijinit bărbia pe creștetul ei. Fusese nevoit să se ridice puțin pe vârfuri pentru asta.

— Îmi pare rău, Saskia. Ar fi trebuit să-ți spun mai demult, dar…

— Totul a început la sărbătoarea May Fair din sat.

Rosie stătea în prag, ștergându-și mâinile cu o cârpă de bucătărie.

— Ne-am îmbătat amândoi rău *mangă.*

— A trebuit să te car acasă, am spus eu. Și ai vomitat pe puloverul meu albastru.

— Știam că am făcut sex cu cineva, dar n-am fost în stare să-mi amintesc cu cine. Pe urmă a venit Alex ca să-și ceară scuze.

Fii liniștită, Saskia, el a crezut că ești tu.

Toți ne-am uitat de la Rosie cea durdulie și brunetă la Saskia, blondă și slabă ca o coadă de mătură.

— Adică băuseși de nu mai vedeai bine?

— Păi… treaba e că eram matol.

Alex pironea cu privirea covorul uzat.

— Adică, eram prea mangă ca să fiu în stare de ceva. Dar Sas se ocupa de băutură și eu m-am dus în spatele cortului unde era barul, am văzut-o aplecându-se să culeagă paharele goale și… până să-mi dau seama că nu era Sas, deja eram gata.

— A fost un sex teribil, a confirmat și Rosie. Șocant, șocant de tot.

— Pe urmă, eu și Rosie ne-am înțeles să nu mai pomenim de asta.

— Cât om trăi, a completat Rosie.

— Rosie nu mi-a spus nici măcar că rămăsese însărcinată, până când n-am întâlnit-o într-un magazin, cu câteva săptămâni înainte de…

Alex a ridicat privirea în tavan.

— De fapt, nu mi-a spus nici atunci, cumva mi-am dat eu seama.

— Eram cât o casă. N-avea cum să nu-și dea seama.

— Pe urmă, desigur, m-am oferit să-i dau bani, dar Rosie m-a refuzat. Zicea că aproape nu participasem la conceperea copilului, așa că nu era cazul să particip la creșterea lui. Numai că eu… ei bine, îl iubesc atât de mult pe Oscar încât n-am vrut ca puștiul ăsta… *Harry…* să fie lipsit de tată, așa că… ei bine, m-am întâlnit cu Rosie doar ca să-mi mai spună cum merge ăla mic și așa mai departe, și ca să…

Alex a tăcut și a început să frece covorul cu vârful pantofului, arătând ca pe vremea când era în școala primară.

— Alex îmi aduce lucruri. Hrană, pamperși, chestii din astea. Ca să mă ajute.

Rosie a clătinat din cap.

— Ajunsesem cumva să mă conving că-l născusem pe Harry ca Fecioara Maria. Nu-mi *amintesc* momentul conceperii. Dar Alex era atât de dornic să facă tot ce se cuvine. M-a dus chiar și

la Blandford, ca să-mi arate școala.

— Ai vrut să-l trimiți la aceeași școală ca pe Oscar?

Saskia era scandalizată. Nu-mi dădeam seama exact dacă își închipuia că Harry va coborî ștacheta școlii sau dacă Blandford era rezervat doar pentru cei din lumea bună.

Alex arăta și mai rușinat, dacă așa ceva ar fi fost cu putință. Făcuse o față lungă până aproape de genunchi.

— Ar fi trebuit să-l trecem pe listă înainte de a împlini un an, așa că am vrut să-i arăt lui Rosie unde-i școala.

— E foarte frumoasă, a intervenit Rosie. Iar lui Oscar îi place de Harry.

— Oscar *știe*?

— Dumnezeule mare, nu. Uite, Sas.

Alex a tras-o de bărbie, așa încât să-l poată privi în ochi.

— Eu și Rosie… n-a *existat* nimic gen eu și Rosie. Amândoi am încercat să facem față consecințelor fără să rănim pe nimeni. Nu-mi pare rău că ai aflat, în schimb *îmi pare rău* că suferi. Te iubesc cu adevărat, te-am iubit întotdeauna.

— Poate totuși consilierea familială este o idee bună, a adăugat el după o scurtă pauză.

Eu, Ben și Jason ne-am dus în bucătărie, ca să-i lăsăm pe cei trei să discute singuri.

— Mai e cineva de părere că ăștia protestează mult prea mult? a întrebat scurt Jason, luându-și un biscuit pentru ceai.

— Da, dar e clar că tuturor le pare bine că s-a spart buba. Poate au continuat afacerea doar ca să-și găsească ceva de făcut, ca un fel de legătură fizică. La urma urmei, Saskia nu pare câtuși de puțin genul care se giugiulește în fiecare noapte, iar pentru Rosie viața înseamnă uneori multă singurătate.

— Poate pe amândoi i-a atras tocmai faptul că împărțeau un secret. E limpede că Alex o iubește pe Saskia.

Ben s-a uitat spre ușa închisă.

— Iar ea probabil îl iubește foarte mult dacă ți-a făcut ție atâtea mizerii. Presupun că voia să vă luați amândouă catrafusele și să plecați, ca să-l poată avea din nou pe Alex numai pentru ea.

— Pari fericit, Jason. Nu-i așa că-ți priesc conflictele

familiale?

L-am privit cu asprime.

— Nooo. Dar acum, că totul a ieșit la iveală, situația este în favoarea mea. Rosie mi-a spus că intenționa să dea cărțile pe față, dar nu voia să riște ca Saskia să nu-i mai dea de lucru. Așa că a fost nevoită să lase lucrurile așa cum erau și să-și țină gura. N-a vrut să meargă cu mine în State, fiin'că asta ar fi însemnat să-l ia pe Harry de lângă taică-său.

— Oricum îl ia.

— Da, dar din moment ce Sas a aflat, Alex ar putea lua avionul să vină să-l vadă sau ar putea da telefon. Poate că totuși Rosie va putea să înceapă acum o viață nouă, fără atâtea întâlniri secrete.

— Cu tine?

Ben l-a privit drept în ochi pe Jason, ridicând din sprâncene.

Am dedus că cei doi avuseseră o discuție ca între bărbați pe tema Jason-Rosie.

— Așa sper.

Jason a zâmbit cu gura la urechi.

— Pe bune, eu așa sper.

— Mda. Secretele nu sunt un început bun pentru o relație.

Ben s-a uitat la mine cu subînțeles.

— Să mergem acasă, Jem.

— Oho, vă rog să mă scuzați că sunt de față, a exclamat Jason. Dacă voi doi vreți s-o faceți lată, nu vă sfiiți de prezența mea.

Mă simțeam destul de epuizată psihic. Reacția emoțională a Saskiei îmi confirma părerea că dragostea te făcea vulnerabil.

— Da. Să mergem.

Ben s-a uitat la mine în același fel, aruncând cheile de la mașină dintr-o mână în alta.

— Hai!

S-a aplecat ca să-mi șoptească la ureche:

— Să lăsăm spectacolul să se desfășoare fără noi.

Jason mi-a făcut cu ochiul și mi-a șoptit pe mutește „cuburi de gheață", apoi a mai luat un biscuit.

capitolul 22

Am făcut dragoste încet, culcați în patul uriaș de la mansardă, înconjurat de foi cu portative și luminat de o singură lampă stradală. Camera lui Ben era exact ca el, dezordonată și sobră, plină de melodii pe jumătate scrise și la fel de unitară din punct de vedere al culorilor ca niște pisoi nou-născuți. Pielea lui, brăzdată de lumina de dincolo de obloane, era răcoroasă peste trupul meu, ochii lui negri se făceau galbeni când se mișca deasupra mea, când în lumină, când în întuneric, privindu-mă fix de parcă s-ar fi așteptat ca sufletul meu să iasă la suprafață.

— Jem… îmi șoptea numele cu fiece respirație. Jem. Tu și eu…

Am deschis gura să-i răspund, dar el și-a lipit buzele de ale mele, acoperindu-mi cuvintele, până când a fost prea târziu să mai vorbesc. Prea târziu pentru orice altceva în afară de fierbințeala și iuțeala tot mai mare a mișcărilor care s-au acumulat până în clipa când mi-am înfipt unghiile în spinarea lui, îngânând sunete fără șir, în timp ce el s-a înălțat deasupra mea, rostindu-mi numele, cu un geamăt. Și-a sprijinit greutatea în brațe încă o clipă, apoi s-a lăsat pe o parte și fețele noastre au ajuns din nou la același nivel.

— M-am tot gândit.

— Mmm?

Îmi era greu să-mi adun cuvintele în astfel de momente. Aici era atât de simplu să dau uitării îndoielile. Îmi simțeam mâinile și picioarele grele, iar mintea îmi era încețoșată de senzația pe care mi-o dădea apropierea lui. Aș fi vrut să stau acolo și să savurez sentimentul cât mai mult.

— La ce?

Ben s-a săltat, cu fața luminată de entuziasm.

— Cum te-ai simți… dar nu-mi vine să cred că sunt pe punctul să spun asta… dacă… poate… am putea… înțelegi?

— Nu. Mă tem că n-am idee. Din câte silabe?

El a zâmbit larg și m-a mângâiat pe umăr.

— Ce-ai zice dacă am cumpăra *noi* locul acela din Little Gillmoor?

— *Poftim*?

M-a sufocat o senzație de claustrofobie. M-am ridicat brusc în capul oaselor, strângând cuvertura la pieptul dezgolit.

— Ei, Jem, nu intra în panică. Totul este în regulă. Ți-am mai spus, nu-ți forțez mâna. Mă gândeam că ar fi drăguț ca într-o bună zi să avem un loc în afara orașului. Eu voi avea nevoie de un studio, ție îți trebuie un spațiu de lucru adecvat și… știi că ne simțim bine împreună. N-ai suporta să fim mai multă vreme așa?

A făcut un gest cu degetele lui lungi.

— Noi doi. Așa cum se cuvine.

Ben s-a ridicat în capul oaselor alături de mine.

Sângele mi-a năvălit în urechi, făcând să-mi bubuie timpanele, în clipa când și-a lipit buzele de pielea mea înfierbântată, cu părul răsfirat pe clavicula mea ca într-un desen suprarealist.

— Nu… nu prea știu…

— Vreau să fiu cu tine, Jem. Să avem o relație. Nu doar prostia aia cu „întâlnirile", să fim un cuplu adevărat, să trăim împreună. Să ne simțim în siguranță.

Degetele lui de muzician mi-au mângâiat spatele și piciorul pe sub cuvertură.

— Nu știu, Ben.

Un alt sărut apăsat mi-a închis gura.

— Nu spune încă nimic. Gândește-te până mâine.

S-a strecurat în așternut lângă mine și a adormit aproape imediat, cu picioarele lungi și brațele puternice modelate pe trupul meu, în timp ce mă lipise strâns de el.

— Vorbim mâine-dimineață, iubito.

Am rămas nemișcată până când el a adormit, pândind atent momentul în care s-a cufundat într-un somn adânc. Îmi bătea inima atât de tare încât aveam o senzație de greață și mi se învârtea capul. Simțeam un gust sălciu pe limbă, dar nu îndrăzneam să mă mișc. Într-un târziu, Ben a oftat și s-a răsucit pe partea cealaltă, iar eu m-am strecurat afară din așternut. Un lucru bun când dormi cu un surd, mi-am zis eu, era că nu trebuia să-ți faci griji că scârțâie podeaua și-l trezește. M-am îmbrăcat și m-am dus tiptil în camera de zi, unde rucsacul meu trona în mijlocul patului, gata pregătit. Chiar și acum, când între noi se petrecuseră atâtea lucruri, continuam să-l țin pregătit și închis cu fermoarul. Îmi scoteam hainele din el, ca și cum aș fi furat de la mine însămi, apoi le puneam la loc pe furiș în fiecare noapte. Simplul fapt de a despacheta, de a-mi așeza lucrurile în dulapurile pe care Ben le golise pentru mine, mi se păruse o ilegalitate. Nu puteam face asta. A-mi goli rucsacul ar fi însemnat să mă instalez acolo, să accept niște sentimente pe care nu eram în stare să le înțeleg, necum să mă mai și împac cu ele.

Acum înțelegeam de ce nu rămăsesem niciodată într-un loc - pentru că nu dorisem asta niciodată. Pur și simplu mă durea prea mult. Mi-am trecut un braț printr-o curea și mi-am săltat rucsacul pe umăr. Greutatea lui îmi era familiară, îmi dădea un sentiment de siguranță, cu toate lucrurile mele purtate în spate. *Așa* trebuia să fie. Totul asupra mea, haine, cărți, tot ce aveam. *Sentimente.* Toate împachetate și gata să plece către o altă destinație.

Am coborât scara și m-am uitat pentru ultima oară în jurul meu. În ciuda senzației de panică, mi-am dat seama că probabil era ultima oară când mă bucuram de un asemenea lux și voiam să-mi amintesc de asta. Să-mi amintesc de tot, de la ultima noastră îmbrățișare gâfâită, în dormitorul dezordonat, până la felul în care lumina lunii strălucea pe tăblia mesei de pin lustruit. Pe comodă se afla o fotografie veche, făcută poate în urmă cu cinci ani, judecând după lungimea părului lui Ben și după felul în care-i ieșeau în afară oasele șoldurilor. Părea să fi fost făcută în cursul unui concert

live al formației Willow Down. Era silueta neclară a cuiva care se mișca de colo-colo, fără a se opri în loc suficient timp ca fotograful să apese pe declanșator. Zafe și Ben se țineau pe după umeri, amândoi fără cămăși și transpirați, afișând o expresie de profund extaz. Ben zâmbea larg fotografului, cu ochii măriți, iar Zafe era pe jumătate întors spre el, cu chitara atârnată pe spate, emanând prin toți porii lui nădușiți un sentiment de fericire absolută. Probabil că asta fusese imaginea pe care o purtase Ben în permanență în minte, deși o ascunsese în vreun dulap, să nu-i mai amintească de tot ce pierduse: formația, muzica, pe Zafe. Acum o scosese la lumină. Găsise cumva puterea să așeze fotografia într-un loc unde o putea vedea, unde-i putea aminti de trecutul dus pentru totdeauna.

Am simțit cum în adâncul meu mă fac fărâme ca o păpușă este porțelan. Văzusem expresia aceea pe chipul lui Ben.

Nu doar în fotografie, ci atunci când pomenise de cumpărarea unui loc în sat, când mă privise și-mi vorbise cu glas tare despre visurile și speranțele lui. Avusese aceeași expresie luminoasă, optimistă și nerăbdătoare. Cum aș fi putut s-o distrug? Cum să părăsesc un bărbat care se uita la mine în felul acesta?

Dar trebuia. Trebuia să plec, altfel riscam același sentiment cumplit de dureros al pierderii. Și nu l-aș mai fi putut suporta, nu încă o dată.

Saskia îmi arătase cum m-aș fi simțit. Îți investești toată încrederea într-un om, devii vulnerabil în fața lui și asta îi dă putere să te rănească. Fusesem *la un pas* de a păți la fel, la un pas de a mă îndrăgosti de Ben. La un pas de a-i dărui tot. Dar din asta nu m-aș fi ales decât cu suferința. Așa că acum… era timpul să plec, înainte ca situația să se agraveze.

Ben se înșelase. Fuga *era* singurul răspuns. Mai devreme sau mai târziu, fiecare pleca. Iar ceea ce simțeam pentru el - mi se strângea inima de imensitatea sentimentelor ce ieșeau la iveală - era ceva ce nu puteam să îndur.

Am privit din nou fotografia. Doi bărbați distrându-se de minune. Fără inhibiții, fără rețineri, punând totul în muzica lor. Fără temeri de viitor, fără a bănui cumplita boală care avea

să lovească în cel care fusese sufletul formației lor. Trăindu-și clipa. Trăind momentul, nu ceea ce fusese înainte, nici ceea ce avea să urmeze. Dovadă că, până și atunci când îți cădea întreaga lume la picioare, putea să-ți strivească degetele, unul câte unul, fără să-și dea seama.

Uneori viața chiar era mizerabilă.

Mi-am săltat rucsacul în spate și am strâns curelele. Mi-am potrivit mai bine greutatea lui în spate și am pornit spre ușă.

În fața mea, sub razele lunii, era el. Complet gol, cu trupul scăldat în lumina albă, afară de cercul negru și strălucitor al tatuajului celtic de pe biceps.

A parcurs încet spațiul dintre noi. Răspândea un miros de somn și cearșafuri curate, amestecat cu un iz vag de sex.

— Așa deci, a spus el, alegându-și cuvintele cu grijă. Ai mințit din nou, Jem. Spuneai… și aici cred că te pot cita… că te vei opri să te gândești înainte de-a fugi din nou. O *astfel* de oprire aveai în minte? Sau ăsta-i mai curând un reflex condiționat, ca atunci când îți zvâcnește genunchiul?

A întins mâna și a atins rucsacul.

— Nu pot rămâne, Ben, am șoptit. Mă tem prea mult să nu sufăr.

Părea aproape ireal, cu trupul palid și fantomatic în lumina stranie, cu părul negru ca sângele închegat.

— Toată lumea se teme să nu sufere, Jem, și eu mă tem. Dar uneori trebuie să mergi la noroc.

— Am fost lăsată singură de prea multe ori ca să vreau să mai trec o dată prin asta, indiferent pentru cine. Iartă-mă, Ben. Trebuie să-mi iau măsuri de precauție.

— Oh, Dumnezeule!

Ben s-a sprijinit de tăblia mesei.

— Nu pot să cred că port o astfel de discuție în pielea goală, în toiul nopții. Te temi că într-o bună zi mi-aș putea da seama că am făcut o mare greșeală cu tine? Că m-am simțit *obligat* față de tine pentru că ți-am povestit despre surzenia mea? Jem, iubito, nu crezi că ai niște idei *grav* deformate?

— Eu știu numai ce pot să văd. Tu…

Am făcut semn spre el.

— Tot ce-i în jur. Spui că mă iubești, că mă dorești. Dar cât va dura asta, Ben, zău așa? Iar eu nu mă am decât pe mine. Tu vei avea întotdeauna Willow Down, ca să te salveze. Dar pe mine nu mă poate salva nimic.

S-a mișcat atât de rapid încât aproape nu l-am văzut apropiindu-se, și m-a prins de umeri.

— Dar tu singură trebuie să te salvezi pe tine, nu înțelegi? Nu vezi ce-ai devenit? Jemima, tu…

Glasul i s-a frânt, a clătinat din cap și și-a luat mâinile de pe mine.

— Doamne! Tu chiar nu vezi. Nu știi. OK. Când te-am cunoscut, erai alt om, erai un om învins. Ceea ce ți s-a întâmplat te-a făcut să fugi speriată. Cu timpul te-am cunoscut și uite ce-ai realizat! Aseară, când ai înfruntat-o pe Saskia, pentru că te temeai de ce-i face lui Rosie… Te-ai fi purtat așa înainte?

— Ben…

— Ai fugit la Glasgow, dar te-ai întors. Ți-ai asumat răspunderea pentru ce ai făcut. Ne-ai povestit mie și lui Rosie despre trecutul tău. Te-ai confruntat cu tine cea de altădată, și ca urmare ai devenit mai puternică. Nu trebuie *neapărat* să fii cu mine. Poți fi oriunde.

Și-a coborât glasul.

— Dar eu vreau să stai aici. Și, crede-mă, Jemima, nu ești singura care se teme să nu sufere.

A ridicat încet mâna și mi-a atins obrazul.

— Te rog.

Glasul lui devenise o șoaptă întretăiată.

— Te rog, nu mă părăsi.

Mi s-a oprit respirația. Lacrimile au început să mi se prelingă până pe bărbie.

— Încă mi-e *tare* teamă.

— Toți ne temem, Jem. Fiecare om în parte. Dar la un moment dat trebuie să avem încredere în cineva. Eu am avut încredere în tine când ți-am povestit ce mi s-a întâmplat. De fapt, am avut încredere în tine încă de la bun început.

Am râs scurt.

— Da, sigur. Nici măcar nu m-ai *luat în seamă,* până când nu te-am invitat la cină și atunci te-ai speriat de moarte!

— Oh, Jem!

Vocea lui suna infinit de tristă și încărcată de regrete.

— Așteaptă, așteaptă o clipă.

— Ce… Ben?

Dar el a dispărut pe scări, lipăind cu picioarele goale pe lemnul lustruit al treptelor. Mi-am șters obrazul cu mâneca, întinzându-mi lacrimile pe obraz, uscate și lipicioase. Niciodată nu-mi fusese atât de greu.

— Bravo, ești încă aici.

S-a înapoiat cu iuțeala unei himere, cu pantalonii pe el și ținând în mână o agendă micuță.

— Poftim. Citește asta. Este un jurnal pe care doctorul Michaels mi-a cerut să-l completez zilnic. Ca să-mi pot stăpâni emoțiile sau alte prostii din astea, însă mi-a slujit la ceva. Uite.

A răsfoit paginile.

— Sunt numai însemnări despre *tine,* Jem. Ce cred, ce simt.

A pus agenda pe masa de pin și s-a dat deoparte, punându-și un picior pe taburetul din cel mai îndepărtat colț al bucătăriei și înclinându-l cu două picioare lipite de perete.

— Poți să citești sau nu, cum vrei. Este alegerea ta. Totul e alegerea ta, Jem. Așa a fost întotdeauna.

Am frunzărit paginile. Agenda era subțire și nu avea toate paginile scrise. Pe unele foi se vedeau mici desene, portrete miniaturale, o chitară, ba chiar și un pistol îngrijorător de bine desenat. Pe alte pagini erau portative improvizate cu câteva măsuri muzicale mâzgălite în grabă și rectificate de nenumărate ori.

— Deci știi să desenezi, să compui muzică, să scrii versuri, să gătești… există ceva ce nu poți face, Ben?

Am încercat să-mi controlez glasul, deși lacrimile continuau să-mi curgă șiroaie.

— Broderie. Tu citește.

Și am citit. Treptat lacrimile mi s-au oprit și am râs încetișor.

— Of, ticălos egoist ce ești.

— M-ai făcut cumva ticălos?

— Tu ce crezi?

— Nu știu. Mi-e greu să-ți citesc pe buze în lumina asta.

Am ridicat capul și mi-am mișcat buzele ostentativ:

— Am zis că ești un ticălos egoist.

— Da, așa e. Dar un ticălos egoist care te iubește. Înțelegi? *Acum*, înțelegi?

Am lăsat agenda din mână. A căzut pe gresie, deschisă, cu o pagină ieșită în afară, pe care se vedeau note și cuvinte. Ben a străbătut încăperea și a ridicat-o, desprinzând pagina cu pricina.

— Uite. E primul cântec pe care l-am scris pentru noua trupă, mai trebuie cizelat puțin, dar…

Mi-a întins pagina.

— Se cheamă *Tu ești tot ce am*.

Am suspinat.

— Pe ăsta nu-l cântă Snow Patrol?

El și-a trecut amândouă mâinile prin păr.

— Ticăloșii adevărați mi-o iau mereu înainte.

Acum mă privea cu ochi imenși, fără să clipească.

— Tot ce-ai scris aici e adevărat?

— La fel de adevărat cum stau acum în fața ta. La fel de adevărat cum e și faptul că respir. Și că aș pune la pământ și aș omorî pe oricine ar încerca să te rănească.

O lacrimă i-a lunecat din colțul ochiului, rostogolindu-se până pe buza de sus. El n-a luat-o în seamă.

— Chiar ți-ai dorit să mori?

A ridicat stânjenit din umeri.

— Uneori.

— Și chiar crezi că am picioare nemaipomenite?

Acum a zâmbit. Un zâmbet adevărat, care i-a luminat ușor chipul.

— Jemima, la tine *totul* e nemaipomenit.

— Și ai nevoie de mine?

— Oh, de-ai ști *cât de mult.*

S-a apropiat de mine și razele lunii făceau ca tatuajul să se profileze întunecat pe pielea lui albă.

— Nu-mi face asta, Jem. Nu-ți face *ție* asta.

A mai făcut un pas și și-a strecurat un deget pe sub cureaua rucsacului, mi-a coborât-o de pe umăr, apoi de pe cot. Rucsacul s-a înclinat sub propria-i greutate și a căzut la podea.

M-am uitat din nou la agenda din mâna lui. Dacă ceea ce scrisese era adevărat, atunci mă iubea de multă vreme. Mă iubise chiar și când fugisem, chiar și când mă purtasem cu el atât de urât încât nu avea *dreptul* să mă iubească. Avusese nevoie de mine chiar și atunci când fusesem atât de înspăimântată încât eu avusesem nevoie de el. Inima a început să-mi bată repede și mi-am pus mâna pe tatuajul lui, trasându-i conturul.

Ben urmărea degetul meu dansând pe liniile desenului de pe brațul lui.

— Mă iubești, Jem?

Glasul lui gâtuit trăda cât era de speriat de răspunsul pe care urma să i-l dau.

Am rămas cu ochii la liniile bizar încolăcite ale tatuajului.

— Toți cei pe care i-am iubit sunt morți.

— Nu-i vorba de nici o legătură cauză-efect. *Mă* iubești?

Am ridicat ochii. I-am întâlnit privirea adâncă și gravă. Știa.

— Da, i-am răspuns, fără să-mi desprind ochii de ai lui. Desigur.

— Și mă crezi când îți spun că ești o femeie frumoasă și puternică, în stare să înșface viața de guler oricând dorește, fără să mai înghită mizerii de la nimeni?

— Încerc să fiu cum spui.

— Bine.

Ben a zâmbit și mi-a șters cu degetul ultima lacrimă de pe obraz.

— Atunci lasă-mă de data asta să fiu eu acela spre care fugi. Lasă ca aici să se încheie totul.

Am întins mâna, am aprins becul din bucătărie și m-am oprit direct sub el, în plină lumină, ca el să-mi poată citi pe buze și să nu mai aibă nici o îndoială.

— Da.

În frigiderul lui Ben erau surprinzător de multe cuburi de gheață. Noi le-am folosit pe toate.

mulțumiri

Tuturor celor care cu răbdare m-au încurajat, mi-au întins capcane cu ciocolată ca să mă aducă în fața laptopului și m-au ascultat văicărindu-mă cât de *greeuuu* e să scrii.

Tuturor celor de la LLS, îndeosebi lui Fran și Heather, care au petrecut ore întregi verificându-mi firul narativ, ca să nu aibă lacune.

Lui Lyd și Linsay, care au avut atâta răbdare, celorlalți copii ai mei, Vienna, Fern, William și Riyadh pentru… mmm… stați o clipă, să-mi vină ceva în minte…

Soțului meu, Kit, pentru că m-a suportat, la fel ca întotdeauna. De fapt, nu mă suportă chiar întotdeauna, uneori pur și simplu iese din cameră, cu un surâs încordat.

Lui Sarah Williams, o femeie înzestrată cu un excepțional talent, proprietară și creatoare a minunatului site www.butterflybuckles.com, pentru informațiile referitoare la confecționarea bijuteriilor și pentru că mi-a îngăduit să scotocesc printre cristalele ei, în căutarea inspirației. Lui Tom, fiul meu cel mare, pentru toate datele legate de chitară, pentru informațiile privitoare la Metal Hammer și totodată pentru incredibila sa tendință de a impresiona.

Și, pentru că mi s-a spus că persoanele menționate se simt obligate să cumpere cartea, dedic acest roman tuturor celor al căror nume figurează în cartea de telefon a districtului York.

versiune eBook [5.0]
25 dec. 2018

[1] Saskia van Uylenburgh (02.08.1612 - 14.06.1642) - soția pictorului olandez Rembrandt. E i-a servit adesea drept model pentru picturile și schițele sale.

[2] Manuel „Manolo" Blahnik Rodríguez - designer spaniol de modă și fondatorul mărcii de lux pentru pantofi cu același nume.

[3] Cartier select din centrul Londrei (n. tr.).

[4] Grup muzical feminin din anii '60, alcătuit din cântărețe de culoare. (n. tr.).

[5] Formație de muzică rock, *grunge* și *heavy metal*. (n. tr.).

[6] Cântăreț și compozitor american. (n. tr.).

[7] Cereale integrale pentru micul dejun. (n. tr.).

[8] Cunoscută comedie britanică. (n. tr.).

[9] Aluzie la filmul american *Men in Black* - Bărbați în negru. (n. tr.).

[10] Școală independentă din comitatul Susex, Marea Britanie (n. tr.).

[11] Marks & Spencer (M&S) este un lanț de magazine din Marea Britanie care comercializează îmbrăcăminte, produse pentru casă și produse alimentare.

[12] Săptămânal de muzică rock. (n. tr.).

[13] Muzica *indie* este muzica produsă independent față de marile case de discuri, cel care înregistrează materialul discografic fiind de obicei și cel care îl publică și distribuie. Termenul de *indie* mai este folosit pentru a desemna un gen muzical (precum *indie* rock, *indie* folk sau *indie* pop).

[14] Joc de cuvinte bazat pe numele formației *Metal Hammer*. (n. tr.).

[15] Personaj din romanul *Oliver Twist* de Charles Dickens, prototipul omului rău la suflet. (n. tr.).

[16] Copil minune (lb. germană). (n. tr.).

[17] Formație rock britanică. (n. tr.).

[18] Emisiune de televiziune din Marea Britanie. (n. tr.).

[19] Joc de copii, asemănător cu „De-a v-ați ascunselea". (n. tr.).

[20] Grup de rețele de socializare britanice. (n. tr.).

[21] Apreciat prezentator radio-TV din Marea Britanie. (n. tr.).

[22] Una dintre primele embleme ale filmului științifico-fantastic, apărut inițial în filmul *Planeta interzisă*, 1956. (n. tr.).

[23] Scriitoare britanică pentru copii, cunoscută şi sub numele de Mary Pollock. (n. tr.).

[24] *Emo* a fost asociat cu un stereotip care include particularitatea de fi emotiv, sensibil, timid, introvertit sau în stare de angoasă.

[25] Serial polițist difuzat de BBC. (n.tr.).

[26] *New Musical Express*, publicație britanică despre lumea muzicală. (n.tr.).

[27] În original: „*A out*", *out* însemnând plecat, dar și homosexual pe față. (n. tr.).

[28] Tip de taioare din anii ’80, cu croială severă, cu umeri largi și căptușiți. (n. tr.).

[29] Aluzie la cursele de cai de la Goodwood, Marea Britanie. (n. tr.).

[30] Budincă tradițională scoțiană, pe bază de măruntaie de oaie. (n. tr.).

[31] Prezentatoare britanică de televiziune. (n. tr.).